

R.İDELI

SENİN YÜZÜNDEN

Yeliz, sıradan bir sınav stresinin gölgesinde, sıra dışı bir gecenin eşiğine sürüklenir. Kapıdan içeri adım attığında karanlık sadece ışıkları değil, gerçekliği de yutmuştur. Tanıdık yüzler yabancılaşır. Kendi zihnine bile güvenemez hâle gelir.

Her şey bir gülümsemeyle başlar. Ve bir gülümsemeyle son bulur.

Cesaretin varsa kapağı aç, yoksa buradan hemen uzaklaş.

"Eğer halamla eniştem dışarıdaysa... az önce salonda oturanlar kimdi?"

Senin Yüzünden, insanın kendine bile düşman kesilebileceği, karanlık bir labirentte korkunun katmanlarını tek tek soyarak ilerleyen bir psikolojik gerilim-korku romanı.

The image is a vertical composition. The left half features a warm, abstract background with soft, flowing lines in shades of beige, cream, and light brown. A bright, circular light source is visible on the left side, creating a lens flare effect. The right half is a dark, almost black, vertical strip. It contains a skeletal figure, possibly a hand or arm, rendered in a metallic, golden-brown color. The figure is positioned vertically, with the hand at the top and the arm extending downwards. The overall mood is mysterious and unsettling.

*Bazen gülümseyen bir yüz,
çığlık atmaktan daha sessiz
bir tehdittir.*

YAYIN NO: 2677
MİLENYUM. 164

Senin Yüzünden
R. İdeli

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Yayın Koordinatörü: Sevgi Ülker
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak İllüstrasyonu: Sena Tulgar
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Adem Şenel

1. Basım: Ekim 2025
ISBN: 978-625-5882-56-1
Sertifika No: 43949

Senin Yüzünden
R. İdeli © 2025

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No. 15 Coşaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

R.İDELİ

SENİN YÜZÜNDEN

Düzenleme
Ny.özlem

UYARI

Bu kitap, sıradan bir hikâyeyi anlatmak için değil; zihnın gölgelerine ayna tutmak için yazıldı. Okudukça, bilmediğiniz bir kapı aralanacak ve karanlık içeri sızacaktır. Burada karşılaşacağınız olaylar, korku, şiddet, ölüm ve huzursuzlukla örülüdür. Bazı sahneler, zihninizde yer edecek kadar sarsıcı, unutulamayacak kadar keskin olabilir. Her okuyucu kendi gölgesini taşır, bu satırlarda onunla yüzleşmeniz mümkündür. Eğer derin kaygılarınız, travmalarınız veya uyandırılmasından çekindiğiniz korkularınız varsa sayfaları çevirmeden önce bir kez daha düşünün. Çünkü bu yolculuk geri dönülmezdir.

Bu sayfayı çevirdiğinizde geri dönüş olmayacak. Ruhunuzu iyi saklayın. Çünkü bu hikâyede çalınan şey sadece ışıklar değil. Eğer karanlık size dokunursa, son sayfayı kapattığınızda çıplak ayakla toprağa basmayı, tuzla duş almayı ve kötü ruhlardan arınmak için tütsü yakmayı unutmayın.

Ve...

Karanlık çöktüğünde aynalardan kaçın.

Çünkü bazı yüzler, size sizin sesinizle fısıldayabilir.

Spotify Çalma Listesi

Charlie Clouser - Main Titles

Charlie Clouser - Dummy

Charlie Clouser - Blood

joseph bishara - Annabelle Opening

joseph bishara - Insidious

Joseph Loduca - Main Title (Chucky Theme)

Disasterpeace - Title

Steve Jablonsky - Freddy's Coming For You

John Carpenter - Michael Kills Judith

Nikita Kryukov -Ice Cream!

Disasterpeace - Heels

Wendy Carlos, Rachel Elkind - Main Title (The Shining)

REPULSIVE - Starvation

D. H. Grey - Top Of The Stairs

Paul Wiley - Terrifier 2022

NIVIRO - The Ghost

Murat Evgin - Gerilim Müziği

GİRİŞ

Şimdiye kadar hiç düşmanım olmamıştı. Ama bir düşman seçecek olsaydım tereddütsüz ders çalışmayı seçerdim. Hayatımın hiçbir evresinde ders çalışmakla barış içinde yaşayamamıştım. Besbelli ki bu sınavı kazanabilmem için ders çalışmakla yalnızca barışmak değil, dost olmam da gerekiyordu.

Bezgin bir şekilde bahçe kapısını araladım. Hava çoktan kararmıştı. Telefonumu çıkarıp saate baktım. Hızlıca bir duş almalı, sonra yeniden o boğucu masanın başına geçmeliydim. Hafta sonu önemli bir deneme sınavım vardı.

Tam bu sırada telefonun ekranı karardı. Şarjım bitmişti. Evin de zifirî karanlık olduğunu fark ettim. Bahçedeki taşlara gömülü ledler bile yanmıyordu. Sokak lambaları ve yan evin ışıklarıysa gayet canlıydı. Yani bu karanlık bizim eve özeldi.

İçimde bir şeyin kıpırdandığını hissettim.

Kitapların arasına sıkışmış anahtarı bulup kapının kilidine uzandım. Karanlıktan dolayı parmaklarım deliği bulmakta zorlandım. Kapıyı açar açmaz, omzumu ağrıtan çantamı ve montumu yere bıraktım. Düşen eşyaların çıkardığı ses karanlığın içinde yankılandı.

Ev, içine sinmiş karanlıkla nefes alıyordu sanki, çok sessizdi.

Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken seslendim: “Hala? Neden ışıklar kapalı? Evde misiniz?” Yanıt gelmedi. Yardımcımız Tülay abla çoktan evine gitmiş olmalıydı. “Enişte? Kimse yok mu?”

Bir hareket vardı... sağ tarafımda. Başımı aniden çevirdim ama kimseyi göremedim. Karanlıktan korkan bir insan olsaydım şimdi çılgın atıyor olabilirdim. Neyse ki ben... sanırım... korkmuyordum.

Birkaç saniye sonra ayağıma dolanan kedim Bulut, kıpırtının kaynağı olmalıydı. Eğildim ve onun başını okşadım. “Evde senden başka kimse yok mu, Bulut?”

Ona *Bulut* ismini vermenin sebebi tüylerinin beyaz olması değildi. Aksine, tüyleri gecenin içinden koparılmış gibiydi. Gökyüzü güneşi yitirdiğinde bulutlar siyaha bürünür ya, öyle kapkaraydı.

Bulut, yalnızca bana iyi davranırdı. Aynı evi paylaştığım halam ve eniştem dâhil, çevremdeki herkese hırlar, tırnaklarını geçirir ve kötü kötü bakardı. Kimseye güvenmezdi. Yalnızca bana güvenirdi.

Bulut patisiyle bacağıma dokunduktan sonra salona doğru hızlıca koştu. Ardından karanlığı yırtan bir iz bırakır gibiydi.

Onu takip etmemi istemişti, buna emindim. Ama içimdeki o tanıdık ses, pek de sevecen olmayan bir tonla fısıldıyordu:

“Gitme.”

Karanlık beni ürkütmüyordu ama... içimde yükselen başka bir şey vardı: karanlıktan daha derin bir korku...

Telefonuma baktım. Ölüydü. Yani ışığım da yoktu.

Yine usulca yürümeye başladım.

“Hala?”

Koridorun lambasını yakmayı denedim, hiçbir şey olmadı.

“Fatura mı ödenmedi? Şalter mi attı?” diye mırıldanarak salona vardım.

Geniş, ferah bir salonumuz vardı. Boydan boya cam olan duvarlardan içeri sızan ay ışığı, odanın köşelerinde solgun bir gölge dansı başlatmıştı. Burası, koridordan çok daha aydınlıktı. Bu sayede, koltukta oturan iki silüeti seçebiliyordum.

“Hala? Neden cevap vermiyorsunuz?” Basamaklardan indim. Onlara doğru yürümeye başladım. “Karanlıkta oturmamızın bir sebebi var mı? Migren atağı falan mı geçiriyorsunuz?”

Yüzlerini tam seçemiyordum. Fakat vücut şekilleri ve saçlarından onları tanımak mümkündü. Oturanlar halam ve eniştemdi.

Bir adım daha attım. Böylelikle sağdan gelen ay ışığı yüzlerinin bir yanını aydınlattı.

Gariplerdi.

İkisi de kıpırtısız, dimdik oturuyordu. Gözlerini bir noktaya sabitlemişlerdi. Ne bir mimik vardı yüzlerinde ne de gözlerde bir hayat belirtisi. Soluk alıp almadıklarından bile emin değildim.

“Enişte? Ne oldu size? Konuşmama yemini mi ettiniz?”

Ne bir tepki verdiler ne de hareket ettiler.

Bulut onların ayak ucuna gidip ikisine doğru yüksek bir sesle hırlamaya başladı.

Ona, “Sus kızım,” derken sesim dalgalandı. Korkmaya başlıyordum. Zorlukla yutkundum. “Konuşsanıza... Neler oluyor burada?”

Tam o anda, sesime karşılık verir gibi, ikisinin kafası aynı anda, aynı hızla bana çevrildi.

Reflekse bir adım geri gittim.

Bakışları... sanki onlara ait değil gibiydi. Göz bebeklerini karanlıktan dolayı göremiyordum. Sanki içimdeki tüm sıcaklığı çekip alan bir boşluğa bakıyordum. Tüylerim diken diken oldu.

Bulut hâlâ hırlıyordu.

“Neden böyle bakıyorsunuz? Çok garipsiniz!” Basamakları gerisin geri çıkmaya başladım. Beni dürtüp duran içimdeki korkuyla onlara baktım. “Ben... Ben odamda bekleyeceğim. Elektrikler gelene kadar.”

Apar topar odama kapandım. Bulut peşimden gelmemişti. Bu, onun için oldukça alışılmadık bir durumdu. Genellikle beni yalnız bırakmazdı. Ama aynı şekilde hırlama sesini duymaya devam ediyordum.

Korkak biri olmadığımı sanırken kalbimin hızla atışını duyuyordum. Fısıltı gibi bir korku iliklerime sızıyordu. Ne olmuştu onlara? Neden o şekilde bakmışlardı ki bana?

Ne yapacağımı bilmiyordum. En azından elektrikler geldiğinde hemen şarj olmaya başlasın diye telefonumu prize taktım. Fakat ekran hemen aydınlandı. Ama lambalar hâlâ yanmıyordu. Yani... elektrik vardı. Sadece ışıklarda bir problem olmalıydı.

Bu gece bu evde hiç anlamadığım şeyler oluyordu.

Yatağımın kenarına oturdum ve telefonumun açılmasını beklemeye başladım. Feneri açmalı, mumları bulmalı, sonra da.... Sonra da salona gidip o ikisiyle doğru düzgün konuşmalıydım. Yaş aldıkça ikisi de garipleşmeye başlamıştı.

Telefon açılınca, "Sonunda," diye mırıldandım. Biraz şarjı dolduktan sonra hemen Bulut'u susturmam gerekiyordu. Bu şekilde hırlaması rahatsız ediciydi. Hem normalde onların yanına bile yaklaşmazken şimdi diplerinden ayrılmadan böyle yapması can sıkıcıydı.

Telefon açılır açılmaz elimde titredi. Bildirimler yağmaya başladı. Göz ucuyla bakıp geçecektim ki... bir mesaj takıldı gözlerime. Okurken baştan aşağı buz kesilmeme sebep olan bir mesaj.

Gönderen: Halam

Gönderilme saati: İki dakika önce

Yeliz bizim dışarda biraz işimiz var.

Yarım saate kadar gelmiş oluruz.

**Çok açsan sen bizi bekleme,
yemeğini ye. Dolapta karnabahar
var, haberin olsun.**

Bir an nefes almayı unuttum. Bir ekrana baktım, bir kapıya. Sonra gözüm yavaşça salonun olduğu yöne kayd.

Eğer halamla eniştem dışarıdaysa... az önce salonda oturanlar kimdi?

GÜLÜMSEYENLER

Ellerim buz kesilmiş bir hâlde ekrana bakakalmıştım. Bu da ne demek oluyordu? Onlar dışarıdaysa salonda oturanlar kimdi? Karanlıkta ben mi yanlış görmüştüm? Hırsız olabilirler miydi?

İçimde bir şey çözüldü. Midem düğümlendi, derin bir boşlukta asılı kaldım. Belki yanlış görmüştüm. Belki zihnim bana karanlıkta oyunlar oynamıştı Belki de... içeridekiler hâlâ oradaydılar.

Tam bu anda Bulut'un hırlaması kesildi. Sesin yokluğu, varlığından daha korkunçtu. Evde derin bir sessizlik hâkim oldu. Ardından tırnaklarının parke zemindeki tıkırtısı ve kapıya sürünen tırmalama sesi yükseldi.

Telefonumu şarjdan çektim. Fener hâlâ açıktı ama elim titrediği için ışık sabit durmuyordu. Kapıyı yavaşça araladım. Bulut içeri yıldırım gibi girdi, gözlerini bana dikti. Kısa bir bakış... Sanki bir şey anlatmak istiyordu. Ardından karanlık koridora daldı.

Işığın erişemediği karanlığa.

Artık duyduğum tek ses kalbimin soğuk çarpıntısıydı.

Serinkanlıydım ben. En azından kendimi hep öyle sanmıştım. Ama şimdi, içimi yavaşça kaplayan o uğursuz karanlıkta dizlerimin titrediğini hissediyordum.

Odamda saklanmak bir seçenektir. Ama içeride kim olduğunu bilmeden beklemek... belirsizliğin içinde ölmektir.

Kendimi kapıya doğru sürüklemeye başladım. Ayak seslerimi bastırmak ister gibi parmak uçlarımda ilerliyor, fenerle titrek bir şekilde önümü aydınlatıyordum.

Her adımda içimdeki korku daha da büyüyordu.

Ve ben, ne kadar yaklaşmak istemesem de salona doğru da yaklaşıyordum.

Eğer bana zarar verecek olsalardı çoktan verirlerdi, diye teskin ediyordum kendimi. Ama neden bana *öyle* bakmışlardı ki?

Birden Bulut'un hırlaması yeniden yükseldi. Bu kez çok daha yakından.

Boğazımda bir şey düğümlendi. Zorlukla yutkundum.

Feneri kaldırdım.

Işık salona vurdu.

Oradaydılar.

Salonun eşiğinde durmuşlardı. Gölgeyle yarı gizlenmiş bedenleri ışığın altında donuk birer heykel gibi dikiliyordu. Fakat o an anladım ki bu bir hareketsizlik değildi.

Bu bir bekleyişti.

Bağırarak istedim ama boğazımdaki düğüm çözülmedi. Ağzım açık kaldı. Titriyordum. Hareket edemiyordum.

Ve o zaman yüzleri tam olarak aydınlandı.

Onlardı.

Halam ve eniştemin suretini taşıyorlardı.

Ama o yüzler... o gülümsemeler...

Ağız kenarlarında donmuş, yapay bir kavis. Dudakları çekilmiş, gözleri sabitlenmiş. Göz bebeklerinde yansıyan tek şey bendim. Benden başka hiçbir şey yoktu.

"H-Hala..." Sesim çatladı, yarıda kesildi.

Eğer o an Bulut bacağıma tırnaklarını geçirmeseydi, o iki silüet ağır ağır üzerime yürürken, taş kesilmiş gibi orada durmaya devam edebilirdim. Ama bedenim sarsıldı. Panik göğsüme çivilendi.

“Bu da neyin nesi?! Siz delirdiniz mi?!” diyerek titrek bir çığlıkla telefonu onlara doğru fırlattım.

Ve canhıraş koşmaya başladım.

Bağırıyordum ama ne dediğimi bilmiyordum. Zihnimde tek bir düşünce vardı: *Kaç*.

Dış kapıyı öyle bir hızla açtım ki menteşeleri isyan eder gibi gıcırdadı. Kapı duvara gürültüyle çarptı. Ardımda kalan salon, karanlığın içinden sarkıtılmış bir kâbusa dönüştü.

Koşarken bir kez bile durmamam gerekiyordu. Ama o içgüdü, o lanet olası *bak!* dürtüsü başımı çevirmeme neden oldu.

Oradaydılar.

Bahçe kapısının önünde durmuş, aynı gülümsemeyle bana bakıyorlardı.

O an zaman dondu.

Ellerim, soğuktan değil, korkudan buz kesilmişti. Ayaklarım zemine çivilendi. Gözlerim genişledi.

O bakış...

Beni mahvetmek isteyen bir bakış değildi.

Beni çoktan mahvetmiş gibi bakıyorlardı.

Ve o suretler... o bedenler... hâlâ halam ve eniştemin şekliydi. Ama o onlar değildi.

Üçümüz de hareketsizce duruyorduk. Aramızdaki tek fark benim şiddetle inip kalkan göğsümdü.

Birden harekete geçtiler. Aynı anda, aynı hızda.

Kendime gelmem birkaç saniye sürdü ama bu birkaç saniye içinde onlar bana birkaç adım daha yaklaşmıştı.

Demir kapıyı olabildiğince sert kapattım. Kapının sesi gelenin içinde yankılanırken tüm gücümle koşmaya başladım. Sokak ıssızdı. Hava, ciğerlerime bıçak gibi saplanıyordu. Onların hemen ardımdaki adım sesleri, benim adım seslerime karışıyordu.

Her an bir el saçımı yakalayacakmış gibi hissediyordum.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Bilmem de gerekmiyordu. Tek istediğim kurtulmaktı.

Bu sırada karşı evin ışığı yandı. Kapının aralığından dışarı uzanan ışık hüzmeleri, bana bir kaçış yeri sundu. Hiç düşünmeden oraya yöneldim. Arkama bakmamaya çalışarak tüm gücümle...

Ama yine kendime engel olmadım. Görmem gerekiyordu. Kafamı arkaya çevirdim.

Oradaydılar.

Evin eşğinde durmuş, gülümsemelerine tek bir çizik bile atmadan beni izliyorlardı.

Gözlerimle gördüğüm şey, kulaklarımla duyduğuma uymuyordu. Sesleri neredeyse kulağımın dibindeydi ama bedenleri evden dışarı bir adım bile atmamıştı. Bir tür... görünmeyen sınır vardı sanki. Geçemiyorlardı.

O an, korkunun ötesinde bir dehşet hissettim.

Bedenim titredi. Göğsüm parçalanacakmış gibi inip kalktı. Nefes almak yetmiyordu.

Ama o gülümsemeleri...

Sanki beni hâlâ sevdiklerini söylüyorlardı.

Sanki bu, sevgiyle yapılmış bir yok etme şekliydi.

Yine harekete geçtiler. Bu kez tereddütsüz, acımasız bir katil gibi.

Ve ben, kendimi karşı evin bahçesine attım. Açık kapıda bir adam gördüm. Yardım etmesini isteyecektim. Dudaklarımı oynattım. Ama ses çıkmadı. Adam henüz ne olduğunu anlayamadan onu itip içeri daldım. Kapıyı hızla kapatırken bir kez daha onlara baktım.

Onlar... o şeyler... eşğin önünde durmuş, hâlâ bana bakıyorlardı.

Ve beni baştan aşağı ürpertecek şeytani bir şekilde gülümsemeye devam ediyorlardı.

O an anladım ki gülümseyen bir yüz, çığlık atmaktan daha sessiz bir tehdittir bazen.

Karşımda, gözlerinde hem soru hem de temkin parlayan bir adam duruyordu. Nefesim kesik kesikti, ciğerlerim çırpınan bir kuş gibi yanıyordu.

İlk söylediğim şey, kısılmış bir sesle, “Gördünüz mü?” oldu. “Onları gördünüz mü?”

Adamın kaşları çatıldı. Sinirle solur gibi yüksek sesle konuştu: “Sen... kimsin? Neyden bahsediyorsun?”

Avuç içlerimle yüzümü sıvazladım. Ter, soğukla birleşmişti. Zihnimde devinen düşünceler, çığlık çığlığa bağırان çocuklar gibiydi. Ellerimi kulaklarıma bastırarak bu sesleri susturmak istiyordum.

“Bir şaka... olmalı bu,” dedim, gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım titredi. “Bana ahmakça bir şaka yapmak istemiş olmalılar. Başka nasıl açıklanır ki? O mesaj... o bakışlar... Yoksa... ben mi...”

Daha cümlem bitmeden adam beni kolumdan kavradı. Nazik olduğunu söyleyemezdim. Hatta sertti. “Deli misin sen? Bu saatte evime paldır küldür giriyorsun. Ne istiyorsun benden?!”

Sakinleşmek için derin derin nefesler alıyordum. Deli gibi görüldüğümün ben de farkındaydım. Fakat zihnim susmuyordu.

Kolumu hızla çekip onun bakışlarından kurtuldum.

“Evdeydim,” dedim soluksuz bir hâlde. “Bizim evde. Halamla eniştem dışarıdaydı ama... ama evdeydiler. Gördüm. Onlar... onlardı ama değillerdi.” Sokağın karşısındaki evi gösterdim. “Orada oturuyorum. Bana bir oyun oynuyorlar sanmıştım ama... Peşimden geldiler. Siz görmediniz mi?”

Adam geriledi. Bakışları bana kilitlendi, sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedi tereddüt ederek. “Kimseyi görmedim. Ve sen... hiç iyi görünmüyorsun.”

Boğazlı kazağımın yakasını çekiştirdim. İçimde bir bıçak dönüyordu sanki. Halamların gülümseyişi aklımdan çıkmıyordu.

Mideme oturan o his... sanki bedenime ait değildi. Kafamın içinde başkasının düşünceleri dolaşıyordu.

Onlara bu aptal şakanın hesabını fena hâlde soracaktım.

“Lavabonuzu kullanabilir miyim?”

Adamın yardımcı olmak istemediği belliydi ama o da yaşananları -en az benim kadar- anlamlandıramadığından olsa gerek karşı çıkmadı. Eliyle işaret edip, “İleride, soldaki ilk kapı,” dedi.

Gösterdiği yöne doğru hızlı adımlarla ilerledim. Onun da peşimden geldiğini fark ettiğimde kalbim yeniden çırpınmaya başladı. Hızlıca banyoya girip kapıyı kilitledim.

Ellerim titriyor, göğsüm sıkışıyordu. Gerçeklik algımı kaybetmiştim. Ama kapının ötesinde değil de aynanın içinde gördüğüm şey daha çok korkutuyordu beni.

Yüzüm... Bendim ama değil gibiydim. Gözlerimin içindeki korku tanıdık değildi. Yüzümde tanımadığım bir gölge vardı.

Bir an için göz göze geldim kendimle.

Ve korktum.

Soğuk suyu ardı ardına yüzüme çarptım. Su, cildimi ateş gibi acıttı. Terden sıırılsıklam olan alnım, suyla birleşince daha da ürpertti beni. Elime havlu aradım ama... yoktu.

Ne sabun vardı ne tuvalet kâğıdı ne de diş fırçası.

Banyo bu eve ait değildi sanki.

Bir dekor gibiydi. İçinde yaşanmışlık olmayan, ölü bir mekân gibiydi.

Kapı tıklatılınca yerimde sıçradım. Meraktan yoksun bir şekilde, “İyi misin?” diye sordu adam. Defolup gitmemi istediğini belli etmekten çekinmiyordu.

“Çıkıyorum,” dedim. Ama aslında hiç çıkmak istemiyordum.

Kapıyı açtığımda adam oradaydı. Beni bekliyordu. Karanlık koridorda onu saran gölgeler, sanki onunla bütünleşmiş gibiydi. Beni hızlıca süzdü. “İyi oldun mu?” diye sordu.

Zoraki bir gülümsemeyle, “Teşekkür ederim. Gitmem gerek,” dedim.

Ama o, söylediğimden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı. Bana doğru bir adım attı.

Refleksle geriledim.

“Bir anda evime giriyor ve bana anlamlandıramayacağım şeylerden bahsediyorsun. Sana neden inanayım? Bir de hiçbir şey anlatmadan kaçacak mısın?” dedi. “Seni hâlâ tanımıyorum. Daha adını bile söylemedin.”

“Yeliz,” dedim hızlıca. “Adım Yeliz. Kusura bakmayın lütfen. Sizi rahatsız ettim. Şimdi gidebilir miyim?”

“Yeliz, ha?” diye mırıldandı. Bana uzun uzun baktı. Sonra da, “Ben de Serhan,” dedi.

Elini uzattı. İsteksizce uzandım. Eli... soğuktu. Tırnak uçlarına kadar buz gibiydi. Bir cesedin eli gibi.

Serhan elimi yavaşça bıraktı. Ona ilk defa dikkatle bakabildim. 1.75-1.80 boylarında, sarışın bir adamdı. Kirpiklerinden kaşlarına kadar her yeri sarıydı. Gözleri yeşildi. Ama derinlik-sizdi. Boşluktan yapılmış gibi.

Bir an, onun da gerçek olmadığını düşündüm. Ama o sırada kenara çekildi.

“Gidebilirsin, Yeliz,” dedi beni azat ediyormuş gibi.

Hiç beklemeden, ona bir daha bakmadan hızlı adımlarla kendimi dışarı attım. Bir derdin içinden çıkıp başka bir derdi düşüyordum. Bahçeye vardığımda, sokaktan dönen far ışığı beni yerime mıhladı.

Eniştemin arabası yavaşça sokağa giriyordu.

Donup kaldım.

Araba durdu. İçinden halam indi.

Yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

Ama... az önce giydiği simsiyah elbise gitmişti. Yerine boğazlı bir bordo kazak ve pantolon gelmişti.

Gözlerimi kırptım. Belki... Belki de hâlâ o evdeydim.

Hâlâ banyoda.

Hâlâ aynanın karşısında.

Önce halam arabadan indi. "Ne yapıyorsun dışarıda?" dedi. "Hava buz gibi."

Eniştem de indi. O da farklı kıyafetler içindeydi.

O an boğuldum sanki.

"Ne kadar ileri gidecektiniz?" diye bağırdım. "Bunun nesi komik? Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz?!"

İkisi de şaşkın gözlerle baktılar.

"Ne diyorsun sen, Yeliz?" dedi halam.

"Ne yapmışız?" dedi eniştem.

"Yeter artık!" dedim canhıraş. "İçeri girip kendi gözlerimle göstereceğim! Mizah anlayışınız yerin dibine batsın!"

Bahçeye doğru öfkeyle yürüdüm.

Işıklar... yanıyordu.

Az önce tamamen karanlık olan o ev şimdi parlıyordu.

Ve bu gerçek, dizlerimi titretmeye yetti.

İçeri girdim. Koridorda Bulut beni bekliyordu. Onu kucağıma aldım. Tüyleri diken diken olmuştu.

Halam arkamdan geldi. "Ne oldu sana böyle? Ne bu tavırlar?"

Ona dönmeden salonu işaret ettim.

"Az önce burada oturuyordunuz," dedim. "Ve bana gülümsüyordunuz. Ama... Ama siz gibi değildiniz. Bakıyordunuz... ama boş bakışlarla. Canlı değildiniz. İnsan gibi değildiniz!" Enişteme büyük bir sinirle baktım. "Senin mi başından çıkıyor bu saçma şeyler? Artık kendine bir iş bulsan da böyle şeylere zaman ayırmasan mı?!"

“Terbiyeni takın!” diye bağırdı eniştem.

İşaret etmeye devam ediyordum. “Gördüm sizi! Gördüm! buradaydınız,” diye haykırdım. “Karşımda durup bana gülüm-süyordunuz. Ve bir anda üstüme koşmaya başladınız!” dediğim-de ikisinin de ağzı açık kaldı. Tüylerimin ürperdiğini hissettim. “Ne söylersem söyleyeyim tepki vermediniz. Beni sokağın kar-şısına kadar kovaladınız!”

Halam ne diyeceğini bilemiyormuş gibi, “Kızım...” dedi. “Biz bu sabah evden çıktık. Daha yeni geldik. Biz evde falan değildik. Sen iyi misin? Biz seni neden kovalayayım? Üstüme iyilik sağlık.”

Eniştem sinirle telefonunu çıkardı. Galerisinden bir fotoğ-raf açtı.

“Bak. Kırk beş dakika önce çekildi bu fotoğraf! Emeller-leydik. Şu anki kıyafetlerimizle. Evin nerede olduğunu da bi-liyorsun. Şaka falan yapmadık biz! Ne saçmalıyorsun, anlamış değilim!”

Fotoğrafa baktım. Doğru söylüyorlardı. Fotoğraf bugüne ve biraz önceye aitti.

Ve her şey... çözüldü.

Yahut tamamen dağıldı.

Omuzlarım çöktü.

Bulut kucağımdan atlayıp hızla uzaklaştı.

Bana üzülür gibi baktı halam. “Çok yorgunsun, Yeliz. Bir sınav için kendini bu hâle sokma. Yorgunluktan halüsinasyon falan görmüş olmayasın? Ya da göz yanılması?”

“Yorgunlukla açıklanamaz,” dedim çökmüş bir hâlde. “Gördüm. Onlardı. Tıpatıplarınız... ama siz değildiniz.”

Eniştem sinirle gülerek, “Koskoca insanların seni kovalaya-cağını nasıl düşünüyorsun?” diye sordu.

Çaresiz bir şekilde halama baktım. “Onlar kimdi o za-man? Ben onları gördüm. Adım seslerini duydum. Bulut da gördü, dakikalarca hırladı. Birileri vardı evde.” Yere fırlattığım

telefonumu aradım. Biraz ilerimde duruyordu. Elime alınca fark ettim ki ekranı kırılmıştı. “Şarjım bitmişti. Evde hiçbir ışık yanmıyordu. Telefonumu şarj edip geri döndüm. Feneri çevirdiğimde, burada durup garip bir gülümsemeyle bana baktığını zı gördüm. Bunlar oldu! Sizin tıpatıp aynınızdı!”

Sorgular bir hâlde, “Hem ışıklar yanmıyordu hem de telefonunu şarj ettin. Öyle mi? Elektrikler var mıydı yok muydu?” dedi halam.

“Vardı. Hem vardı hem yoktu. Bahçedekiler dâhil hiçbir ışık yanmıyordu. Bir arıza var sandım,” diye hızlıca konuşmaya devam ettim. “Ben aptal değilim. Onlar sizdiniz! Karşıdaki eve girmesem beni yakalayacaktınız!”

Eniştem pürdikkat bir şekilde, “O evde sana kapıyı kim açtı?” dedi birden. Sesi düşmüş ve ciddileşmişti.

“Sarışın biri. Serhan. Elini uzattı. Evdeydi. Kapıyı açtı.”

Eniştem halama baktı. Halam da bana.

Ve eniştem, o son cümleyi kurduğunda bir kez daha ayaklarımın altı kaydı:

“O evde senelerdir kimse yaşamıyor, Yeliz. O ev... boş. Ve sahibi evi satmayı bile reddediyor. Sen... gerçekten kiminle konuştun o ıssız evde?”

Düzenleme
Ny.ozlem

Yalnız değdim
Tüm bu denler onların söylediği gibi kalamda değil

PARANOYA

Böylesine bir karmaşayı en son ne zaman yaşadığımı hatırlamıyordum. İçimde, kendime karşı bile açıklayamadığım bir karışıklık vardı.

Korkmalı mıydım? Delirmeye mi başlamıştım? Yoksa en kötüsü, olan biteni yalnızca ben mi görmüştüm?

Güldüm.

Gülüşüm, boğazıma takılıp kalan bir çığlık gibiydi.

“Artık bu kadarı fazla...” dedim. “Orada bir adam vardı! Onunla konuştum. Göz göze geldim. Kanlı canlıydı. Gerçekti!”

Halam yüzüme bakıyordu. Gözlerinde tuhaf bir yumuşaklık, acıma kırıntıları vardı.

İşte o bakış...

Bana hiç dokunmadan beni yaralayan şeydi.

Bana acımalarını istemiyordum.

Kimsenin bana acımasını istemiyordum.

Kimsenin bana yardım etmesini istemiyordum.

Ama nasıl girdiğimi anlamadığım bu bataktan da tek başıma çıkamıyordum.

“Gel biraz otur. Acıkmış olabilir misin? İnsanın tansiyonu düşünce de böyle şeyler olabiliyor,” diyerek kolumu tuttu halam. Beni salondaki koltuğa doğru yönlendirdi. “Günlerdir kurstan eve, evden kursa gidiyorsun. Vücudun sinyal veriyor işte. Bir dur, biraz nefes al.”

Koltuğa çöktüm. Gözlerimi kapattım fakat içimdeki sahneler hâlâ açıktı.

O karanlıkta gördüğüm suret...

O gülüş...

O buz gibi ten.

“Ben su getireyim,” dedi eniştem.

Birkaç saniye sonra elinde bir bardak suyla döndü. Ama ben hâlâ o evin banyosundaydım sanki. Aynadaki yansıma bakiyordum. Orada ne sabun vardı ne havlu. Ne hayat ne de ses.

“Uzanmak ister misin?”

Halama ters ters baktım. “Bana inanmıyor olabilirsin ama hastaymışım gibi de davranma. Siz tam burada oturuyordunuz. Tüm ev karanlıktı. Sonra gülümsediniz ve üstüme koştunuz. O adam da bana kapıyı açtı. Konuştum onunla. Aksine kimse inandıramaz beni!”

Eniştem suyu uzattı. “İlknur, evin kameraları yok mu? Aç da bakalım. Gece gece şu yaşadığımız şeye bak. Neler oluyor-muş, görelim,” dedi umursamaz bir sesle.

Söylediği, hayal meyal ışık oldu zihnimde.

Elbette!

Kamera kayıtları!

Her şeyi kanıtlayabilirdim!

Aniden ayağa fırladım. “Bilgisayardan bakabiliriz!”

Adımlarım bir korku filmi temposundaydı. Hızlı, telaşlı ve geri dönmeyecekmiş gibi umarsız. Odaya daldım, önce ışığı sonra bilgisayarı açtım. Ellerim titreyerek kamera sisteminin sitesine giriş yaptım. İkisi de yanımdaydı. “Şimdi göreceksiniz. O zaman da böyle pervasız bir şekilde konuşabilecek misiniz bakalım?”

Dört kamera vardı. Ön ve arka bahçede, salonda ve garajda.

Giriş saatime yaklaştırdım.

Ekranda kendimi gördüm. Arabadan indim. Bahçe kapısına yöneldim. Elim kapı koluna uzandı...

Ve o anda...

Ekran karardı.

Tüm ekran.

Karanlık.

Sonra yüksek bir cızırtı sesi.

Cızırtı değil, bir tür inilti gibi.

Kulağa mekanik gelen ama insanın içini ürperten, iliklerine sinen bir uğultu.

“Hayır... Hayır, olamaz!” diyerek geri sardım.

Aynı yerde.

Aynı karanlık.

Aynı o boğuk ses.

İleri sardım. Gözlerim donuktu, kalbim kafesinden kurtulmaya çalışan bir yaratık gibi çarpıyordu.

Tam 19 dakika 47 saniye sonra görüntü yeniden geldi.

Ve ben... halamlarla kapının önünde tartışıyordum.

O aralık silinmişti.

Yoktu.

Kamerada yer almıyordu.

Görünmeyen bir el kayıttan silmiş gibiydi o dakikaları.

Sanki yaşanmamışlardı.

Sanki... hiç olmamışlardı.

Eniştem cızırtılı sestten rahatsız olduğunu belli ederek, “Şu sesi kapat. Başım zonkluyor zaten,” dedi.

Ben ise tüm dikkatimi ekrana vermiştim.

“Tam o anda mı bozuldu kayıt?” Yavaşça dönüp onlara baktım. Göz bebeklerim küçülmüştü. Sesim titremiyordu artık. Sakinlik, bir çeşit karanlık gibi çökmüştü üstüme. “Sizce de bu tesadüf mü? Gördüğüm şey yalnızca benim zihnimin oyunuyorsa... neden kayıt ortada yok?”

Derin bir sessizlik oldu.

Sanki bir kelime daha etsem evdeki hava bükülecek gibiydi.

Halam biraz sonra o aynı ses tonuyla konuşmaya başladı: “Bazen kayıt bozulabiliyor. Yarın ararım güvenlik şirketini. Ama şimdi... artık sakinleş.”

Onların anlamayacağını biliyordum. Onlar sıradan mantığın insanlarıydı. Ama ben sıradan bir şey yaşamamıştım.

“İnanmak zorundasınız!” dedim ısrarla. “Çocuk değilim ben! Bunların hepsini yaşadım!”

“Tabii ki çocuk değilsin,” dedi halam, uzanarak omzuma dokunmaya çalıştı. “Sadece çok yorul...”

“Yorulmadım!” diye haykırdım.

Ve artık kararımı vermiştim.

“Serhan,” dedim. “Sizi Serhan’la konuşturacağım.”

Ayağa fırladım.

Arkadan halamın sesi geldi: “Dur! Serhan kim?! Hay Allah’ım ya! Sinirlenmeye başlıyorum, Yeliz! Dur dedim sana!”

Cevap vermedim. Çünkü hâlâ kulaklarımda uğuldayan bir gerçek vardı: *Serhan gerçektir.*

Onun kapısının önüne vardım. Yumruğumla kapıya vurmaya başladım. “Serhan! Aç kapıyı! Oradasın, biliyorum! Bana bir kere daha yardım etmen lazım! Lütfen aç kapıyı!”

Cevap yoktu.

Ama hayır, bu sessizlik yalan söylüyordu.

İçeride biri vardı.

Olmalıydı.

“Serhan! Lütfen aç! Söz veriyorum, bir daha çıkmam karşına! Şimdi aç şu kapıyı!”

Halam beni kapıdan bir hışımla çekti.

“Yeliz! Yeter artık! Ne yapıyorsun?! Zıvanadan çıktın!” dedi sinirle.

“Orada biri vardı!” dedim bağırarak. “Bana inanmıyorsunuz ama bu olanlar gerçektir!” Onun elinden kurtuldum. Kapıyı hem yumrukluyor hem de tekmeliyordum. “Serhan! Oradasın, biliyorum! Aç şu lanet kapıyı!” diye var gücümle haykırdım.

O sırada eniştem kolumdan tuttu. Beni sertçe geri çekti. "Sessiz ol! Mahalleyi ayağa kaldırdın!" Yüzüme doğru eğildi. "Sence burada birisi yaşıyor mu? Ne ışık yanıyor ne bir araba var ne de birinin yaşadığına dair belirti! Burada kimse yok!"

Bakmamı istediği şeye baktım.

Ve gözlerim o anda bir gerçekle daha yüzleşti:

Ev sessizdi.

Issızdı.

Tepeden tırnağa terk edilmiş gibiydi.

Perdeler solmuştu. Camlar kirliydi. Bahçede aylarca süpürülmemiş yapraklar vardı.

Ama...

Serhan kapıyı açmıştı. Beni içeri almış, elini uzatmıştı.

Halam, "Hadi, lütfen gel," derken, eniştem, "Bırak. Ne yapıyorsa yapsın. Gelsin aklı başına," diyordu.

Onları dinlemeyeceğimi anladıklarında yavaşça uzaklaştılar.

Ben ise gözlerimi evin üst katına kaldırdım. Gecenin siyah göğsüne karşı öylece yükseliyordu. Sessizdi. Hareketsizdi. Ama ben... O evin içindeki nefesi duymuştum. Yapraklar hışırdadı. Rüzgâr, bedenimi kırılacak bir dal gibi eğdi. Kendimi kucakladım. Ama bu soğuk... dışarıdan değil, içimden geliyordu.

O adam oradaydı. Adı Serhan'dı. Gözleri boşluğa açılıyordu. Ve bana kapıyı açmıştı.

Hiç kimse bana aksini ispat edemezdi. Ama elimde hiçbir şey yoktu. Ne bir kanıt... ne de bir şahit.

Yaşadığımın tek işareti, kendi bedenimde çarpan o korkuydu. Geriye kalan her şey kayıptı.

Sakin zamanları severdim.

Sessizlikte büyüyen o yavaş yalnızlık, beni hep dinginleştirdi.

Yalnız yürüdüğüm yollarda kimseye yer bırakmazdım. Bir kafede, köşe masasında, altını çizdiğim cümlelerle dolu defterimle baş başa kalmak, en büyük huzurumdu.

Kısacası, kalabalığın uzağında kendimi buluyordum.

Ve kimse bana dokunmasın istiyordum.

Beni mutlu yalnızlığımdan çekip çıkaran ise iki isim vardı. Berra ve Şevval.

O güvenli yalnızlıktan çıkmamı sağlayan yegâne insanlardı.

İkisi de liseden arkadaşımdı. Aynı sınıfta okumuştuk. Hiçbirimiz istediğimiz üniversiteleri kazanamayınca beraber bir kursa yazılmış ve sınava tekrar hazırlanmaya başlamıştık. Onlar benim geri çekilişlerimi yadırgamaz, kabuğumda kaybolmama izin verirlerdi. Bu yüzden birkaç gündür sessiz kalışımda bana soru sormamışlardı. Son günlerde tuhaflaştığımı hissettiklerinden emindim ama bunu yargılamamışlardı.

O korkunç geceyi anlatamazdım elbette.

Kimseden anlayış bekleyemezdim.

Zaten anlayamazlardı.

Çünkü anlatılacak şey, aklın kapsama alanının çok ötesindeydi.

Bugün ders çıkışı kahve içme tekliflerini reddedebilirdim. Ama eve gitmek istemediğim için onları kıramamıştım. Bir şey vardı... Evin duvarlarında, kapı kollarında, priz boşluklarında bana sinsice bakan bir şey. Onunla baş başa kalmak istememiştim.

Berra, kahve fincanını önüme sürdü. "Hu hu! Berra'dan Yeliz'e çağrı var. Bu sefer o fal bakılacak." Yüzüme baktı ve pek de istekli olmadığımı anladı. Ama Berra ısrarcıydı. Fal onun için oyundu. Benim içinse, belki farkında olmadan ruhumu açık bıraktığım bir kapıydı. "Beni ne zamandır oyalıyorsun. Bu sefer bu fala bakılacak. Asla bir bahane kabul etmiyorum," dedi inatla.

“Hiç modumda değilim,” dediğimde kaşlarını olabildiğince kaldırdı.

“Senin modunu bekleyene kadar merak ettiklerimi öğreneceğim zaten.” Fincanı işaret etti. Heyecanla bakıyordu. “Hadi bakalım. Neyse hâlim çıksın falımda!”

Şevval, “Seni zorlamak istemem ama benim de baktırasım var vallahi,” dedi. Kahvesini kafaya dikti. “Söz, bir daha istemeyeceğim.”

Berra omuz silkip, “Ben söz veremem,” dedi.

Aslında çok iyi fal bakıyorum diye bir söylemim yoktu. Lise ikideyken alakasız bir anda baktığım falın sonradan gerçekleşmesiyle böyle bir haber yayılmıştı. Okulda adım Falcı Yeliz’e çıkmıştı. Tanıdık tanımadık herkes, öğretmenlerimiz bile yakamdan düşmez olmuştu. Özellikle Berra her seferinde fal baktırmadan duramıyordu.

Açık bir şekilde ofladım. “Öyle detaylı bakmayacağım ama. Üstünkörü bakıp geçeceğim,” dedim. Fincana bakmaktan çok, içime doğanları söylüyordum pek tabii. Bana göre böyle bir yeteneğim yoktu. “Ve asla ama asla üstelemeyeceksin, Berra. Yoksa sana bir daha kimyada yardımcı olmam.”

Berra tehdidimi gördü ve ellerini havaya kaldırdı. “Emir dir,” diye dalga geçti.

Gülümseyerek fincanı açtım ve bakmaya başladım.

Gördüğüm şeyleri herkesin görebileceğine emindim. Çok belirgin şeyler vardı.

“İki kişi var. Sanırım kavga ediyorlar. Biri kadın...biri de erkek,” diye başladım. Fincanı elimde bir o yana bir bu yana çeviriyordum. Berra ise merakla bana bakıyordu. “Kadının saçları upuzun ve elinde bir elma tutuyor. Barış teklif ediyor sanki adama. Ama adam oralı olmuyor. Elmanın içi çürük gibi... Başka, başka... Bir bayrak var. Yüksek bir yerin tepesine asılmış. Ne istiyorsan ona kavuşuyorsun. Ama bu uğurda canını sıkacak şeyler oluyor.”

İçimdeki ses, ben konuşurken bir başkasına dönüşüyordu sanki. Ve o başkası, fincanın içinde değil, bende yaşayan bir şeye fısıldıyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu Berra. Kolyesiyle oynamaya başladı. “Aşk peki? Orada bir yerde aşk hayatıma dair bir şey yok mu?”

Daha dikkatli baktım. Bir Z harfi görür gibi oldum.

“Adında Z olan biri var. Fakat bu Z ilişki kafasında değil. Senin aklını kurcalıyor ama onun pek derdi değil gibi... Bu çocuk futbolcu mu?”

Berra’nın yüzü dondu. “Oha! Nereden biliyorsun ya!” diye resmen bağırды. Şevval sessiz olması için onun koluna vurdu. Kafedeki herkes bize bakmıştı. “Zeki diye bir çocukla görüşüyordum. Sosyal medyadan öylesine mesajlaşıyorduk. Çocuk bir kulübün alt yapısında futbolcu. Ve son birkaç gündür resmen beni görmezden geliyor!” Eliyle ağzını kapattı. “Yeliz, büyücü falan mısın? Nasıl bilebilirsin ya?”

Şevval, “Ciddi misin?” diye Berra’ya bakarak sordu. “O kavga olayı da mı var?”

“Annemle babam,” dedi Berra. “Bir süredir sık sık kavga ediyorlar. Ama bundan bahsetmek istemiyorum,” diye kestirip attı. Bana kaş göz yaptı. “Kızım, senin bu hissiyatların harika ama ürkütücü de. Valla bazen senden korkuyorum. Geçen beni rüyada gördüğünü ve kırmızı bir elbise giydiğimi söylemiştin. Ondan iki gün sonra kıpkırmızı bir elbise giyip arkadaşımın doğum gününe katıldım. Ve giydikten sonra fark ettim. Farkında mısın bilmiyorum ama farklı bir yeteneğin var senin.”

Bu söyledikleri beni hâlâ çözemediğim o garip olaya, Serhan’a götürdü.

Bir hafta geçmişti.

Ama o gece hâlâ yerli yerindeydi zihnimde.

Unutmaya çalıştıkça daha keskin hatırlıyordum.

Gülüşleriyle üzerime yürüyen o kâbusu.

Ona açılan kapıyı.

Ve... Serhan'ı.

O günden sonra onu bir daha görmedim. Ya da görmek istemedim. Ya da belki... çoktan görmüştüm.

"Abart! Biraz daha devam etsen bana büyücü diyeceksin," diyerek onu geçiştirmeye çalıştım. Çayımдан bir yudum aldım. "Aklımdan geçeni söylüyorum. Ve olmayacak şeyler değil. Kim baksa aynı şeyi söyler."

Şevval kollarını göğsünde birleştirdi. "Eğer böyle her baktığın çıkıyorsa sen bu işten iyi para kazanırsın. İnsanlar artık neye para saçacağını bilmiyor. Çok ciddiym bu arada. Sen sal mühendisliği falan. Falcı ol," deyip kahkaha attı.

"Para kazanmak için okumak istemiyorum ki?" diye gayri ihtiyari çıkıştım.

Berra, "Tabii ya, doğru," diye mırıldanırken, Şevval, "O anlamda mı diyorum, kızım ya. Zaten ihtiyacın da yok. Aman neyse boş verelim. Benim falıma sonra bakarsın. Biz ders çalışmaya devam edelim," dedi.

Uzatmadan bu fikri hemen kabul ettim. Günlerdir dersin başına doğru düzgün oturamamıştım. O geceyi düşünmekten odağımı kaybetmiştim. Bugün tüm zamanımı konu tekrarı yapmaya ayırmak istiyordum.

Normalde evde çalışmayı daha çok seviyordum. Rahat kıyafetler giyip istediğim an uzanıp biraz dinlenebiliyordum. Ama ara ara dışarıda çalışmak da iyi geliyordu.

Özellikle bu kafe tam bir ders çalışma alanıydı. Göle bakan bir manzarası vardı. İçerisi krem ve turuncu tonlarında döşenmiş, yeşil bitkilerle canlandırılmıştı. Herkes ya ders çalışıyor ya bilgisayardan işlerini hallediyor ya da sessizce muhabbet ediyordu. Buraya gelince kendimi konfor alanımda hissediyordum.

Yaklaşık iki saat aralıksız çalıştıktan sonra uykumun geldiğini fark ettim. "Kendime kahve alacağım. Bir şey istiyor musunuz?" diye sordum. İkisi de istemediklerini söyledi. Kimseyi

rahatsız etmeden merdivenlerden sessizce indim ve sipariş verebileceğim alana geldim.

Sıramı beklerken şakaklarımı ovuşturuyordum. Başım çok fena ağrıyordu. Boynumu kütlettiğim sırada gözüm girişte bekleyen insanlara değdi. Tanıdık bir simaydı gözüme takılan. Kalabalık bir grubun yanında duruyordu.

Serhan.

Bakışları anında beni buldu. Elinde tuttuğu kupayı bana doğru kaldırdı ve gülümsedi.

Gözlerimi yumup açtım. Yine yorgunluktan olmalıydı. Onu gördüğümü sanıyordum.

Ama o hâlâ orada duruyordu.

Zorlukla yutkundum. Korku diyemezdim bu yaşadığıma. Ama kalbim şiddetle çarpıyordu.

Bir an bile düşünmeden ona doğru yürümeye başladım. Önüme çıkan insanlara çarparak geçtim. Bu yaşadığım neyse hemen son bulmalıydı. Onunla konuşmam gerekiyordu. Kapının önüne neredeyse nefes nefese çıktım. Kalabalık grup aynı yerde sohbet etmeye devam ediyordu ama içlerinde Serhan yoktu.

Ellerimi saçlarıma geçirdim. Sağıma soluma defalarca baktım. Kendi etrafımda dönüp durdum ama o yoktu. Ruh gibi bir görünüp kaybolmuştu.

Yanlış mı görmüştüm?

Gözlerimi sertçe ovuşturdum. Bu kadar yanılamazdım. Burada durmuş ve bana gülümsemişti.

Etrafımda dönüp sağa sola bakınmaya devam ettim. Dışarıdan pek normal görünmediğimin farkındaydım. Pek normal de hissetmiyordum zaten. Aklım bir anlığına uçup gitmişti ve ben nerede olduğunu bulamıyordum.

Buradaydı ya! Görmüştüm. Buradaydı işte!

İnsanların bakışlarını fark edince tekrar içeri girdim. Yine allak bullak olmuştum. Bana ne oluyordu böyle? Neden anlamlandıramadığım garip şeyler yaşamaya başlamıştım?

Dalgın bir şekilde kızların yanına döndüm. Eşyalarımı özensiz bir şekilde toplamaya başladım.

Berra, "Kahven nerede? Sen toplanıyor musun? Bitti mi çalışman?" diye sordu.

"Hı hı," dedim hızlıca. "Eve gitmem gerekiyor hem. Siz bölmeyin ama çalışmaya devam edin." Montumu giydim, arabanın anahtarını sıkıca kavradım. "Yarın sabah derste görüşürüz."

Berra alıngan bir sesle, "Ama beni eve bırakacaktın. O yüzden buraya kadar geldim ya," deyince bunu unuttuğumu fark ettim.

"Çok özür dilerim, aklımdan çıkmış. İstersen şimdi bırakayım? Olur mu?"

"Anahtarım yok. Gidersem kapıda kalırım," dedi. Elini *boş ver* der gibi salladı. "Bir saat otobüs yolculuğu çekerim artık. Neyse, sorun yok."

Bunu derken bile sorun olduğu belliydi. Bozulmuştu. Lakin benim kalabalık bir ortamda durasım yoktu. Odama kapanmam ve bana ne olduğunu çözmem gerekiyordu.

Şevval bana anlayışla gülümsedi. "Belli ki sen son günlerde olduğu gibi yine başka kafalardasın, arkadaşım. Sen git evine. Ben randevuma biraz geç gider, Berra'yı bırakırım," deyince, ona minnetle baktım.

"Çok teşekkür ederim, Şev. Ve kusura bakma, Berra. Bu aralar aklım karman çorman. Yarın sana salep ısmarlarım, olur mu?"

Berra kolumu sıvazladı. "Eve varınca haber ver. Gerçekten hiç iyi görünmüyorsun. Sanki kahve almaya değil de öteki tarafa gidip gelmişsin."

Kaşlarım çatıldı, tüylerim diken diken oldu. "Neden böyle söyledin?"

“Kızım, yüzün sapsarı olmuş. Bir anda hastalanmadığına göre. Karnın falan mı ağrıyor?”

Şevval, Berra'ya uyarı dolu bir bakış attı. “Yoğun tempo olunca hepimiz böyle anlar yaşıyoruz. Anormal bir şey yok orada. Ama gerçekten eve varınca haber ver. Ve lütfen dikkatli kullan.”

Ayağa kalktı ve yanağıma öpücük kondurdu. Sonra Berra da kalkıp yanağımdan öptü.

“Yarın görüşürüz,” diyerek yanlarından ayrıldım.

Kafenin olduğu civardan uzaklaşana kadar Serhan'ı görürüm diye etrafa bakınmaya devam ettim. Fakat gördüğüm, dikiz aynasındaki ürkek bakışlarımdan başkası değildi.

Sapsarı bir ten, göz bebeklerine oturmuş yorgunluk ve bir korkunun izi.

Ve ben bu yüze hiç ama hiç alışık değildim.

Düzenleme

Ny.ozlem

Eşyalarım yer değiştiriyor.
Eminim ben kaymadım oraya.

KIRILGAN GERÇEKLIK

Salonda, karın usulca toprağa değdiği o kadim sessizliği izliyordum.

Kışın sessizliği başkaydı.

Bir tür örtüydü o sessizlik; her şeyi, hatta kendi içimdeki çatlakları bile beyazlatan bir örtü.

Ama ne yazık ki...

Bazı sesler vardı ki hiçbir kar bastıramazdı.

“Seninle bu konuda tartışmayacağım, İlknur! Yeter artık. Bana karışıp durma!” Eniştemin sesi, duvarlara çarpıp geri dönerken karın sessizliğini kırdı.

Halam, öfkesinin içinde tütüyordu.

“O zaman buna son ver! Bir değil iki değil. Ömrüm boyunca bununla mı uğraşacağım ben?”

Son zamanlarda kavgaları artar olmuştu. Hiçbir zaman beni dâhil etmezlerdi ama bağırışları yüzünden modum düşüyor, huzurum kaçıyordu. Halama defalarca söylemiştim. Eğer anlaşıyorlarsa ayrılmaları gerekiyordu. Bu, sağlıklı bir ilişki değildi.

Ben dışarı bakarak düşlerken Bulut dizimin dibine kıvrılmış, pikenin ucunu kemiriyordu. Parmaklarım istemsiz bir şekilde tüylerinin arasına kaydığı sırada, patlayan bir kapı sesiyle Bulut irkildi.

Halam içeri girdi. Gözleri kızarmış, boynundaki damarlar öfkeyle kabarmıştı.

“Ne hâlin varsa gör!” diyen halam sinirle üstünü başını düzeltiyordu. Bana baktı. “Sakın bana karışayım deme. Burada sigara yakacağım. Dışarı falan çıkamam bu havada.”

“Hala,” dememe kalmadan, sinirle, “Lütfen, Yeliz,” dedi.

Israrcı olurdum ama gerçekten öfkeden deliye dönmüştü. Yoksa evin içinde sigara içilmesine asla müsaade etmezdim. Sinirden bacağının seğirdiğini görebiliyordum.

Beni ilgilendirmedüğinden, neden kavga ettiklerini her zaman olduğu gibi sormadım. Kucağımda tuttuğum bilgisayarımdan dizimi izlemeye devam ettim. Fakat halamın konuşası vardı.

“Sakın evlenme. Bak sana halandan tek bir tavsiye. Tek ama,” dedi işaret parmağını kaldırırken. “Sakın ama sakın evlenme. Hadi evlenesin geldi diyelim. 30’undan küçük adamla evlenirsen benim gibi uğraşırsın. Adam değil onlar. Yarım kalmış çocukluklar. Bitmedi ki bu adamı büyütme çabam, bitmedi!” deyip yakasını çekiştirdi.

Cevap vermedim. Çünkü o yalnızca anlatmak istiyordu. Ben de dinledim.

Sesli bir nefes verdi. “Gir artık bir işe çalış yahu! Ben sana iş mi beğendireceğim? Ne bulsam ne iş kursam bir kılıf buluyor! Bu yaşımdan sonra benim ağzımı bozduracak! Çalışasın yoksa da otur evinde!” Kapıya doğru bağırdı: “Evde oturacaksan da bana bulaşıp durma! Ben senin annen değil, karınım!”

“Lütfen sakın ol.” Dizi keyfime limon sıkılmıştı belli ki. Bilgisayarın ekranını kapatıp ona doğru döndüm. “Sakince oturup konuşsanız eminim çözersiniz.”

Halam sigarasından çektiği derin nefesi öfkeyle bıraktı. “Konuşup çözer miyiz? Sen enişteni tanımıyorsun herhalde? Onunla hiçbir iş çözülmez. Böyle bağırp çağırmaya devam edip duracağız biz!”

“Ercüment abiyle konuşmuş muydunuz?”

Aslında Ercüment abiyi bu işe dâhil etmek istemiyordum. Halamın söylediği gibi eniştemi tanıyordum. Ve ona kefil olacak kadar güvenmiyordum. Ama yine de belki değişmiştir diye umuyordum.

Halam güldü. “Adam bize bir *start up* projesi için destek oldu. Sonra senin bu enişten işi daha başlamadan batırdı! Daha ne isteyeceğim ben adamdan? Yüzüm mü kaldı sence? Varımı yoğumu onun ipe sapa gelmez işlerine harcadım. Daha fazlasını da yapamam!”

Yerimde rahatsız bir şekilde hareket ettim.

Halam ona maddi yönden destek olmamı mı istiyordu?

Bunu yapmazdım. Yeteri kadar gelirim olmamasından değil. Onun da fabrikada payı olmasından ve kazancını doğru harcayamamasının sorumlusu ben olmadığımndan.

Reşit olduktan sonra fabrikanın başına hiçbir şart olmadan geçebilirdim. Bu kolay bir yol olurdu. Ama ben üniversitede okumak istemiştim. Eğer başa geçeceksem işimi layığıyla yapmak isterdim.

Yaşadığımız şartlar ülkenin ortalamasının üstündeydi. Kendime ait bir arabam, bir şey istersem onu alacak ekonomik durumum vardı. Ama ben harcamalarım ekstra dikkat ediyordum. Gereksiz bir şeyi asla almazdım. Eğer gerçekten ihtiyacım varsa ve pahalı bir şeyse üstüne bir hafta düşünür, iyice araştırır, öyle alırdım.

Bu sebeptendir ki halam benden böyle bir şey istemezdi. Bunu içten içe istiyor olabilirdi ama söyleyemezdi. Çünkü cevabımın hayır olduğunu bilirdi. O, eniştemin annesi değilse ben de onların ebeveynleri değildim.

Dış kapının kapanma sesini duyunca halam ağzının içinden söylenmeye başladı. Salonda sigara içtiği yetmezmiş gibi bir de elinde sigara varken içeri gitti.

Burası beraber yaşadığımız bir evdi. Ev ailemin, yani benim evimdi. Halamlar küçüklüğümden beri bana yoldaş olmuşlardı. Evde bazı kurallarım vardı. Evin içinde sigara içmemek, giderlere katkıda bulunmak ve eşyaları güzel kullanmak gibi. Fazla bir şey istemiyordum yani. Yaşadığımız ortamı güzelleştirmek istiyordum sadece.

Burada, sigara dumanının altında daha fazla oturmak istemedim. Odamda beni rahatsız etmezlerdi. Eşyalarımı alıp ayaklandığım sırada karşı evin önünde bir arabanın durduğunu gördüm.

Ve...

Kapı açıldı.

Birkaç saniye sonra içinden inen kişi günlerdir rüyalarımın giren o kişiydi.

Elimdekileri bıraktım ve hiç düşünmeden kapıyı açıp dışarı çıktım. Ayağımda ev terliğinin olması, dışarıda lapa lapa kar yağması umurumda değildi.

Karşıya geçerken, "Hey!" diye bağırdım. "Serhan! Beni bekle!"

Serhan.

Gecelerimin puslu konuğu.

Göz kırptığımda yok olan, uyanınca avucumda hayal gibi kalan...

Şimdi tam önümdeydi. Karın altında durmuş, bana bakıyordu. Elindeki poşetlerle bir adım geriledi ama kaçmadı.

Buradaydı. Yanılıyor olamazdım. Tam karşımda durmuş bana bakıyordu.

Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. İlk söylediğim, "Sen... gerçekten varsın," oldu. Elimi koluna koydum. Derisini, bedenini hissettim. Canlıydı. Sıcaktı. Varlığı inkâr edilemeyecek kadar keskindi. "Hissediyorum işte. Elimin altındasın. Günlerdir neler yaşadım, bilemezsin. Bir ara aklımı yitirdiğimi düşündüm!"

Serhan bir elime bir de bana baktı.

“Seninle her karşılaşmamızda böyle mi olacak?” derken anlam veremiyor gibi bakıyordu. “Yeliz’di, değil mi? Yeliz, sen iyi misin? Ailen falan buralarda mı?” Kafasını bizim eve doğru uzattı. “Lütfen evine git. Bak zaten hava da çok kötü. Hasta olmanı istemem.”

Elim hâlâ kolundaydı. Onu çekiştirdim.

“Benimle eve gel. Seni halamlarla tanıştırmak istiyorum,” deyip onu iyice çektim.

Güler gibi oldu. “Sence de hızlı gitmiyor muyuz?”

“Lütfen!” dedim. Bu yaptığım bana yakışmayacak bir hareketti. Ama delirmedüğimin kanıtlanmasını istiyordum. Sözlerim yalvarışa dönmüştü. Çünkü hissediyordum. Elimi çeksem, gözümü kapasam... yine kaybolacaktı. Bu yüzden sıkıca tutuyordum. “Sadece birkaç saniyeliğine. Lütfen. Söz veriyorum, bir daha karşına çıkmayacağım.”

O kararsız bir şekilde bakarken, halam, “Yeliz!” diye seslendi. Kapının önünde durmuş, bana bakıyordu.

“Hala! Size söylemiştim! Onu görüyorsun, değil mi? Bak, o burada!” Serhan’ın kolunu neredeyse canını acıtacak şekilde tutuyordum. “Delirmedim ben! Bak, işte!”

Serhan bir adım geri çekildi. “Benden mi bahsettin?” diye sordu şaşkın bir şekilde.

Ben cevap vermeden halama bakıyordum. Halam ise sadece bana bakıyordu. Bir şey söylemeliydi. Beni bu buhrandan çıkarmalıydı. Onu görmüyor muydu?

Kızgınlıkla, “Ne yapıyorsun, Yeliz? Gel hemen buraya,” dedi halam.

“Görmüyor musun onu?!” diye bağırdım. “Burada işte! Ona dokunuyorum! Ben delirmedim! Onu görmüyor musun?!”

Halam hırkasına sarınıp yanımıza geldi. Ne zaman ki halam yaklaştı ve soğuk ellerini koluma doladı... Ne zaman ki, “Adamın kolunu bırak. Bu hâller hiç normal değil. Kusura

bakmayın lütfen. Normalde böyle biri değildir,” dedi... içimde bir şeyler yerine oturdu.

Görüyordu.

O an dünyanın sesi durdu.

Zaman eğildi.

Omuzlarımdaki görünmeyen yük bir anlığına hafifledi.

Halam onu görüyordu.

İnanamayarak, “Görüyorsun?” dedim. Ağzım kulaklarıma varıyordu. Halam hem yürüyor hem de susmamı ister gibi bakıyordu. Beni çekiştirmesini umursayamıyordum. Sürünür gibi peşinden gidiyordum ama dünyalar benim olmuştu. “Gerçekten görüyorsun! Allah’ım, şükürler olsun! Kafayı yememe çok az kalmıştı. Delirmemişim! Kafayı yememişim!”

Serhan bunca olanın arasında arkamdan gülererek seslendi: “Sözünü kabul etmedim, Yeliz. Aksi olursa o zaman kusura bakarım.”

Bir daha karşısına çıkmamı istiyordu. İkidir deli gibi davranmam onu etkilememişti anlaşılan.

Yürümeye devam ederken arkamı dönüp ona kocaman gülmüsedim.

“Deli değilmişim! Sen gerçekten varmışsın! Delirmemişim,” dediğimde, bu hâlime kafasını hafifçe sağa sola sallayarak güldü.

Halam beni apar topar içeri sokup kapıyı kapatmasa aynı şekilde konuşmaya devam edecektim.

“Kim sana deli dedi ki böyle bağıırıyorsun? Adam da şaşırdı neye uğradığını!” diye söyleniyordu.

Ama ben onun sözlerini duymuyordum.

Gülüyordum.

Odaya yürürken ayaklarımda hafiflik vardı.

Dünya yer çekimini yitirmişti sanki.

“Her şeyin bir sebebi var işte. Yorgunluktan falan da değil. Ben gayet akli başında bir kızım. O gece olanların hepsi

gerçekti.” Derin bir nefes verdim. Kendimi bildim bileli benimle olan oyuncak bebeğim Vızıldak’a sarıldım. “O kadar rahatladım ki sana anlatamam. Ben deli değilmişim. İnanabiliyor musun, Vızıldak? Kanıtladım bunu.”

Yüzümde gülücükler varken gözlerimi yumdum. Günlerdir ilk defa bu gece doğru düzgün uyuyabilecektim.

Kırmızı eski model bir arabanın içindeydim. Arka koltukta küçücük bir kızdım; ellerim terli, gözlerim yaşlıydı. Babam direksiyonun başındaydı, annem onun yanında oturuyordu.

Ama ben, beni kimsenin duymadığı bir kuyunun dibindeymişçesine çığlık atıyordum. Neden ağladığımı bilmiyordum. Sanki görünmeyen bir şey, içimdeki en yumuşak yeri lime lime ediyordu da sesimi bastıramıyordum.

Annem arkasını dönüp beni susturmaya çalıştı ama gözleri endişeden fazlasını söylüyordu. Bir yırtılma vardı bakışlarında. Korkuya karışmış, derin, içgüdüsel bir şey.

Daha beş yaşında bile değildim. Arabayı kullanan babamın dikkatini dağıtmamam gerektiğini bilmiyordum. Babam arkasını dönüp bana bir şeyler söylediğinde hayatımın bu noktada tamamen değişeceğinden bihaberdim.

Babam, göz ucuyla dikiz aynasından bana baktı. Ağlamamı durdurmak için arkasını döndü ve bir şey söyledi o an.

O an, takvimin bir yaprağı değil, tamamı düştü.

Bir tır, simsiyah ve devasa bir gölge gibi üstümüze çöktü.

Sonra bir hiçlik.

Gözlerindeki dehşet ifadesi ve ölümün paslı soluğu karanlığa gömüldü. Benim çığlığım karanlığın içine hapsoldü.

Kan ter içinde uyandım. Nefesim boğazıma saplandı, baş ucumdaki suyu bir solukta içtim. Yatak terle kaplıydı; yastığım ıslanmış, tüyleri örselenmişti. Oysa... bu gece ilk defa doğru düzgün uyuyacaktım, değil mi?

Ama o eski rüya, yıllardır toprak altında unutulmuş bir mezar gibi, taşını itip bugün yeniden doğrulmuştu.

Terden ıslanan pijamalarımı değiştirdim. Saat daha üç bile olmamıştı. Bu vakitte duş almaya cesaretim yoktu. Suyun vücuduma değdiği anda çözülüp darmadağın olmaktan korkuyordum. Yatağa geri döndüm. Ama o rüya, o kaza, o haykırış, içime sızmıştı.

Birkaç hafta önce, annemlerin ölüm yıldönümüydü.

Onları kaybetmemin üzerinden neredeyse on üç yıl geçmişti.

Ve ben... hâlâ aynı o kazadaki yaşıyordum.

Bir süre aklım kemale erene kadar onların ölümlerinden kendimi suçlamıştım. Eğer ağlamasaydım... Eğer babam arkasını dönmeseydi... Eğer o tırı fark etseydi... “Eğer” sözcüğüyle başlamış ne çok ihtimal, ne çok boşluk vardı içimde.

Ama sonra kaderin varlığını öğrenmiştim. Ne yaparsan yap bazı şeylerin önüne geçemediğini fark etmiştim. Onların alacak son bir nefesi vardı. Ben sadece buna vesile olmuştum. Kimi zaman kader dediğin şey, insanın kendini affetmesi için uydurduğu bir masaldı. Ama işe yarıyordu sonuçta. Beni hayatta tutuyordu.

Şimdi konuşabiliyorum. Kolaylıkla bahsedebiliyorum. Çünkü yıllarca terapi görmüştüm. Bunu aşabilmek için varımla yoğunlaştım. İlaçlar kullandım. Bedenime olmadığım biri gibi davranmayı öğrettim. Gülümsedim. Sustum. Unutur gibi yaptım.

Yıllarca gidilen terapiler, içilen ilaçlar ve bunalımlardan sonra anca toparlanmıştım. Büyümüşüm de. Annemle babam olmadan yaşamayı öğrenmiştim. Zor olmuştu. Çok zor.

Halamla eniştemin yanında yaşamaya başladığımda, hiçbir şeyin anlamını bilmeyen ama her şeyi içinde biriktiren küçük bir çocuktum. Kabulleniş, bana hiç uğramadı. Her gece yatağı-mı ıslatıyor, ama rüyalarımda asla “anne” diye haykırmıyordum.

Bir kez bile... “anne” diye ağlamadım.

Çünkü o sesin karşılığı yoktu artık.

Bu kelimenin bana ait olmayan bir anlamı vardı.

Herkesin sahip olduğu ama bana bakmayan bir figürdü bu.

Bir hayalet gibi...

Çok defa düşmüştüm, dizlerim kanamıştı. Haksızlığa uğramış, kaybolmuş, kandırılmış, zor yollardan geçmişim. Bir kere bile anne diye feryat etmemiştim. Çünkü ne kadar haykırırsam haykırıyım onun gelmeyeceğini hayat bana acı bir yerden göstermişti.

Ne zaman anne diye için için ağlayan bir çocuk görsem ona imrenirdim. Çok garip, değil mi? Annesi olmasına içim gitmezdi. Bunu o kadar kanıksamıştım ki hiç sahip olamayacağım bir şeyin derdine düşmezdim, düşemezdim. Hayalim küçüktü. Bir kere canım yandığında *anne* diye inlediğim zaman onun gelip saçımı okşamasını, *geçecek* demesini isterdim. Sadece bir kere.

Ben kendi kendini büyütmüş bir çocuktum.

Kendini avutmuş, kendine masallar uydurmuş...

Bir sabah gözünü açıp, hayatı kabullenmiş bir çocuk.

Vahim bir kazadan sonra bir anda koca bir kadın olmuş bir çocuk.

Rüya beni etkilese de, hayatın onları benden alışını bir kere daha izlesem de fotoğraflara bakmasam unutacağım yüzlerini görmüş olmanın garip bir sevinci vardı yüreğimde.

Zar zor hatırlıyordum onlarla geçirdiğim zamanları. Bisiklete binmeyi öğrendiğim bir anı vardı mesela. Babam beni sıkıca tutuyor, annem onu dikkat etmesi için uyarıyordu. Bir doğum günümde büyük bir pastam olduğunu da hatırlıyordum. Neşeli olduğumuzu, onların ömründen eksilen zamana sevindiğimizi.

Ama anne baba ne demek, onu hatırlamıyordum.

Bu hisse çok uzaktım. Herhangi bir arkadaşımın annesiyle olan diyaloguna bakıyor ve bunu garipsiyordum. Babası, geç geldiği için azarlıyordu mesela. Annesi, yemeğini bitirmedi diye

ona kızılıyordu. Bazen sıkı sıkı sarılıyorlardı birbirlerine. Nasıldı öyle hissetmek, bilmediğim için kıskanamıyordum da doğrusu.

Her zaman kendi hâlinde bir çocuk olmanın da etkisiydi bu. Her şeyi kendi başıma öğrenmiştim. Halamlar da yardım etmişti elbet. Ama onlar da evleneli daha birkaç ay olmuşken ebeveyn olmaya hazır olmadıkları bir anda ben çıkagelmiştim. Çok fazla bocalamışlardı. Zaten bana ebeveyn de olmamışlardı. Bunu beceremediklerinden değildi. İstemediklerinden.

Şimdi geçmişe bakıyorum da ben de istemezdim. İkisinin de üstümde emeği çoktu ama onları anne baba olarak rol model almak, kişiliğimi oluştururken doğru olmazdı.

Çocukları olmamıştı. Belki de istememişlerdi. Hiçbir zaman bunu sormamıştım. Zaman zaman, *Ben kötü bir çocuk muydum acaba, ondan dolayı mı çocuk istemediler?* diye düşündüğüm olmuştu. Ama hayır. Ben çok uysal bir çocuktum. İki üç tane oyuncağım vardı. Onlarla özenle oynardım. Kimse üstümü değiştirsın istemediğimden yemek yerken çok dikkatli olur, elbiseme bir şey dökmemeye çalışırdım. Derslerimde başarılıydım. Ne bir kavgam ne de bir ceza aldığım olmuştu. Kötü bir alışkanlığım yoktu. Tek başıma büyüüp gitmiştim. Bu yüzden ben aslında kendi kendini büyütmüş bir çocuktum. Daha çocuk yaşta büyümek zorunda kalan...

Eğer onlar yaşasaydı belki de bambaşka biri olurdum.

Böylesine gelecek kaygım olmazdı belki mesela.

Mutlu olmaya dair endişelerim vardı. Bu yüzden sınava deli gibi çalışıyordum. Eğer mühendislikten mezun olup fabrikanın başına geçersen, annemle babamın mesleğini devralırsam her şey rayına oturacakmış gibi geliyordu. Bu sebeptendir ki istikrarlıydım. Geçen sene sınav stresini yönetemediğimden istediğim yeri kazanamamıştım. Ama bu sene hiçbir şey bana engel olamayacaktı.

Ya gerçekte başka bir mesleği yapmak istiyorsam? Bunu hiçbir zaman bilemeyecektim. Fabrikanın başında durmayı

kendime hedef koymasaydım belki başka isteklerimi ölçüp taratabilirdim.

Belki benden çok iyi bir öğretmen olurdu. Belki iyi bir aşçı, müzisyen, yazar, doktor. Kim bilir, belki de dünyaca ünlü bir fotoğrafçı olurdum.

Bu düşünce beni gülümsetti. Kendimi ne bir önlüğün içinde ne de boynumda bir kamera asılıyken hayal edebiliyordum. Olmuyordu. Benim yerim o beton yığınıymış gibi geliyordu. Ve ben orada olmak için gariptir ki can atıyordum.

Gürültü, makineler, kaos... hepsi bana aitmiş gibi.

Garipti.

Düşüncelerimin arasında tekrar uykunun kollarına düşeceğimi anladığımda sağ tarafımda uyuyan Bulut'a yavaşça sokuldum. Uyurken ona yaklaştığımda beni iteklemezdi. Bunu fırsat bildim ve kafamı göbeğine yaslayarak gözlerimi kapattım.

Tam uykuya dalacakken odanın içinde bir ses yankılandı.

Derin, boğuk ve sanki duvarların içinden gelen bir ses.

"Senin yüzünden."

Yorganı üzerimden hışımla attım.

Sanki içimde bir şey ayaklanmıştı. Göğsümde bir taş büyümüştü.

"Kim var orada?!" Sözlerim duvarlara çarpıp geri döndü. Hiçbir yanıt gelmedi. "Kim var dedim?! Çık ortaya!"

Ayağa fırladım. Oda'nın ışığını açarken parmaklarım titrediydi. Sarı, yumuşak bir ışık, oda'nın köşelerini yararak yayıldı. Gözlerim panikle taradı her yeri. Dolap, yatak altı, banyonun köşesi... Yok. Kimseden eser yoktu.

Yüzümü ovuşturdum, tenimin soğukluğu avuçlarıma geçti. Ama içimdeki ürperti daha derindi.

Ben o sesi duymuştum. Oda'nın içinde yankılanmıştı. Kadının sesiydi. Fısıltıdan bir adım ötesi. Bir suçlamaydı.

"Senin yüzünden."

Bu kelimeler, zihnimin karanlık bir köşesine asılmıştı. Titreye titreye gözlerimi tavana diktim. Bir zamanlar Tanrı'nın gökyüzünden baktığına inandığım noktaya.

Ben neyle sınanıyorum? dedim içimden. Sanki biri beni izliyor, içimi biliyordu. Sanki uykumun içine sızıyor, aklımı didikliyordu.

Rüyamın etkisiyle yanlış mı duydum acaba? diye düşünmeye başladım. İçten içte annemlerin ölümü yüzünden kendimi mi suçluyordum? Bu bilinçaltımın bana kötü bir oyunu muydu?

Bulut da uyanmış, ayak ucumda miyavlamaya başlamıştı. Belki tuvaleti gelmiştir diye kapıyı açtım. Hızla gözden kaybolunca odada tek başıma kaldım.

Odanın ortasında öylece ayakta dikiliyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm uykumun kaçması yetmezmiş gibi bir de içime kötü bir his çöreklenmişti.

Her şey daha yeni başlıyor gibi hissediyordum.

Elimi boğazıma götürdüm, derin bir nefes aldım. Ama hava ciğerlerime değil, içimdeki karanlığa doldu.

Ders çalışmak... Belki bu, delirmemek için son bir savunma yöntemiydi. Masamın başına oturdum. Geometri kitabını açtım. Sayılar sessiz harfler gibi üzerime döküldü. Sabaha kadar onlarla cebelleştim. Ama aklımın içinde o cümle durmadan yankılandı:

Senin yüzünden.

İştahım yoktu.

Ve bu, beni daha da tedirgin ediyordu.

Çünkü ben her zaman yemek yemeyi seven biriydim.

Ama artık ağzıma bir lokma alsam, sanki o cümle damagımda yankılanacakmış gibi hissediyordum.

1.60 boylarında, altmış beş kilo civarındaydım. Son bir senedir sınav stresinden dolayı beş kilo kadar daha alıp yetmiş

doğru adım adım gitmeye başlamıştım. İçten içe kilomu kendime dert edinsem de şu anki önceliğim bu değildi. İstedığım üniversiteyi kazandıktan sonra kilo vermek için çabalayabiliyordum.

Önümdeki sucuklu kaşarlı tosta baktım. Normalde bunu çoktan bitirip Tülay abladan ikincisini isterdim. Ders çalışmak karnımı çok acıktırırdı. Ama sabah doğru düzgün bir şey yemememe rağmen hiçbir şekilde canım bir şey istemiyordu. Bir ısırık alıp bıraktığım tostun elime aldım. Mutfığa girdiğimde Tülay ablanın ocağın başında yemek yaptığını gördüm.

“Abla, ben bunu yiyemeyeceğim. Sen dolaba kaldır istersen, ziyan olmasın. Acıkırsam sonra yerim.”

“Tamam, kuzum. Portakal suyu sıkayım mı sana? Ya da şöyle güzel bir meyve tabağı yapayım. Zihnin çalışır. Ha, ne dersin?”

“Belki sonra, abla. Biraz salonda uzanacağım. Sana kolay gelsin,” diyerek yanından ayrıldım.

Tülay abla son birkaç aydır bizimle çalışıyordu. Yıllardır çok defa yardımcımız olmuştu. Hem evin büyük olması hem de halamın memnuniyetsiz biri olması yüzünden çalışanlar uzun süre dayanamıyordu. Tülay abla dişli bir kadın çıkmıştı. Yaklaşık elli yaşındaydı. Halamın söylediklerini anında yapıyordu. Hatta artık o demeden isteklerini anlıyor ve hallediyordu.

Onun hayatını pek bilmiyordum. Sanırım okuyan iki çocuğu vardı. Bundandır ki azimle ve özveriyle çalışıyordu. İşini de çok düzgün yaptığı için onu sevdiğimi söyleyebilirdim. Halam onu göndermek için bir sebep bile bulsa ben izin vermezdim.

Salona geldim. Tamamen cama doğru çevirdiğim koltuğa uzandım. Boydan boya camın sunduğu kar manzarasını böylelikle daha iyi görebilecektim.

Bir elimde telefonum, bir elimde tabletim vardı. Biraz dinlenmek için uzanmıştım. Ama ara ara biyoloji notlarına bakmanın hiçbir zararı olmazdı. Her an ne öğrensem kârdı.

Çalışma koçum Esin Hanım'dan mesaj geldiğini gördüm. Bana programın ilerisinde olduğumu, böyle giderse sınava az zaman kala bunalıp çalışmak istemeyeceğimi söylüyordu. Programımda boşluklar bırakacağını bu boşlukları gönlümce değerlendirebileceğimi de yazmıştı.

Bunalacağımı sanmıyordum. Ders çalışmaktan nefret etsem de buna mecburdum. Dışarıdaki dünyada kendime iyi bir yer bulabilmek istiyorsam bunu yapmak zorundaydım. O yüzden her ne kadar ona *tamam* desem de konuları tekrar etmeye ve test çözmeye devam edecektim. O zaman geldiğinde bunalacağımı falan da sanmıyordum. Çünkü daha şimdiden bunalmaya başlamıştım.

Kar hâlâ yağmaya devam ediyordu. Bir süre yağışını izledim. Bana iyi geldi, içimdeki hisler yağın karla beraber yatıştı. Çalışmak için tekrar ayaklanacağım sırada eniştemin salona geldiğini duydum. Onunla konuşasım yoktu. Bu yüzden uyukluyor numarası yapıp gözlerimi kapadım.

Birkaç dakika telefonla konuştu. Sonra, "Yeliz?" diye seslendi. "Uyuyor musun?"

Ses vermedim.

Koltuğun arkasında durduğunu hissediyordum. Aslında gözümü açsam da uyanık olduğumu anlamazdı. Yavaşça gözlerimi araladım. Cama yansıyan görüntüsüne baktım. Tam arkamda ayakta duruyordu. Elleri ceplerinde karşıya bakıyordu.

"Eğer uyanıksan seninle bahçenin giderleri hakkında konuşacaktım. Bu sene neredeyse geçen senenin iki katı olmuş," diye homurdandı. Sanki kendisi çalışıp ödüyordu, neyi dert ediyordusa.

Birkaç saniye es verdi. Ve bu anda yüzünü garip şekillere sokmaya başladı.

Burnunu kırıştırırken ağzını açarak kendini garip hâllere sokuyordu. Ağzını açtı. Dudaklarını içeri çekti. Yüzü büküldü. Bir anda çarpıldı. Yeniden normale döndü. Sonra tekrar...

Kafasını geriye doğru çekiyor, dudaklarını içeri doğru katlıyordu.

“Sitenin bahçıvanındansa kendimiz biriyle çalışsak daha iyi olacak gibi,” diye devam ederken yüzü kendi hâline döndü. Sonra bir daha yine aynı şeyleri yapmaya başladı. Gülümsedi. Aynı anda somurtmaya başladı. Bir kukla gibi. Bir yansıma gibi. Bir maske gibi.

Kanım çekildi. Hızla yerimden doğrulup arkamı döndüm.

“Ah! Uyanıkmışsın,” dedi.

Normal görünüyordu şimdi. “Ne yapıyorsun sen? Tikin mi var?” diye şüpheyle sordum.

“Anlamadım?”

“Yüzünü garip şekillere soktuğunun farkında mısın? Saçma sapan ifadeler yapıyordun. Ürkütücü görünüyordun. Normal gözükmüyordun,” dediğimde kaşları çatıldı. “Farkında mısın bilmiyorum ama tikin var senin.”

Güldü. “Ne tiki? Tikim falan yok benim. Şu an yapıyor muyum?” Kafamı sağa sola salladım. “Hem sen nasıl gördün beni? Koltuğun arkasında gözlerin mi var?”

“Görüntün cama yansıyor.” Bir süre onu izledim. Fakat sıradan bir şekilde duruyordu. Ama ben ne gördüğümü biliyordum. İnsan bazen tiki olduğunu fark etmezdi. O da fark etmemiş olmalıydı. “Her neyse. Bahçe diyordun... Masrafları artıyor çünkü her şeyin masrafı artıyor. Bahçıvanın maaşı, kullandığı makinenin benzini, sulama maliyeti. Anlayacağın, normal bir oranda artıyor ama artıyor. Bizim bulduğumuz, daha doğrusu senin bulduğun kişi bahçeyi mahvedip gitmişti hatırlarsan. O yüzden şimdilik böyle bir şeye gerek yok,” dedim ve ekledim: “Bence.”

Eniştem hoşnut olmadığını belli etmemeye çalışarak, “Peki, Yeliz. Sen nasıl istersen,” dedi ve ekledi: “Yine.”

Onu seviyor muydum sevmiyor muydum, emin değildim. Nefret edeceğim kadar kotası yoktu bende. Çok problematik

bir adamdı. Kırk küsür yaşındaydı ama hâlâ halamın, hatta benim elime bakıyordu. Halamın parasını defalarca batırmıştı. Kadının mal varlığına güvenerek genişçe yaşıyordu. Ve buna rağmen değişik fikirleri, istekleri oluyordu. Artık bu fikirlerine tahammülüm kalmamıştı.

Konuşmamızın burada bittiğini varsayarak eşyalarımı alıp ayaklandım. Odamda ders çalışmaya devam edecektim. Eniştemin yanından geçerken bana attığı bakışı görmezden geldim.

Aklıma gelenle salondan çıkmadan önce arkamı dönüp, “Tülay ablanın maaşına yakında zam yapmamız gerek. Sen muhasebeciye söyler misin, yoksa ben mi söyleyeyim?” dedim.

Eniştemin sırtı bana dönüktü. Biraz önce durduğu yerden kımıldamamıştı. Gözüm yeniden camdaki yansımasına takıldı.

Gördüğüm şeyle dizlerim titredi.

Eniştem tıpkı o geceki gibi kanımı donduracak şekilde gülümsüyordu.

Telefonumda 02.12'de bir ses kaydı var.
Sadece ağlıyorum. Ama ben uyuyordum.

BİR ADIM ÖTEDE

Boğazımda iğreti bir ağrı vardı.

Sanki gece boyunca ciğerlerimden acı sökerek bağırmıştım da her nefes alışımnda o çığlıklar tekrar yankılanıyordu.

Havalar soğuktu ama ben hasta olmayayım diye kendime dikkat ederdim. Hasta olmaya hakkım yoktu. Lüks değil, tehdit gibiydi. Yalnızken yatak döşek yatmak kimsenin gözüne görünmezdi; aksine daha da görünmez kılardı insanı.

Boğazımın sızısı inatçıydı ama ben ondan daha inatçıydım. En çok işe yarayan, çocukluğumdan beri içime şifa gibi işleyen o nane limonu hazırlamak üzere mutfığa doğru yürüdüm. Tülay abladan rica edebilirdim aslında. Ama o, halamların odasını temizliyordu. Onu meşgul etmek istemiyordum.

Mutfak eşiğinden geçerken içeri dolan rüzgâr tokat gibi çarptı yüzüme. Öyle kuvvetliydi ki beni sersemletip bir adım geriye gitmeme sebep oldu.

Soğuk... Ama bu, dışarıdan gelen sıradan bir hava akımı değildi. İçeri dolan şeyin nefesi vardı.

Keskin, niyetli bir nefes.

Camın açık olduğunu fark ettiğimde içimi tarifsiz bir huzursuzluk kapladı.

“Bu kesin halamın işidir,” diye söylendim, sesimi duyunca kendim bile ürktüm. “Senin sigaran yüzünden biz neden üşümek zorundayız ki?” Camı sertçe kapatırken dışarıya bir bakış

fırlattım. Hiçbir şey görmedim ama... içimdeki ses bir şey gördüğümü söylüyordu.

Boğazım tekrar sızladı. Sanki dışarıdaki soğuk içime yürümüştü.

Çekmeceleri karıştırdım. Malzemeleri bulmam uzun sürmedi. İki bardak suyu ocağa koydum, bir yemek kaşığı kuru nane ekledim. Limonun suyunu sıktım, kabuğunu da rendeledim. Kaynayan karışımı süzüp içine bir tatlı kaşığı bal kattım.

Her zamanki gibi... ama hiçbir şey her zamanki gibi hissettirmiyordu.

Kupayı ellerimin arasına alıp sandalyeye oturdum. İlk yudum boğazımdan geçerken bile rahatlatmaktan çok içimi yaktı. Sessizlik hâkimdi.

Evin içinde yankılanan mutlak bir boşluk vardı.

Sanki nefes alan son canlı benmişim gibi. Sanki bir daha kimse konuşmayacak, bir daha hiç kimse dönmeyecekmiş gibi.

Gözlerimi kapattım. Sırtımı duvara yasladım. Yorgun hissediyordum. Üstümden tır geçmiş gibiydi. Geçen gün olanlar aklıma düştü.

Eniştemin cama yansıyan o gülüşünü gördükten sonra yanına gidip onu kendime doğru çevirmiştim. Fakat o camdaki yansımasının aksine dümdüz bir suratla bana bakıyordu. Yaptığım şey onun hiç hoşuna gitmemişti. Ayaküstü tartışmaya başlamıştık. Son zamanlardaki hâllerimden bıktığını söylediği sırada halam gelmiş, o da tartışmamıza dâhil olmuştu.

Sorun tartışmak değildi. Sorun ne olduğunu anlayamadığım olaylar yaşamamdı. Ardı arkası da kesilmeyecekmiş gibi duruyordu.

Bu ânı, yaşadığım ve çözüme kavuşmayan diğer anları düşündükçe kara deliğin içine çekiliyormuş gibi oluyordum. Çözümsüz kalan, başı sonu belirsiz, anlamı olmayan karanlık anılar. Bilinmezlik ruhumu kemiren bir fareydi. Zihnim parçalanmaya mahkûm gibiydi.

Ve sonra...

TIK.

Rüzgârın sesi içeride yankılanırken gözlerimin aniden açılmasına sebep olan sesle doğruldum.

Kendimi toparlamamla birlikte içim ürperdi. Cam... Birisi camı tıklatıyordu.

TIK TIK.

Bu sefer daha aceleci. Daha kararlı. Daha... canlı.

Kalbim olası bir tehlikenin sinyalini alıp hızla atmaya başladı.

Kupayı masaya bıraktım. Daha ben ayaklanmadan tıklatma sesini bir daha duydum. Pencerenin ardındaki kimse, beni tedirgin etmeye yemin etmiş gibiydi. Ayaklarım yerinden kalkmak istemiyordu ama kalbim bedenimden çoktan fırlamış gibiydi.

Zihnim bağıırıyordu: *Açma. Açma. Açma.*

Ama ellerim... perdeyi araladı.

Hiç kimse yoktu.

Rüzgâr o kadar kuvvetli değildi. Ağaçlar sallanıyordu ama... o sesi yapan şey, camın dibinde, bilinçli bir varlık gibi tıklatmıştı. Sadece ben mi duymuştum?

Bir adım geriye çekildim. Camı açmadım. Açamadım. Pencereyi açıp kafamı dışarı uzatmak, bu eşek şakasını yapan kimse, onu yakalamak istedim ama buna cesaret edemedim. Hemen perdeyi kapatıp kupamı aldım, koridorun karanlığına fırladım. Odaya girer girmez kapının kilidini iki kez çevirdim. İçeri bir şey girmemişti ama... Sanki dışarıda kalan bir şey, içeri bakıyordu.

Sırtımı kapıya yasladım. "Yorgunluktan," dedim kendi kendime. "Hepsi sadece yorgunluktan."

Kupamı hızla bitirdim. Dışarı çıkmak, ilaç almak, konuşmak... mümkün değildi. Kapının ardında kalan o bilinmeyen şey, tüm cesaretimi emmiş gibiydi.

Elim boynumdan hiç çıkarmadığım, anneme ait olan yakut kolyeye gitti. Annem bu kolyeyi hiç çıkarmazdı. Bunu hatırladığımdan değil, tüm fotoğraflarda boynunda olduğundan biliyordum. Masamın üstünde duran çerçevedeki fotoğrafımızda da olduğu gibi.

Avucumun içinde sımsıkı tuttum onu, güç almak ister gibi.

Anneme anneannemden, anneanneme de kendi annesinden kalan, herkesin en büyük kız çocuğuna emanet ettiği o yadigâr, yakut taşlı kan kırmızısı kolye.

Kolyeyi annem verememişti bana. O öldükten sonra kolye bana geçmişti. Ama ne zaman taktığımı bilmiyordum. Belki halam takmıştı boynuma, belki de ben eşyaları karıştırırken bulup sahiplenmiştim. Ama sanki bu kolyeyle doğmuştum, ezelden beri benimle gibiydi.

Avuç içimdeki sıcaklığını hissettim. Bana tılsımlı gelen bir enerjisi vardı kolyenin. Sanki ailemdeki kadınların gücünü taşımamı sağlıyordu. Beni koruyor, kolluyordu.

Derin bir nefes aldım. Düşüncelerimi dağıtmam gerekiyordu. En iyisi ders çalışmak olacaktı. O zaman saatlerin nasıl geçtiğini anlamaz, bitmek tükenmek bilmeyen konular arasında kaybolurdum. Kitaplarımı alıp yatağa oturdum. Sırtım kapıya dönük olmamalıydı. Hiçbir zaman.

Koca bir kitap yığınını kucağıma koydum. En son hangi konuyu çalıştığımı düşünürken, daha önce fark etmediğim koyu bordo kaplı, kenarları yıpranmış bir deftere gözüm takıldı. Bu defter benim değildi. Böyle bir defterimin olduğunu hatırlamıyordum.

Üzerinde ne bir başlık vardı ne de bir isim. Tereddütle kapağı araladım. İlk sayfada titrek bir el yazısıyla şunlar yazıyordu:

Bir adım ötede duruyorum.

Ellerim hızla titremeye başladı. Defteri fırlatmak istedim ama parmaklarıma yapışmış gibiydi. Çevirmeye devam ettim.

İkinci sayfa bomboştu.

Üçüncü sayfada ise... kendi ismim yazıyordu.

Kendi el yazımla.

YELİZ KARACOVA.

Altında ise yine benim el yazımla yazılmış bir yazı vardı. Ama ben o cümleyi hiç yazmamıştım.

*Bu evde yalnız olduğunu sanıyorsun. Özellikle burada yanı-
lıyorsun.*

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Kitapları var gü-
cümle fırlattım. Defteri ise elimden atamıyordum. Sanki ger-
çekten yapışmıştı.

Bakmaya devam etmemi söyleyen yanımı susturamıyor-
dum. Buna mecburdum sanki. Oksijen gibi, su gibi bir şeydi
benim için.

Sonraki sayfayı çevirdiğimde... kâğıt nemliydi. Yazılar mü-
rekkeple değil, bir sıvıyla yazılmış gibiydi. Ama su değildi bu.
Demir kokuyordu.

Kan gibi.

O sayfada bir çizim vardı. Titrek, çocuksu ama bir o kadar
da detaylı bir kurşun kalem çizimi.

Benim odamdı.

Benim yatağım. Benim pencerem, perdem, masam, kitap-
larım.

Ben... defterin içindeki çizimde yatakta oturuyordum.

Tıpkı şu anki gibi.

Ve... karşımda bir şey vardı.

Bir figür.

Odanın köşesinde.

Kafası yoktu.

Yani... çizimde baş kısmı karalanmıştı.

Kalın, bastırılmış çizgilerle karalanmıştı.

Ve... o şey beni izliyordu.

Gözleri de yüzü de yoktu ama bunu biliyordum. Her bir
duyusuyla bana kenetlenmişti.

Sol alt köşeye küçük harflerle tek bir not yazılmıştı:

Bir adım ötede.

Çizime bir saniye daha bakmaya dayanamadım. Ellerim titriyordu artık, göğsümdeki baskı gittikçe artıyor, nefesim sığlaşıyordu. Defteri bir anda fırlatmamla odada yankılanan ses irkilmeme neden oldu. Sanki yere çarpan sadece defter değil, benim aklımdı.

Ayağa kalktım, yerimde duramıyordum. Ayaklarım titriyor, ellerimi başıma götürmüş hâlde kendi etrafımda dönüyordum. “Hayır, hayır, hayır!” Her şey o kadar hızlı olmuştu ki beynim ardı ardına gelen gerçeklik kırıklarını kaldıramıyordu. Boğazım yandı, ciğerlerim sıkıştı.

Kapının önüne ne ara gelmiştim, fark etmedim. Kilidi tekrar kontrol ettim. Sanki dışarı çıkmaya çalışsam, biri kolumdan çekip beni içeri geri sokacaktı.

Tüm oda dönmeye başladı. Kafamın içinde uğultular vardı, bir ses değil ama bir varlık, beynimin arka köşelerinde sürtünüyordu sanki. Gözlerimi kapattım. Dizlerimin bağı çözüldü. Bir çılgılık attım mı bilmiyorum ama sesimi duymuş olsaydım bile artık bu sesin kendime ait olduğuna inanmazdım.

Sonra... her şey aniden karardı.

Dipsiz bir karanlığa sarıldım.

Birden gözlerimi açtığımda her şey sakinleşmişti. Derin, kesik kesik nefeslerle yatağымda doğruldum. Koltukta değil, yerde değil. Yatakta... battaniyenin altındaydım. Üstüm kuru. Cam kapalı. Kapı kilitli.

Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu ama...

Sanki bu bir kâbustu.

Gerçek olamayacak kadar parçalı, karanlık ve çarpıktı.

Gözlerimi ovuşturdum. Birkaç saniye... Sadece birkaç saniye nefes aldım. “Bir kâbustu,” dedim kendi kendime. “Hem de çok kötü bir kâbus.”

Ne zaman uyumuştum, bugün günlerden neydi, saat kaçtı... Hiçbir şey bilmiyordum. Sudan çıkmış balıktan farksızdım.

Sonra... gözüm çalışma masasına kaydı.

Orada.

Hiçbir anlam veremeyeceğim bir soğuklukla... o bordo kaplı defter duruyordu.

Boğazımdan yükselen o boğuk sesle birlikte aniden ayağa fırladım. Sendeledim ama bunu önemsemedim. Kalbim ikinci kez yerinden fırladı sanki. Yavaşça yaklaştım. Elimi uzattım. Defteri açtım.

Korktuğum olmamıştı. Tüm sayfalar boştu. Her biri bembeyazdı. Bir çizik bile yoktu. Ne bir yazı ne bir isim.

İnanamadım. Ellerimle sayfaları çevirdim. Önce hızlıca. Sonra yavaş yavaş. Belki ters çevrilmiş bir çizim, gizlenmiş bir leke, sayfa arasında unutulmuş bir iz... Yok. Hiçbir şey yoktu.

Ama... defter kokuyordu.

O tanıdık koku.

Nane limon.

Ve onun altına gizlenmiş... paslı demir gibi, eski kan gibi bir şey.

Buna inanmak istedim. Kendi kendime mırıldandım: "Bu bir kâbustu. Sadece bir kâbus."

Ama sesim titriyordu. Çünkü içten içe biliyordum: Bazı kâbuslar bitince başlamış olurdu.

Koku ? Yanık mı bu?
Ama hiçbir şey yanmadı.

BOŞLUKTAKİ NEFES

*“Daimîdir sürgünüm. Hasret benim ocağım.
Gurbet benim evimdir. Yok bana bu cihanda bir yer.”*

Karları eze eze, kulağımda kulaklığımda yürüyordum. Kulaklığımda çalan bu parça, kışın sessizliğinde ağıt gibiydi. Oysa ne gamlıydım ne de bunca kederin yoldaşıydım o an. Yine de kendimi hüznün listeme bırakmış bulmuştum.

Sitenin içerisinde bulunan patika yolda yürüyüş yapıyordum. Gökyüzü solgun bir kızılığa bulanmıştı, güneş batmak için can çekişiyordu. Kar kokusu vardı havada; öyle gerçek, öyle keskin bir koku.

Sonra... yanımda bir varlık hissettim. İçimde ansızın kabaran bir his: *Yalnız değilsin.*

Kulaklığımı telaşla çıkardım. Kafamı sağa çevirdiğimde onu gördüm. Serhan'ın tebessüm eden yüzü yanı başımdaydı.

“Selam,” dedi neşeyle. “Deli bir ânına denk gelmedim, değil mi?” Söylediği kendi hoşuna da gitmemiş olacak ki, “Şaka yapıyorum ama daha o aşamaya gelmemiş olabiliriz. Eğer alınıdıysan kusura bakma,” diye devam etti.

“Alınmadım. Zaten deli gibi görüldüğümün ben de farkındaydım. Seni de dâhil ettiğim için bu şakayı yapmaya hakkın var,” derken sesim alındığımı belli etmiyordu. Üstünde takım

elbise vardı. Sadece adını biliyordum. Ne iş yaptığına, kaç yaşında olduğuna dair bir fikrim yoktu. “Selam, bu arada.”

Yanımda yürümeye başladı. Adımlarımızı birbirimize uydurduk.

“Diğer günlere göre daha iyi görünüyorsun. Umarım problem neyse çözebilmişsindir,” dedi.

Aksine, problemler içinde boğuluyordum.

“Deniyorum,” dedim ruhsuz bir şekilde. Yalan söylemek istememiştim. Konuyu değiştirerek, “Hayırlı olsun sana da. Yeni taşındığını varsayıyorum. Eniştem, ev sahibinin kimseye kiralamak istemediğini söylemişti. Sen ikna etmiş olmalısın,” dedim.

Bana yandan bir bakış attı. “Ev sahibi babam oluyor. Malına çok kıymet verir. Bu yüzden kiracı sevmez. Hoş... kiracılar da onu sevmez.” Gülümsediğinde göz kenarları kırışıyordu. Bu onu tatlı gösteriyordu. Yakışıklıdan öte şirin bir adamdı. “Ankara’ya aniden taşınmam gerekince eve apar topar yerleştim. Buna yerleşmek denirse tabii. Günler sonra bugün alışverişe çıktım. Ama aldıklarım haftaya anca gelirmiş. Anlayacağın, şu anlık ev arkadaşım sadece büyük bir L koltuk.”

“Bir anda şehir değiştirmek zor olmuştur. İş için mi geldin buraya?”

Bana bakmadan kafasını salladı. “Şirketim beni bu sene için Ankara’daki bayilerin başına atadı. Yalnız bir adam olunca onların gözünde her an her yere gidebilecek biri oluyorum. Kimse alışıp alışamayacağımı umursamıyor.”

Anlayışla gülümsedim. “Hangi şehirden gelmiştin? İstanbul mu?”

“Doğru bildin. Ankara’da hiçbir şey yok, sadece alışveriş merkezi var edebiyatı kasmayacağım. Pek gezecek vaktim de olmadı. Şu âna kadar hoşuma gittiğini bile söyleyebilirim. Trafığı İstanbul’a göre çok az. Bu bile en az beş altı puan kazandırıyor.”

“Göle yakın oturman iyi olmuş o hâlde. Denizin yokluğunu hafifletebilirsin böylelikle.”

O yavaşça durunca ben de durdum. “Bence de burada oturmam iyi olmuş. Yoksa seninle tanışamazdım,” dedi. Bu ani söylemi yanaklarımı içeriden dişlememe sebep oldu. Elini uzattı. “O gece doğru düzgün tanışamamıştık. Ben Serhan. İstanbul’dan katılıyorum. 24 yaşındayım. Boğa burcuyum. Yani yemek yemeye bayılırım. Yükselenim meçhul. En sevdiğim renk lacivert.”

Ona hemen ayak uydurdum.

Gülümseyerek elimi uzattım. “Ben Yeliz. Ankara’dan katılıyorum. 19 yaşındayım. Aslan burcuyum, yükselenim oğlak. Bu ara sadece ders çalışıyorum. Hobilerim neydi, unuttum.”

“Sınava hazırlanıyorsun? İşin zor olmalı. Son senelerde sınav sorularını epey değiştirmişler diye duydum.” Ellerimiz birbirinden usulca ayrıldı. Tekrar yürümeye başladık. “Hangi bölümü istiyorsun?”

“Hacettepe, Endüstri Mühendisliği.”

Dudakları beğeniyle kıvrıldı. “Netiz bayağı. Azimli bir kıza benziyorsun. Umarım kazanırsın diyeceğim ama illa Hacettepe olması şart mı? Belki İstanbul’daki üniversitelere de bir şans vermek istersin?”

Benimle flört ediyordu.

Bu sene ne sevgilim ne de flörtüm olmuştu. Hatta hayatımda hiç sevgilim olmamıştı. Birkaç tane saçma sapan flört deneyimlerim dışında bu konuda pek tecrübem yoktu. Ama şu an flörtleştığımızden emindim.

Omuz silktim. “Sanmıyorum. Ankara benim konfor alanım. Bu şehirden ayrılmak oldukça zor olacaktır.”

“Yardımcı olan biri olursa belki işin kolaylaşır?” derken yarım ağız gülümsüyordu.

Karşılık olarak, “Neden olmasın?” dedim.

Evlerimizin önüne gelmiştik. Saatine baktı. “Ben yavaştan geçeyim. Seni görünce arabayı ileride bıraktım. Önce arabayı alıp sonra içindeki malzemeleri buzdolabına yerleştireceğim. Eğer üşenmezsem bu evdeki ilk yemeğimi de yapmış olurum.”

“Benim de masanın başına dönmem gerekiyor. Sana kolay gelsin o zaman.” Kafamı eğip gülümsedim. “Görüşürüz, Serhan.”

“Mutlaka görüşelim, Yeliz.”

Duştan çıkar çıkmaz vücuduma nemlendirici krem sürmem gerekiyordu. Yüzüm yağlı olsa da vücudum onun aksine kupkuruydu. Bornozum üstümdeyken kremi sürmeye başladım. Bu arada da *Hayata Olumlu Yönden Bakma* adlı podcasti dinliyordum.

Her şey olağan akışında ilerliyordu aslında.

Tam o sırada...

Bir nefes sesi.

Kulağımın dibinde, derin ve karanlık bir soluk.

“Ah!” diye haykırdım.

Lavabonun kenarında kayıp kalçamın üstüne düştüm.

Titreyerek etrafa baktım. Aynada kendi suretimden başka bir şey yoktu. Küvetin içi boştu. Perde kıpırdamıyordu. Yine de o nefesi duyduğuma emindim.

Öyle yakındı ki... kulağıma yapışan ıslak saçlarımı bile dalgalandırmış gibiydi.

Vücuduma yayılan korkuyu oturduğum yerden defedemedim. Hızla doğruldum ve odama kaçtım.

Neredeyse gece yarısı olmak üzereydi. Kurstan geç çıkmış, duş almaya anca vakit bulmuştum. Kafamdaki havluyu çektim. Yatağıma oturdum, yüzümü ellerimin arasına aldım. Bu yaşananların sebebini anlayamıyordum. Yorgundum, evet. Hatta çok yorgundum. Ama hayatımın hiçbir ânında yorgunum diye

böyle garip şeyler yaşamamıştım. Çevremde kimsenin yaşadığını da duymamıştım.

Ellerimi ileri doğru uzattım. Ellerim titriyordu.

Nefes sesi o kadar yakınımdan gelmişti ki sanki tam kulaklığımın yanında biri nefes almıştı.

Yeniden ürperdiğim sırada kapım tıklatıldı.

“SEN Mİ BAĞIRDIN?”

Halamın sesi.

“Ayağımı çarptım da ona bağırdım!” Yalan söyledim. Çünkü doğrusu... anlatılır gibi değildi. “Uyandırdıysam kusura bakmayın.”

“İyiysen sorun yok,” dedi. Ve uzaklaşan adım seslerini duydum.

Kalkıp ışığı açtım. Göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu. Nefesimi düzene sokamamıştım. Üstümü değiştirip yatağa girene kadar hep tetikteydim. Her an bir ses duyacaktım sanki. Dışarıdan gelen en ufak bir seste bile ürküyordum.

Islak saçlarımı kurutamadım. Tekrar banyoya gitmek istemedim. Muhtemelen sabah büyük bir baş ağrısıyla uyanacaktım.

Bulut yerde uyuyordu. Ara ara uykusunda hareket ederken patileri zemine çarpıyor, ses çıkartıyordu. Tetikte olduğum için duyduğum seslerle kendimi istemsiz bir şekilde kasıyordum. Her sese sıçrayan, gözleri hep gölgelerde bir sürüngen gibiydim.

Göğsüm sıkışıyordu, nefes alışım bana bile ağır geliyordu. Yatağa girdim ama yorganın altınayken bile kendimi güvende hissedemedim.

Sabah çok erken kalkmıştım. Aradan geçen yarım saatte uykuya yenik düşmemek için direnip durdum. En sonunda kendimi yavaşça uykunun kollarına emanet ettiğim sırada kapısını

kilitlemeden uyumadığım odamda birinin varlığını hissettiğime yemin edebilirdim.

Odada, göz kapaklarımdan dibinde birinin nefes aldığına emindim. Kulağımın yanına kadar sokulan o nefes yine oradaydı.

En sevmediğim ders fizikti. Ama en sevdiğim hocam fizik hocamdı. Bundandır ki fizik netlerim iyiydi. Onu sevmem sayesinde dersi de sevmeye başlamıştım.

Fakat dün gece ıslak saçla uyuduğum için felaket bir baş ağrım vardı. Şu an Hakan Hoca'nın sesi bile bana işkence gibi geliyordu. Hocanın sesi her zamanki gibi yankılanıyordu ama kelimeler zihnime uğramadan geçiyor, sınıfın duvarlarında kayboluyordu. Kafam uğuldayan bir boşluktan sanki.

Berra sağ tarafımda oturuyordu. Dirseğiyle kolumu dürttü. "Kızım, uyuyor musun sen? Hem de Hako'nun dersinde? Gök yüzü çatlasa şaşırmam artık," dedi fısıltıyla.

"Hasta falan mısın?" diye sordu Şevval. "Acaba benden mi bulaştı? Ay, öyleyse çok üzülürüm."

"Hasta değilim. Senden bir şey bulaşmadı, endişelenme. Unutmadan, sana yanımda kuşburnu getirmişt看 onu vereyim." Çantamdan çıkardığım çayı ona uzattım. "İçine limon sıkıp iç. Öksürüğün için de sıcak sütün içine limon, bal ve karabiber koyup sıcak sıcak iç. Boynuna bir şey sarıp uyu mutlaka. Ve bol bol C vitamini al. *Caramel macchiato*'nun sana bir faydasının olacağını sanmıyorum."

Bana kocaman gülümsedi. "Kızım, tam anne gibisin ya. Nereden biliyorsun böyle şeyleri?"

İnsan kendine anne olunca *böyle şeyleri* öğrenmek zorunda kalıyordu.

"Oradan buradan işte ya. Hem öyle şoke edici bilgiler değiller ki," diye geçiştirdim. Ağrı kesicimden bir tane alıp içtim.

“Dün ıslak saçla uyuduğum için böyleyim. Uykum gelince kurutmaya üşendim de.”

Berra bana doğru yaklaştı. “Hakan Hoca bize bakıyor kızlar, sonra konuşalım. Çıkışta hemen dağılmayalım da biraz sohbet edelim. Eve gidesim yok,” deyince Şevval’le ikimiz *olur* demek isteyerek kafamızı salladık.

Derste ne işlediğimizi bile bilmiyordum. Sadece baş ağrım değildi dikkat dağınıklığının sebebi. Yaşadıklarımın ağırlığını kaldıramadığımdan bocalamaya başlamıştım. Yeniden toparlanmam ve eski düzenime dönmem gerekiyordu.

Sınıftan çıkar çıkmaz kursun altındaki kafeye indik. Yuvarlak bir masanın etrafına oturmadan önce üçümüz de kış çayı sipariş ettik.

“Dünkü biyoloji notlarınız yanınızdaysa fotoğrafını çekebilir miyim? Ben bazı yerleri atlamışım da,” dediğimde Berra notlarını çıkartıp uzattı. Fotoğrafını çektim. “Teşekkür ederim.” Çayımdan bir yudum aldım. “Ee, neler yapıyorsunuz? Sanki günlerdir konuşmuyormuşuz gibi.” Kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı.

Şevval omuz silkti. “Kürstan eve, evden kursa gidip gelmekten başka mı? Belki arada dışarı çıkarsak, o kadar,” dedi mutsuz bir sesle.

“Şevval, sen mi söylüyorsun ya bunu? Sen sosyal bir kelebeğin. Eskiden haftada dört gün dışarı çıkıyordun, şimdi iki. Bayağı arada dışarı çıkıyorsun,” dedi Berra. Bunu, hazzetmiyormuş gibi söyledi.

“Evet ama hep aklımda ders var. Dışarıda olsam bile keyif almıyorum. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi geliyor,” dedi Şevval.

Berra, Şevval’in çantasına bakış attı. “Yeni bir *Longchamp* alırken pek bir mutsuzdun öyleyse...”

Şevval mahcup bir şekilde baktı. “Hayır canım, öyle değil. Yani... Tabii ki sevindim ama artık alışveriş de eskisi kadar keyif vermiyor.”

“Ya ya, bence de...” dedi Berra.

Çantayı elime alıp baktım. “Ben de istiyorum bunlardan. Lacivert olanını beğeniyorum. Bu rengi de çok güzelmış. Güle güle kullan,” dediğimde Şevval sadece gülümsedi. Berra neden kızın canını sıkıyordu, anlayamamıştım. “Zeki’yle işler nasıl gidiyor? Sevgili misiniz artık?”

“Evet! Resmî olarak sevgiliyiz. Dün ilk gerçek buluşmamızı yaptık. Bana kırmızı güllerden oluşan kocaman bir buket çiçek almış,” diye neşeyle şakıdı Berra.

“Sen kırmızı güle bayılırsın. Demek ki seni tanıyor,” dedi Şevval.

Berra heyecanla kafasını salladı. Bileğini ortaya doğru uzattı. “Bilekliğime burcumun özelliğini taşıyan *charmlardan* almış. Gerçekten çok ince düşünen birisi.”

Bilekliğe baktık ve ikimiz de onun sevincine gülümsedik.

Bu sırada Şevval’in telefonunun çaldığını duyduk. Kendisi *Harry Potter* hayranı olduğu için zil sesi de *Harry Potter* film müziği idi. Ekranı baktı. “Annem arıyor. Konuşup geliyorum,” diyerek masadan ayrıldı.

Berra bana doğru yaklaştı. “Sende ne var ne yok? Hayatında biri var mı diyeceğim ama o taraklarda o kadar bezin yok ki biriyle tanışman bile imkânsız geliyor,” diyerek güldü.

Dalga geçmiyor, olanı söylüyordu. Fakat yine de hoşuma gitmemişti.

“Var aslında,” dedim. Ne yalan ne de gerçektir bu söylediğim. Berra anında yerinde doğruldu, devam etmemi isteyerek baktı. “Karşımızdaki eve birisi taşınmış. Birkaç defa karşılaşmış konuşmuştuk. Geçenlerde ayaküstü sohbet ettik. Sanırım flörtleştik. Yani öyle olmalı...”

Berra'nın gözleri irileşti. "Oha, inanamıyorum! Kızım, çok sevindim. Kaç yaşında, okuyor mu, tipi nasıl? Beraber *couple date* yaptığımızı düşünsene?" Sevinçten yerinde duramıyordu. "Hadi, anlatsana ya!"

Berra'ya bundan bahsetmenin iyi bir fikir olmadığını anlamıştım ama geç olmuştu.

Kupamı avuçlarımin arasına aldım, yerimde kıpırdandım.

"Biraz erken değil mi bunları konuşmak için? Daha sadece adını ve yaşını biliyorum. Bizden büyük ayrıca. Anlaşabileceğimiz de meçhul."

"Ya bıraksana hevesleneyim. Ne olacak sanki?" Cevap vermedim. O ısrarına devam etti: "Kaç yaşındaymış ki? Okumuyor, çalışıyor mu yani? Biraz detay versen ölür müsün ya?"

Konuşmayacağımı belli etmek için ağzıma fermuar çekiyor gibi yaptım. Berra'nın kollarını birbirine bağlayıp küserek arkasına yaslanması beni gülümsetti. Tam bir çocuk gibiydi.

Kafam biraz dağılınca akan trafiği izlemeye koyuldum. Herkes bir yerlere yetişmeye çalışıyordu. İş çıkışı saati olduğundan caddede inanılmaz bir yoğunluk vardı.

Gözüme yolun karşısındaki yaşlı bir kadın ilişti.

Karşı kaldırımda. Simsiyah giysiler içinde ama üzeri tozlu, kirli. Saçları bir kördüğüm, elinde kapkara bir bebek. Oyuncak mıydı yoksa başka bir şey mi, seçemedim.

Fakat gözleri...

Gözleri, gözlerimin içine saplandı.

Berra'ya baktım. Sevgilisiyle mesajlaşıyor olmalı ki sırıttıyordu.

Yeniden yaşlı kadına baktığımda hâlâ aynı yerde durup beni izlediğini gördüm. Tüylerim diken diken oldu. Hiçbir şekilde hareket etmeden bana bakıyordu.

Zorlukla yutkundum.

Yanlış görüyordum belki de? Ya da belki de kadın kördü.

Nefes almadığını düşündüğüm anda kolunu yavaşça kaldırıp parmağını bana doğrulttu.

Tüm bedenim dondu. Dudakları kıpırdadı ama ne dediğini anlayamadım. İçimde bir soğukluk yükseldi. O kelimelerin iyi bir şeye davet etmediği kesindi.

Berra'ya bakmadan kolunu yakaladım. "Şu kadına bak," dedim hızlıca. "Yolun karşısında dilenci gibi giyinmiş yaşlı bir kadın var. Beni işaret ediyor. Görüyor musun? Tam karşıda!" Gözümü bile kırpmadan kadına bakıyordum. O da aynı şekilde parmağıyla beni göstermeye devam ediyordu. "Berra, cevap versene!"

"Kolumu acıtıyorsun, Yeliz! Ne kadını, ne dilencisi, kimden bahsediyorsun?" deyip kolunu elimden kurtardı.

Berra'ya baktım. Gözlerim irileşmişti. Kalbim hızla atıyordu.

"Orada işte! Birkaç metre ötede! Nasıl görmezsin?! Gözünü kırpmadan beni izliyor!" diye bağırdım.

Kolunu sıvazlayarak benden uzaklaştı. "Bağırmasana! Millet bize bakıyor. Rezil ediyorsun bizi," dedi.

Yeniden dışarı baktı. Kadın aynı yerinde duruyordu. Ama Berra onu göremiyordu.

O an anladım.

Onu sadece ben görebiliyordum.

"Kimseyi görmüyorum ben. Delirdin mi? Islak saç şimdi de kafa mı yaptı sende? Koluma tırnaklarını geçirmişsin resmen..."

Berra'nın sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Ben ise gözümü bile kırpmadan, olduğu yerde çivilenmiş gibi duran kadına bakıyordum.

Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum ama korkudan kusmamak için kendimi kasıyordum.

İçten içe bir şey hissettim: Göz göze gelmek bazı şeyleri çağırıyordu.

Arabamı bizim evin önündeki diğer arabanın arkasına geliştirmek için güzel park ettim. Plakada halamla eniştemin baş harfleri vardı. Bu arabayı ilk defa görüyordum. Yeni almış olmalıydılar. Bir de işlerin yolunda gitmediğini söylüyorlardı. Çok gariptiler.

Serhan'ın evine doğru baktım. Sanırım evde yoktu.

Anahtarımınla kapıyı açtım. İçeriden ikisinin sesi de geliyordu. Kahkaha atıyorlardı. Salona girdiğimde karşılıklı oturduklarını ve şarap içtiklerini gördüm. Kutlama yapıyor gibi görünüyorlardı.

“İyi akşamlar. Bir şey mi kutluyorsunuz?” dedim.

Konuşmamla beraber bana doğru döndüler. Halam hafif çakırkeyif olmuştu. Biraz içince hemen gözleri kayardı.

“Gel Yeliz, gel. Olaylar olaylar! Eniştenin bir işi sonunda tuttu. Anlayacağın batmanın eşiğinden döndük,” dedi halam. Eniştemin koluna sertçe vurdu. “Boşu boşuna aslan kocam demiyorum ben bu adama. Aslan oldu da bizi kurtardı.”

Eniştem halama kükredi. Çünkü o bir aslandı. Halam bu komik bir şeymiş gibi kahkaha attı. Ne kadar da saçma, değil mi?

Kaşlarım havalandı. “Hayırlı olsun. Dışarıdaki araba da buradan geliyor sanırım?”

Eniştem kadehini bana doğru kaldırdı. O da çoktan sarhoş olmuştu. “Karıma yeni iş hediyem. Aslanlar verdiği sözü tutar,” deyip göz kırptı. Kafasıyla koltuğu işaret etti. “Sen de gel, eşlik et bize.”

Hiç istemezdim.

Karnımı tuttum. “Benim biraz midem bulanıyor. Bulanıtımı bastırmak için bir şeyler atıştıracam. Sonra da odamda işlerim var.”

Halam güldü. “Ayol, senin hep odanda işlerin var. Bir gören olsa seni odaya kilitliyoruz sanacak.”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “İyi akşamlar size.”

Eniştem dalga geçerek, “Tülay sana tavuk pirzola yapmış. Özellikle tembih etti. Ye de yarın bizi haşlamasın,” diye arkamdan seslendi. Halam yine gülmeye başladı.

Onlara aldırış etmeden odama geldim. Bulut yatağımın üstünde uyuyordu. Ben gelince kafasını kaldırıp bana baktı. Sonra yeniden uyumaya devam etti. Üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkadım. Mutfığa geldiğimde fark ettim ki ben bugün neredeyse hiçbir şey yememiştim. Midem bu yüzden bulanıyor olmalıydı.

Günde yedi öğün beslenmeye alışkın bir Yeliz için bu durum çok garipti.

Buzdolabından tavuk pirzolayı çıkarıp mikrodalgaya koydum. O ısınana kadar kendime içecek bir şey çıkardım. Aniden o kadar acıkmıştım ki elim ayağım boşalmıştı.

Mikrodalgadan tabağı alırken resmen elim titriyordu. Hemen masaya oturdum ve hızlıca yemeye başladım. Daha bıçakla kesmeden, çatalla direkt ağzıma atmaya çalışırken kendimi bu kadar aç bırakmış olmama inanamıyordum.

Dördüncü lokmayı ağzıma götürdüğüm sırada pirzolanın içindeki kırmızılık gözüme çarptı.

Bıçak yardımıyla o kırmızılığa ulaşmaya çalıştım. Pirzolanın ortasında koyu kıvamlı, yoğun bir kan vardı.

Tabağı itip ayağa kalktım. Öğürmemi bastırmak için elimle ağzımı kapatıyordum. Daha mideme yeni inen her şey geri çıkmak için baskı yapıyordu.

Öğürürken mutfığın mermer tezgâhına tutundum.

Tam bu sırada koridorda bir şey gördüm.

Bir beden.

Gölgelerden yapılmış bir beden.

Korkum bulantımı tetikledi. Midemde ne varsa oluk oluk kusmaya başladım.

Gölgelerden yapılmış o beden hiç kıpırdamadan bana bakmaya devam ediyordu. Aynı çizimdeki gibi. Yüzünü göremiyordum ama gözleri olduğunu biliyordum.

Çünkü bana bakıyordu.

Çünkü hâlâ bakıyor...

Işığı kapatıldığında biri nefes alıyor.
Işığı açınca duruyor.

BİR SICAK KAHVE

Midem ağzımdan çıkacak gibiydi. Kusmaktan nefesim kesiliyor, hâlâ kıpırdamadan bana bakan o silüetten gözlerimi alamıyordum. Bedenim titremiyor, sarsılıyordu. Sanki iliklerimden çözülüyor ve ağır ağır parçalanıyordum. Ayakta kalmak imkânsızdı, dizlerimin bağı çözöldü. Mermer zemine çöküp içimi, ruhumla birlikte kusmaya başladım.

Halamla eniştem duymuş olacaklar ki kapıya koştular. Ayak sesleri yankılandı. Nefesleri alkol ve neşe kokuyordu. Oysa benim nefesim ölüm gibi kesikti.

“Yeliz, ne oldu?” diye sordu halam. Alkolün etkisiyle yalpalıyordu. “Mideni mi üşüttün? Hay Allah! Nereden çıktı bu şimdi?” Sırtımı sıvazlamaya koyuldu.

Eniştem kova getirmeye giderken içimde kalan son nefesle, “Hayır... Orada... Koridorda biri var,” dedim.

Sözlerimin kimin kulağına ne kadar ulaştı, bilmiyordum. Ama eniştem tereddüt bile etmeden koridora yöneldi. Midemde hâl kalmamıştı ama ruhum hâlâ bulantıdaydı. Ona *gitme* diyecek mecalim yoktu.

Halam, “Sana son günlerde neler oluyor, Yeliz?” diye hayıflandı, gözleri yuvasından kaymış, sarhoş bir dille. Alkol kokan nefesi midemi daha çok bulandırıyor. Ama kusacak bir şeyim kalmamıştı. “Atilla? Neden gittin be adam! Tutamıyorum kızı.”

Ben hâlâ o bedenle göz göze gibiydim.

Eniştemin koridorun ışığını aniden açışıyla ışık gözlerimi acıttı. "Hani, nerede? Kimse yok burada," dedi.

Haklıydı.

Kimse yoktu.

Göz hizamda, şimdiye dek bir insan sanarak baktığım şekil, o lekeli beden; bir paltoyla şapkadan ibaretti.

Ama hayır. Hayır. O gördüğüm o değildi. Bilmiyordum. Sanki.

Halam belimi sıkıca tutuyordu. "Sen hiç iyi değilsin, Yeliz. Hocalarınla konuşacağım artık. Atilla, gel buraya. Tut şu kızın kolundan da banyoya götürelim. Sonra da buraları temizle." Gerçekten hâlîm olmasa onlardan yardım almazdım. Ama tek adım dahi atacak durumda değildim. "Neymiş bu dersler? İyice kendini bıraktın. Yeter canım artık! Buna müsaade edemem."

Gördüğüm şeylerin derslerimle hiçbir alakası olmadığını ona söyleyemedim.

Çalışma masamı düzenliyordum. Çok fazla dağılmıştı. Bu şekilde çalıştıgımda aklımı toparlayamıyordum. Sanki yerleştirdiğim her eşya zihnimdaki kırık dökük düşünceleri hizalayacaktı. Masayı güzelce sildim ve her şeyi düzenli bir şekilde yerleştirmeye başladım.

Bordo kaplı defteri çoktan çöpe atmıştım. Onu görmeye tahammülüm yoktu. Beni tetikliyordu.

Bir ara üzerimdeki hırka beni bunaltınca, onu çıkarıp sandalyeme astım. Ve fark ettim ki altımdaki eşofman bana bol gelmeye başlamıştı. Normalde üzerime tanı oturan, hatta biraz fazla yediğimde göbeğimden sıkkan eşofmanım şimdi bol geliyordu. *Belki de bollaşmıştır* diye düşünsem de aynanın karşısına geçip kendime baktım. Çevremdeki herkesin söylediği doğrudu. Ben kilo veriyordum. Ve bu, asla sağlıklı bir şekilde olmuyordu. Çünkü doğru düzgün bir şey yiyemiyordum.

Yüzüm küçülmüştü. Ne zaman kilo versem önce yüzümden giderdi. Basenlerim daralmış, kollarım incelmışti. Bu hâlimi beğenmediğimi söyleyemezdim. Kilo vermek gibi bir isteğim zaten vardı. Sadece bu şekilde olmuş olması iyi değildi.

Tartıya çıktım. En son gördüğüm 75.3'ten sonra 68.5'i görmeyi elbette beklemiyordum. Neredeyse yedi kilo vermiştim.

Bir ay... O gece...

Koridorda o karanlık bedeni gördüğümünden beri geçen zaman.

Bunu kimseye anlatamadım. Çünkü anlatmak, gördüğünü gerçek kılmaktır.

Halamlar sormuyordu. Berra bile artık üstüne düşmüyordu. Sormamaları benim için bir örtüydü. O örtünün altında yalnız, uykusuz, ürkek yaşayıp gidiyordum.

Kime, nasıl anlatacağımı da bilmiyordum. İnsanların bana deli gözüyle bakmasını, hatta benden korkmasını istemiyordum. Bu yüzden her şeyi içime atıyordum. Son birkaç gündür de her şey eskisi gibi gidiyordu. Ara ara, özellikle banyodayken, yanımda birinin varlığını hissettiğim oluyordu. Ama onun dışında her şey normal ilerliyordu.

Telefonumun zil sesini duyunca kendime bakmaya son verdim. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu.

"Alo?" dedim.

"Yeliz?" dedi bir erkek sesi. "Ben Serhan. Nasılsın?"

Adını duyar duymaz içimde bir pencere açılmış gibi oldu.

Ve ne tuhaf... O pencerenin ardında bile gölge vardı.

"Serhan? İyiyim de sen nasıl buldun benim numaramı?"

"Son görüşmemizin üstünden günler geçti ama biz bir daha karşılaşamadık. Kapınızı çalmayı düşündüm ama ailen nasıl tepki verir, bilemediğimden çalamadım. Aklıma sitenin grubu düştü. Sakın sapık falan olduğumu düşünme. Aklımdan çıkmayınca şansımı denemek istedim," deyince sırtımaya başladım. "Grupta olacağını düşünmezdim. O kadar kişi arasında

seni bulacağımı da. Tabii profil fotoğrafın herkese açık olmasa işim epey zor olurdu.” Durdu ve güldü. “Fotoğrafı olmayan herkesi arayıp şansımı denediğimi düşünsene.”

“Bunca zahmete gireceğini tahmin etmezdim,” diye mırıldandım.

Sesli bir nefes verdi. “Bence sen buna değen birisin. Öyle dan diye aradım ama umarım müsaitsinizdir. Evde misin?”

Sanki beni görüyormuş gibi kafamı salladım. “Odamı topluyordum. Müsaittim yani. Sen neredesin?”

Neden sormuştum ki bunu? Evet, merakımdan sormuştum ama ne gerek vardı ki canım. Ama o da bana sormuştu. Ben sormasam ayıp olurdu.

“Bir saat kadar sonra evde olacağım. Eğer senin için de uygunsa bir kahve içer miyiz?” Bu teklifi beklemiyordum. Serhan sık sık aklıma geliyordu. Lakin bir daha karşılaşmadığımız için onu düşünmemeye çalışıyordum. Hem derslerimi de engelliyordu. “Yeliz? Orada mısın? Çok ani olduysa söylemek isterim ki sitenin küçük çay bahçesinde oturabiliriz. Uzaklaşmamış da oluruz. İçin böylelikle rahat eder.”

“Müsait miyim diye düşünüyordum. İşlerimi biraz erteleyebilirim aslında.”

“O hâlde bir saat sonra kapının önünde buluşalım,” dedi. Es verdi ve ekledi: “Komşu kızı.”

Telefonu kapattım ve öylece durup sıırtmaya devam ettim. Son birkaç haftadır beni mutlu eden tek şey onunla yaptığım şu bir dakikalık konuşmaydı. Bu konuda kendi üstüme çok gidiyordum. Benim de mutlu hissetmeye hakkım vardı.

Saate baktım. Kurstan geldikten sonra direkt masanın başına oturmuştum. Saçlarım normal görünüyordu. Sadece yüzümün biraz renge ihtiyacı vardı. Abartmayayım diye bir endişem yoktu, bunu yapabilecek fazla bir malzemem olmadığından.

Yaklaşık on beş dakikada buluşmaya hazırlanmıştım. Daha çok vakit vardı. Masanın başına otursam odaklanamazdım. Bu

yüzden kırk dakika sonraya alarm kurup bu sefer de kıyafet dolabımı düzenlemeye başladım. Böylelikle heyecanımı bastırabilirdim.

Daha ne olduğunu anlamadan alarm çaldığında irkildim. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Kendime son bir kez baktım. Her şey normal görünüyordu. Eşofmanım çay bahçesine gitmek için gayet uygundu.

Anahtarımı, cüzdanımı ve telefonumu ceketimin cebine koyduktan sonra evden çıktım. Tam bir saat olmuştu. Ben dakik bir insandım ama o da tam şu an bahçe kapısından dışarı çıkarak kendisinin de öyle olduğunu kanıtlamış oldu.

O da benim gibi rahat bir şeyler giymişti. Beyaz karın süslediği sokakta sarı saçları ıslıl ıslıl parlıyordu.

Gülüşü gibi.

“Selam. Sen de dakiksin, onu anlamış oldum,” deyip elini uzattı ve tokalaştık. “Böyle de bir garip oldu. Sarılsan mı tokalaşsan mı diye ikilimde kaldığın anlar olur ya. Onlar gibi.” Yavaş adımlarla yürümeye başladık. Kafası bana dönüktü. “Nasılsın, Yeliz? Böyle bir şey söylemek ayıp mı kaçır bilmiyorum ama kilo vermiş gibisin. İsteyerek mi oldu? Yoksa sınav stresi falan mı? Bazen yoğunluktan ne yiyip içtiğini anlamazsın ya hani.” Bir an durdu. “Ne çok konuştum ya. Lütfen beni bu durumdan kurtarıp en azından bir şey de.”

Gülümsedim. “Öncelikle selam,” dedim sağ elimi havaya kaldırıp. “Evet, oldukça dakik biriyimdir. Tokalaşma konusunda ben de bir ikilemde kalmadım desem yalan olur. Kilo vermem ise pek isteyerek olmadı. Tempodan kaynaklı. İyiyim bu arada. Sen nasılsın?”

Omuz silkti. “İç güveyisinden hâllice. Hâlâ alışmaya çalışıyorum. Umarım sen bana bu konuda yardımcı olursun.”

Yine o flörtöz ses tonunu duydum.

“Ben biraz sıkıcı gelebilirim. Değişik aktivitem pek yoktur.”

“Değişik olmasını istemeyiz zaten. Bir hoş sohbet, karşılıklı içilen sıcak bir kahve bahsettiğim. İş yerinde pek arkadaşım olmuyor. Gün boyu arabayla oradan oraya koşturuyorum. Bazen yemek yemeye bile zor zaman buluyorum. Pazarlamacı olmanın bazı lanetleri.” Hafifçe bana doğru döndü. “Ama yanlış anlama. Arkadaşım yok diye değil bu isteğim.”

“Yanlış anlamadım.” Ayağımızın altında ezdiğimiz karların sesini duymak iyi hissettiriyordu. “Ne pazarlıyorsun peki?”

“Kapı. Türkiye’nin en büyük kapı fabrikalarından birinde çalışıyorum. Ankara’daki bayi sıkıntılı olunca mecburen gelmem gerekti. Bir süre burada ben olacağım. Sonra yerime bakacak birini bulunca İstanbul’a dönüp karış karış ülkenin her yerini gezmeye devam edeceğim.”

“O zaman Ankara’da olmak sana biraz mola olmuş.”

Bana kirpiklerinin altından bir bakış attı. “Hem de çok tatlı bir mola.”

Yanaklarım, ya onun bu söylediklerinden ya da soğuktan... kızarmış olmalıydı.

Birkaç dakika sessizce yan yana yürüdük. Küçük çay bahçesine geldiğimizde bana ne içeceğimi sordu. Ben köşeye bir yere geçerken o iki bardak filtre kahveyle geldi.

“Şeker atıyor muydun?” Kafamı sağa sola salladım. “Afiyet olsun.”

“Teşekkür ederim. Bir sonrakini de ben alayım. Olur mu?”

Kafasını sağa doğru yatırdı. “Bir sonraki buluşmamız olacak diyorsun yani?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Şey... Biraz sonra yeniden içeriz diye düşünmüştüm. Tek kahve bana yeterli gelmiyor. Hem hava da çok soğuk ya...”

Ellerini ceketinin cebine koyup arkasına yaslandı. Yüzünde utanmış bir ifade vardı. Biraz sonra güçlü bir kahkaha attı.

“Uzun zamandır böylesine rezil olmamıştım. Eyvallah,” derken hâlâ gülüyordu. Bana bakmaya devam etti. “Ee? Yok

canım, yine görüşürüz falan demeyecek misin? Beni böyle rezil bir hâlde bırakmaya gönlün el verecek mi?"

Ben de kısa bir kahkaha attım.

"*Yok canım, yine görüşürüz,*" diyerek onu taklit ettim. Daha da utanıyormuş gibi gülerек kafasını önüne eğdi. "Şaka yapıyorum ya. Zaten karşılıklı oturuyoruz. İllaki denk geliriz."

Kahkahası arttı.

"Daha da abartayım diyorsun, ha? Hiç bu kadar rencide olmamıştım. Ekmek alırken bana da sor bari." Öyle çok gülmüştü ki yanakları al al olmuştu. Yüzünü sıvazladı. Kahkahası yavaş yavaş azalırken yüzünde bir gülümseme asılı kaldı. "Şu yorgunluğumdan sonra o kadar iyi geldin ki. Teşekkür ederim, Yeliz."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim.

"Kahvelerimiz soğumasın," demiş bulundum.

Bana dikkatle bakmaya devam ediyordu. "Peki..." dedi, gözlerimin içine bakarak. "Soğumasın."

Hoşlandığım bir erkek tipi yoktu. Esmer, uzun boylu, kaslı falan diye bir ayrıma girmemiştim hiç. Zaten Serhan onların aksine sarışın, kısa boylu ve görebildiğim kadarıyla kassız görünüyordu. Ama çok güzel bir ses tonu ve delici bakışları vardı.

Bir de elleri. Elleri çok güzeldi.

"O zaman sana sormam gereken ama nasıl soracağımı bilemediğim o soruyu dillendireceğim," deyince, ne soracağını hissettiğimden yerimde doğruldum. "Merakımdan kafamda kurup duruyorum. O akşam tam olarak ne oldu? Sonrasında *deli değilmişim* falan dedin. Pek deli gibi görünmüyorsun açıkçası."

Bu metni önceden çalışmıştım. Soracağını biliyordum. Hızla konuşmaya başladım:

"Kötü bir gece geçirmiştım. Sanırım uykusuzluktan evde birileri var gibi geldi. Koşarak senin evine girmemin sebebi buydu. Halamlara anlattım, senden de bahsettim. O evde uzun zamandır kimse yaşamıyor falan dediler. Seni kafamdan

uydurduğuma ikna oldum.” Kaşları çatıldı. “Biliyorum, çok saçma. Ama o an öyle bir ruh hâlindeydim. Sonra o gün seni görünce neredeyse üstüne atlıyor oluşumun sebebi buydu. Halam seni gördü de bu sorun çözüldü.”

Söylediklerimi anlamlandırmaya çalışıyor gibi kafasını aşağı yukarı ağır ağır salladı.

“Çok tanışma hikâyesi duydum. İçlerinden *çok acayipmiş* dediklerim de oldu. Fakat bu hepsinin ötesinde. Beni hayalet sandın yani? Ya da ruh falan? İnanılmaz ya!”

Gülümsemeye çalıştım. Bir tek benim gördüğüm o yaşlı kadından bahsetsem kim bilir neler düşünürdü.

“Ne sandım, bilmiyorum. Sadece çok korktum. Tabii bazı şeyler üst üste geldi. Tekrar özür dilerim. Bir anda öyle evine girmem, üstüne atlamam falan hoş şeyler değildi. Normalde böyle biri değilimdir.”

Tebessüm etti. “Çok korkmuşsun, anladım ama iyi ki o gün öyle biriymişsin. Yoksa şu an karşılıklı oturuyor olmazdık.”

Ben bunun için *iyi ki* diyemezdim. Ama şu an yaşadığım keyif dolu an için evrene bolca teşekkür ediyordum.

Bugün 03.17'de kapı tıklatıldı.

Uyandım. Baktım. Kimse yoktu. Yine.

Ninova

KÖR GECEDE KIRIK NALLAR

Geçen sene bile deneme sınavlarında bu kadar kötü net yaptığım olmamıştı. Resmen çuvallamıştım. Kâğıt önümdeydi. Ama o harfler ve rakamlar bir ölüm ilanı gibi gözümü deliyordu.

Sonuçlar açıklandığında pek de umutlu değildim. Ama böylesini beklemiyordum. Hep ilk beşte yer alırken şimdi listedeki son basamakta benim adım yazıyordu.

Onca ayın emeği göğsüme öyle bir oturmuştu ki sonuç kâğıdına boş boş bakmıştım. Aylarca kendimden çaldığım uyukular göğsümde bir taş gibi ağırlaştı. Bir yıl daha bu tempoya katlanamazdım.

Kendime kızamıyordum bile. Çünkü biliyordum; bu düşüş benim değil, içime saplanan o görünmez parmakların işiydi.

Doğru düzgün uyuyamıyordum bir kere. Aniden gecenin bir körü uyanıyor, sabah güneş doğana kadar bekliyordum. Gözlerimi açtığımda karanlık odama gölgeler doluyordu. Yemek yemek mi? Onu çoktan unutmuştum. Beynim daha çok çalışsın diye yediklerimin yanında, yiyebilirsem biraz yumurta ve birkaç parça ekmekle günü geçiriyordum. Çöküşe geçmiştim resmen. Zihnimi açmaya çalışırken bedenim çürüyordu.

Rehberlik hocam benimle görüşmek istemişti. Diğer hocalarım da durumun farkında olduklarından bu konuşma için geç

bile kalınmıştı. Derste deli gibi not tutan kız gitmiş, onun yerine her an dikkati dağınık olan bir Yeliz gelmişti.

Dersler bitince kimseyle göz göze gelmeden eşyalarımı toplayıp kurstan çıktım. Herkes sonuçları tartışacaktı. Listeye bakınca sonda olduğumu fark edenler fısıldaşmaya başlamışlardı bile. Sanki netlerim değil de ölüm haberim konuşuluyor gibiydi.

Canımı en çok sıkan ise hepsinin tahmini aynı olacaktı: *Haddinden fazla çalıştığı için düşüşe geçmesi kaçınılmaz oldu.*

İçten içe sevineceklerdi de. Hepimiz rakiptik. Dişli bir rakibi elemenin haklı gururunu yaşayacaklardı. Ama bu onların başarısı değil, benim başarısızlığımdı.

Derin bir nefes aldım. Hiçbir şey için geç değildi. Eve gidecek ve kendime iyi bir çalışma programı oluşturacaktım. Zaten programın önüne geçmemiş miydim? Onları tekrar yakalamam kolay olacaktı.

Sadece derslerimi düşünecektim. Başka hiçbir şeyi değil.

Kursun otoparkında hızlı adımlarla yürüyordum. Ankara'da inanılmaz bir rüzgâr vardı. Daha dışarı çıkalı otuz saniye bile olmamıştı ama ben buz kesmiştim. Rüzgâr ciğerime bıçak gibi saplanıyordu.

Arabanın anahtarını avucumda öyle sıkı tutuyordum ki, metalin avucuma işleyen soğukluğu neredeyse etime karışıyordu. Parmaklarım titriyordu ama bu titremenin soğuktan olmadığı biliyordum. Çantamı arka koltuğa bıraktım, deri koltuktan çıkan cılız hışırtı bile kalbimin atışlarını ürkekçe sekteye uğrattı. Şoför kapısını tam aralayacakken, arkadan yükselen sessizlikte bir çatlak oluştu. Hissedilir bir karanlık sızdı arkamdan, derimin altına kadar indi.

Döndüğümde...

O kadın.

Yine o.

Yaşlı, tanımsız, zamansız kadın.

Yüzüme öylesine yakındı ki nefesini bir ten gibi üzerimde hissettim. Ciğerlerime çektiğim hava; küf, toprak ve çürümüş yaprakla yoğrulmuş eski mezarlık kokusuyla doluydu.

Anahtar elimden kayıp yere çarptı. O an, yalnızca anahtar değil, zaman da düştü sanki. Her şey yavaşladı. Sesler boğuldu, renkler silindi, dünya kaskatı kesildi.

Gözlerini gözlerimin ta içine sapladı.

Öyle derindi ki bakışı, sanki ruhumun kuytularında uzun süredir saklanan bir sırrı arıyordu.

Kaşları yer yer beyazlamıştı, çenesindeki iri bende birkaç ince tüy parlıyordu. Cildi derin kırışıklıklarla örülmüş, neredeyse kabuk bağlamış gibiydi. Saçları, karanlıkta gölgeler gibi dalgalanan, düğümlü bir karga yuvasıydı. Her bir teli, kâbusun içinde bir uyarı işareti gibiydi.

Kıpırdamalıydım.

Kaçmalıydım.

Ama görünmez bir şey ayak bileklerimden tutmuştu. Sanki yerin altından çıkan eller etime bağlanmıştı. Ne nefes alabildim ne bir adım atabildim. Boğazımdaki yumru, yutkunmama bile izin vermedi. İçimde yükselen çığlık, boğazıma saplanan paslı bir çivi gibi yerinden çıkamadı.

Bir anda ellerimi kavradığında haykırmayı denedim, başaramadım.

Sertti.

Ama soğuk değil...

Yanıyordu.

Avuçları alev gibiydi. Ama bu alev, bildiğimiz ateşten değil; sanki başka bir âlemin cehenneminden süzülüp gelmişti.

Tenime değil, ruhuma değiyordu. İçime işliyordu.

Ve sonra... konuşmaya başladı.

Konuşmak denirse tabii buna.

Bir ses değil, bir uğultuydu bu. Ne Türkçeden bir iz taşıyordu ne de insanlığın bildiği herhangi bir dilden.

Boğuk, çürümüş bir melodiydi kulaklarıma dolan.

Anlamıyordum... ama anlamasam da biliyordum:

Bu bir dua değildi.

Bu, kutsal olanın karşıtıydı.

Bu kelimeler bir lanetti.

Çarpık ve sararmış dişleri arasından dökülürken her biri, sanki havada siyah dumanlara dönüşüyor ve etrafımı sarıyordu.

Çığlık atmak istedim. Hayır, sadece çığlık değil, adımları hatırlamak, kendimi hatırlamak istedim. Ama her şey sanki yavaş yavaş siliniyordu. Sesim yoktu. Ayaklarım hareket etmedi. Ellerim titremeyi kestiğinde, onların artık bana ait olmadığını fark ettim.

Karanlık otoparkın bir köşesinde, o kadın bana bir şeyler fısıldıyordu. Fısıltısı yerin altından gelen bir inilti gibiydi. Kalbim deli gibi çarpıyor, bedenim titreyerek korkunun dar kalıbına hapsolüyordu. Ellerimi öyle sıkı tutuyordu ki, bıraktığında -eğer bırakırsa- morluklar değil, boşluklar kalacaktı geriye.

Bir an dizlerimin artık beni taşıyamayacağını fark ettim. Dünyam yere yığılırken, o başını yana eğdi.

Ve nefesi kulağımı yaktı.

Yaktı, evet.

Yalnızca tenimi değil, geçmişimi, geleceğimi ve kim olduğuma dair son kalıntıyı da yakıp kül etti.

İki kelime söyledi.

Yalnızca iki kelime.

Ve gitti. Çalılarının içine süzüldü. Ne ayak sesi vardı ne rüzgârı delip geçen bir varlık izi. Sanki hiçbir zaman orada olmamıştı.

Ama kokusu kaldı.

Ellerimde izi kaldı.

Ve sesi... hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

“Senin yüzünden.”

Hassas tenim, azıcık sıcak su değse bile kızarırdı. Ama şimdi kaynar suyun altında yıkanıyordum. Kendimi deli gibi keseleşem de bu sıcak su bile beni o kadının dokunuşundan arındırmaz gibi geliyordu.

İğrenç ağız kokusunu hâlâ alıyordum sanki. O ağız, o nefes... burnumun dibindeydi. Arkamı döndüğümde onu görecekmış gibi irkiliyordum.

Sık ağlayan biri değildim. En son ne zaman ağladığımı bile hatırlamıyordum.

Ama şimdi yere oturmuş, sırtımı soğuk mermere yaslamış, başımdan aşağı sıcak su akarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Neden ben?

Kimseye bir kötülüğüm dokunmamıştı. Bu yaşıma kadar bir kişiyle bile kavga etmemiştim. Karıncayı bile incitmekten korkardım ben. Kendi hâlimde yaşarken bu lanetin gözü neden beni bulmuştu?

"Senin yüzünden."

O gece odamda aynı kelimeleri fısıldayan da oydu.

Ve şimdi, hayatımı incecik kesen de oydu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Beynim çalışmıyordu sanki. İdrak edemiyordum.

Neydi benim yüzümden olan? Delirmek üzereydim. Belki de çoktan delirmiştim.

Suyun altında ne kadar kaldım, bilmiyorum. Kadın gözden kaybolduğunda sertçe dizlerimin üstüne düşmüştüm. İki dizim de yara içerisindeydi. Ellerim tahmin ettiğim gibi morarmaya yüz tutmuştu. Ama hiçbir şekilde canım yanmıyordu. Öyle çok korkuyordum ki başka hiçbir duygu hissedemiyordum.

Sıcak suyun altında bile üşüdüğümü hissettim. Zorlanarak ayağa kalktım. Bornozla, saçlarım hâlâ ıslak. Tüylerim diken diken. Her kıpırtıda kalbim çırpınıyordu.

Kendi odamda bile güvende hissedemiyordum. Bu berbat bir histi. Gözlerim etrafta hızla dolanıyordu. Panikatak geçirecekmiş gibi hissediyordum.

Masamın üstünde duran bilgisayarıma uzandım. Hayalim ders programı hazırlamaktı. Gerçek olan ise bana neler olduğunu araştırmak.

İnternet sayfasını açtım ve ne aratacağımı bilmeden dakikalarca ekrana baktım.

“Ben deliriyor muyum” diye aratsam doğru bir cevap alamazdım.

“Kimsenin görmediği şeyler görmek” diye arattım.

İlk çıkan sonuç *halüsinasyon* oldu. Ama benim gördüğüm şeyler tamamen gerçektir. İkinci çıkan ise buna olumlu yandan bakıp iyi bir gözlemci olduğumu söyleyen yazılardı.

Bu sefer de “Gerçek dışı şeyler yaşamak” yazdım.

Derealizasyon diye bir hastalık çıktı.

Gerçeklik duygusunda bozulma.

Ama gerçeklik bende bir zehir gibiydi. Yok olmuyor, aksine vücuduma zehir gibi yayılıyordu.

Anksiyete, stres, travmatik olaylar, depresyon, uykusuzluk gibi çeşitli nedenlerle ortaya çıkabildiği yazıyordu.

Hasta olabilir miydim?

Bunu ciddi ciddi düşünmeye başladım.

Sınav stresim çok büyüktü. Kendimi sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum. Belki de çok dert ediniyordum. Başka bir üniversiteyi de kazansam burslu da okusam olurdu.

Kafamı ellerimin arasına aldım. Bu durum bana böyle bir şey yaşatamazdı. Karşıma çıkan o kadın, duyduğum sesler, hamları o şekilde görmem. Bunlar stres yüzünden olabilecek şeyler değildi.

Sayfalar arasında gezinmeye başladım. Bir blog sayfasında buldum kendimi. Kaç yaşında olduğumu bilmediğim bir adamın bloguydu bu. Adamın başına gelenler daha farklıydı. O

kendisini başka yerlerde, garip hâllerde buluyordu. Bir gece bir bar köşesinde üstü çıplak, altında renkli pantolonla otururken, bir gün bir sokak köşesinde kanlar içinde, bir sabah hiç tanımadığı birinin teras katında.

Ve hepsinde kendini evine, odasına kilitlediğini yazmıştı. On üçüncü katta oturduğunu, bir gün dayanamayıp odasının anahtarını dışarı attığını buna rağmen yine başka bir yerde uyandığını söylüyordu. Evine kamera koymuştu ama ne yaparsa yapsın hiçbir zaman görüntü elde edememişti. Dış kapıyı gören kameralarda ise eve kimsenin girmediği görülüyordu.

Yani kendi yazdığına göre adam uykusunda seyahat ediyordu.

Bunu hem bir yetenek hem de bir lanet olarak adlandırmıştı. Ona inanmayanlar kadar, inanan yüzlerce insan da vardı.

Böyle bir yeteneğe sahip olduğu için kendini daha ziyade şanslı olarak görüyordu. Eğer bunu yönetebilirse çok para kazanacağından bahsediyordu. Bilim insanlarından bu konuda yardım beklediğine dair bir yazısı da vardı.

Yaşadığı bu şeyin sebebini ise geçmişine bağlıyordu.

Ortaokul zamanlarında görme engelli bir adama yardım ettiğini ve bundan sebeptir ki adamın yeteneğini ona aktardığına inanıyordu.

Ve şöyle diyordu:

Geçmişinde bir şey varsa seni bulur. İyilik de kötülük de.

Bilgisayarı kapattım. Islak saçlarım yüzünden, kalın yorganımın altında bile üşüyordum. Ama kalkıp kurutabilecek durumda değildim. Vızıldak'a sıkıca sarılıp cenin pozisyonu aldım. Adamın yazdıklarını düşünmeye başladım.

Geçmiş...

Geçmişimde bana bunları yaşatacak ne olmuştu ki?

Benim geçmişim sadece o kazadan ibaretti. Annem, babam... Onlar ölmüştü, ben sağ kalmıştım.

Bir anda tüylerim ürperdi. Bu yüzden olabilir miydi? Kaza-ya ben sebebiyet verdiğim için?

Bu kadın? Bu ses? Bu lanet?

Zorlukla yutkundum. Annem kaza ânında hamileydi. Kardeşimin doğmasına da engel olmuştum. Kardeşimin ruhu mu sürüklüyordu beni?

Hayır hayır. Ben böyle şeylere inanmazdım ve korkmazdım da. Dünyada bile isteye kötülük yapan binlerce insan vardı. Her biri böyle şeyler mi yaşıyordu? Tabii ki hayır. Aklımın hiçbir şeye ermediği bir yaşta yaşanan böyle elim bir olay yüzünden bunlar başıma geliyor olamazdı.

Elimi boğazıma götürdüm. Nefes almakta zorlanıyordum.

Kadının kokusu hâlâ burnumun dibindeydi sanki. Midem bulanıyordu.

Sırtımı soğuk duvara yasladım. Bu duvar, o an için evrenle aramdaki tek sınır gibiydi. Damarlarımda dolaşan korkunun keskinliği, nabzımı boğazıma kadar taşıyordu. Kalbim göğsüme sığmıyor, içimden bir şey dışarı çıkmak istiyor gibiydi. Duvar, yaslanmam için sabit bir gerçeklik sunuyordu hiç değilse.

Derken...

Bir ses yankılandı. Boğuk bir uğultuyla geldi önce, rüzgârın bir oyunu sandım. Ama birkaç saniye sonra o ses çoğaldı, belirginleşti, inkâr edilemeyecek bir hâl aldı.

Onlarca atın kişneme sesleri...

Bir anda ayağa fırladım. Ayaklarım zemine bastığında yer sallanıyor gibiydi. Kalbim hızlandı, boğazımda yumru büyüdü, düşüncelerim paramparça oldu.

Perdeyi hızla çektim. Kumaş elimde hışırdadı. Camın ardına yüzümü yapıştırdım. Ama... hiçbir şey yoktu. Sokak bomboştı. Ne bir gölge ne bir silüet. Hatta zaman bile durmuş gibiydi. Ama ses hâlâ oradaydı. Ayak sesleri, taşlara çarpan nal sesleri, hırçın ve sabırsız kişnemeler...

Atlar.

Görünmeyen, bedenleri olmayan ama sesleriyle geceyi yaran atlar.

Camı araladım titreyen ellerimle. Gece serinliği yüzüme çarptı. Başımı dışarı uzattım. Gözlerim sokak lambalarının titreyen sarı ışıklarına alışmaya çalıştı ama orada hiçbir şey yoktu. Yalnızca gecenin kara boşluğu, karanlığın ta kendisi...

Ama ben işitiyordum.

Seslerini, varlıklarını, öfkeyle taşları döven nal izlerini işitiyordum.

Bir adım geri çekildim.

Sanki görünmeyen bir şey, başımın üstünden hızla geçmişti. Birden tüm bedenim uyuştı. Ayakta kalacak gücüm kalmamıştı. Kendimi yere bıraktım. Dizlerimi göğsüme çekip parmaklarımı kulaklarıma bastırdım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Ama ses... O ses... artık dışarıda değildi. İçimdeydi. Kulak zarımı değil, aklımı dövüyordu.

Her kişneme, beynimin içinde yankılanan bir çığlığa dönüştü.

Sanki atlar konuşmaya çalışıyordu.

Ama insan diliyle değil.

Kemiklerin diliyle.

Toprağın, mezarların ve unutulmuş lanetlerin diliyle.

O an fark ettim:

Onlar sadece dönmüyorlardı. Evin etrafında öylesine dolaşmıyorlardı. Hayır. Her bir adımlarıyla toprağı eşeliyorlardı. Sanki oraya bir çukur kazıyorlardı. Mezar. Benim için. Henüz içinde yatmadığım ama üstündeki taşa adımın çoktan kazındığı bir mezar.

Gecenin saatleri uzadıkça, kişnemeler çoğaldı. Bir ordu gibiydiler. Hayalet bir süvari birliği, binicileri olmayan öfke dolu atlar. Etrafımı sardılar, beni beklediler. Sanki bir işaret, bir emir alacaklardı. Ve sonra gelip götüreceklerdi beni.

Dünya durmayı, zaman akmayı bıraktı ama benim korkum silinmedi.

Gözlerim yanarak açıldığında sabah olmuştu. Ama ışık hiçbir şeyi değiştirmemişti. Güneş doğmuştu, evet. Ama o sabahın ışığı, gecenin izini silememişti. Kulaklarımda hâlâ yankılanan sesler vardı. Kuru yaprakların hışırtısı gibi, o kışnemeler zihnimin kuytularında sürünüyordu.

Pencereden dışarı baktım. Toprak, garip bir şekilde kazılmış gibiydi. Sanki biri ya da bir şey gece boyunca orada uğraşmıştı.

O andan beri biliyordum...

Onlar gelecekti.

Bir gece yine geleceklerdi.

Ve o çukur, sonunda dolacaktı.

Bir insan delirdiğini ne zaman anlar? Yoksa delilik, anlamayı çoktan geride bırakmış bir hâl midir? Eğer farkındalığın varsa hâlâ, aklını tam anlamıyla yitirmemişsin demek değil midir? Ama ya farkında olmak bile deliliğin ilk emaresiyse?

Ben artık bilmiyordum.

Ya delirmiştim ya da delirmek üzereydim.

Sabaha kadar o görünmeyen atların nallarını dinledim. Her bir kışneme gecenin içinde birer hançer gibi yankılandı. Ara sıra şaha kalktıklarını bile duydum. Göremediğim ama seslerinden şekil verdiğim o hayvanlar başımı çevirdiğim her an kapıdan içeri dalacaklarmış gibi hissettirdi. Nefesim göğsüme hapsolmuş, bir kapana sıkışmış gibi yaşıyordum.

Bir yanımda bunun olmasını istemedi, diğer yanımda... Diğer yanımda deli gibi bekledi.

Çünkü bazen beklenen dehşet, bilinmeyenden daha katlanılır gelir.

Gözlerim kıpkırmızıydı, tırnaklarımda içleri kanla kabuk tutmuştu. Başımın içi, kırbaçla vurulmuş gibi zonkluyordu.

Gözlerimin arkasında devinip duran başka bir çift göz vardı sanki, her an arkamdan birini izliyorlardı.

Fakat en kötüsü, zihnim susmuyordu. Durmuyordu.

Düşünceler, imgeler, anlamlar, koku ve sesler hepsi birbirine karışıyor, beynimde iğrenç bir curcuna yaratıyordu.

Yaşadıklarımı, hatta yaşayacaklarımı düşünüyordum her saniye.

Bir şey, ne olduğu belirsiz bir şey bana doğru yaklaşıyordu. Gecikmeyle, bilerek, belki acıyı uzatmak ister gibi... Zamanı geldiğinde içimi lime lime edeceğini biliyordum. Ruhumun sayfaları tek tek koparılacak, sonra da bir daha bir araya getirilemeyecekti. Yine de bunu beklemekten başka çarem yoktu.

Yine de... eğer buna engel olabilecek bir yol varsa onu bulmalıydım. Neredeyse her şeyin çaresinin olduğu bir çağda yaşıyorduk. Böyle şeyler mümkün olabiliyorsa bunun bir çözümü de olmalıydı. Eğer ilaç almam gerekiyorsa alırdım. Saatlerce terapi de sorun değildi. Vücuduma otlar bağlayıp gezmem her şeyi çözecekse bunu bile yapardım.

Çevremde yardım isteyeceğim pek kimsem yoktu. Halam ve eniştemden başka bunu kimseye anlatamazdım. İnsanlar benden korkardı. Ucube muamelesi görmek istemezdim.

Halamların da pek normal karşılayacağını düşünmüyordum aslında. Kendimi bildim bileli onların kararlarıyla benim kararlarım hep zıt yöne gitmişti. Fakat bu konuda hiçbir bilgim yoktu. Onlar bu derin denizde sarıldığım yılanlarımdı.

Bana neler oluyordu? O yaşlı kadın benden ne istiyordu? Başıma gelenlerin sebebi neydi? Ve sonunda ne olacaktı? Bunları öğrenmezsem her gecenin sonunda göğsüme çöreklenen bu korkuyla yaşamaya devam edecektim.

Bu yüzden öğlene doğru, tüm cesaretimi ellerime yükleyip salona indim. Halamla eniştem kahvelerini içerken, dünya umurlarında değilmiş gibi telefonlarının ekranlarını

kaydırıyorlardı. Onları izlerken içimden bir şey koptu, sanki onlar başka bir dünyaya aitti de ben bu dünyanın bir yanılgısıydım.

Biraz sonra eniştemin bakışları beni buldu. “Heh, iyi ki geldin, Yeliz. Misafir odasındaki banyonun borusu patlamış. Haberin var mıydı?” Kafamı sağa sola salladım. “Dün birilerini çağırdım baksınlar diye. Tesisat pek iyi görünmüyor dediler. Her an ev inşaat alanına dönebilir. Bir de maliyeti olacak tabii.”

Karşılarındaki koltuğa oturdum. Halam yüzümü inceliyordu. Eniştem pek dikkatli biri değildi. Ama halamın gözünden yüzümün hâli kaçmamıştı.

Telefonunu köşeye bıraktı halam. Öne doğru eğildi. “Bu yüzünün hâli ne senin? Gözlerin kıpkırmızı, göz altların çökmüş, yüzün küçücük kalmış... Onca insan sınava giriyor, bir sende görüyorum ben böyle şeyler.”

“Sınavdan değil.” Sesim çatallı çıkmıştı. “Bana bir şeyler oluyor.”

Eniştem bacak bacak üstüne attı. Elini havada salladı. “Stresten canım, streten. Sanki bana uzaya çıkacaksın. Altı üstü fabrikanın başına geçeceksin. En salağı bile yapıyor bunu. Abartma artık, canım. Okuyacaksan oku da bunu da o kadar dert etme...”

Sakin bir nefes almaya çalıştım. “O kadar dert ettiğim sınav değil. Sizinle konuşmam gereken bir şey var. Bana inanmanız lazım. Mantığınızı geri plana atarak beni dinlemelisiniz.”

Kaşlarını çatarak, “Neler oluyor, ayol?” dedi halam. “Sen hep bir ciddisindir de şimdi başka bakıyorsun...”

Parmaklarımla oynamaya başladım. Onlar bu konudan bahsedeceğim doğru insanlar mıydı, bilmiyordum. Başka kimsem de yoktu.

Ve nereden başlayacaktım? Bunu hiç düşünmemiştim.

Kimsenin göremediği, hatta bazen benim de göremediğim şeyleri görüyorum, duyuyorum. Birinin nefesini hissediyorum. Yaşlı kadın beni lanetlemiş olabilir. Evin etrafında aslar koşuyor. Ve siz o gün tam bu koltuklarda oturup bana şeytani bir şekilde gülümsediniz.

Bana deli diyeceklerdi.

“Yeliz? İyi misin sen?” dedi eniştem.

İçimdeki şey artık taşmıştı, onu zapt edemezdim. Kendimi anlatmalıydım. Yoksa her gün biraz daha parçalanacaktım. Ellerim titrese de çabaladım, bir süre kelimeler ağzımda dolandı durdu. Sonunda dudaklarımı araladım ve konuşmaya başladım.

“Konuda bu ya, ben iyi değilim,” dedim. “O gece yaşadığım olay vardı ya hani, sizin evde olmadığınız ama benim sizi gördüğüm?” İkisi de aynı anda kafasını salladı. “O olaydan beri bana bir şeyler oluyor. Akla mantığa uymayan şeyler.”

Halam irkilir gibi geriye doğru çekildi. “Nasıl şeyler? Yine bizi mi gördün?”

“Hayır. Hem evet hem hayır. Bir şeyler görüyorum. Duyuyorum. Hissediyorum.” Saçlarımı sıkıca toplamaya çalıştım ama tokam yoktu. Elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırmıştım. “Fakat bunları sadece ben yaşıyorum.”

“Nasıl yani?” dedi eniştem.

Boğazımın kuruduğunu fark ettim. En son ne zaman su içtiğimi hatırlamıyordum.

“Bir kadın,” dedim aniden. “Yaşlı bir kadın. Geçenlerde gördüm. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Arkadaşım kadını görmüyordu. Bir tek ben görüyordum. Başka bir zaman tek başımayken karşıma çıktı. Ellerimi tuttu ve bana bir şeyler fısıldamaya başladı. Anlamadığım dilde bir şeyler. Sonra kulağıma yaklaştı ve *senin yüzünden* dedi. Bu kadın kim, benden ne istiyor, bilmiyorum. Bir gece yine onun sesini duymuştum ve yine aynı şeyi söylemişti.”

Nefes nefeseydim. Bunu sesli dile getiriyor olmak daha kötü hissetmeme sebep olmuştu.

Bir tepki vermeleri için onlara bakıyordum. Birbirlerine baktılar ve sonra bana döndüler. Yüzlerinden bir şey okuyamıyordum. Tek anladığım, şüphe dolu olduklarıydı.

Eniştem yine sığ sulara yüzer gibi, “Kadın seni dolandırmaya mı çalışıyor?” dedi.

“Hayır! Neden herkesin paramın peşinde olduğunu düşünüyorsun? Kadın benden hiçbir şey istemedi. Onu bir tek ben görüyorum diyorum. Takıldığın yerin burası olması lazım!”

Halam sakinleşmemi ister gibi elini kaldırdı. “Yeliz, yavaş ol biraz. Bir anda öyle bir şey söyleyince insan ne diyeceğini bilemiyor. Kadını sadece sen görüyorsun yani?” Düşünüyor gibi birkaç saniye durdu. “Halüsinasyon mu acaba? Ya da rüyada görmüş olabilir misin?”

Yerimden fırladım. Hızla yaklaşmam onları ürküttü. Ellerimi onlara doğru uzattım. Morarmış parmaklarımı gösterdim.

“Sence bunlar rüyada mı oldu? Baksana, ellerim mosmor!” Eşofmanımın paçalarını yukarı doğru sıyırdım. “Dizlerimin hâlini görüyor musun? Kadından o kadar korktum ki ayakta duramadım dizlerimin üstüne düştüm. Bunların hepsi gerçek. Ve sadece bunlar değil!”

Kalbim şiddetle atıyordu. Sanki bir şeyden kaçıyormuşum gibi.

Sesim çatlamış bir aynanın kırıklarından çıkıyor gibiydi.

“Dün gece sabaha kadar evin etrafında atlar koştu. Duymadınız mı?” diye yüksek sesle sordum. Gülmeye başladım, bir çılgılık gibi. Hatta kahkaha attım. “Kişnemelerini de mi duymadınız ya? Tüm evin etrafında deli gibi koşuyorlardı. Camdan baktığımda ise hiçbir şey göremedim. Çok garip değil mi? Camdan baktım. YOKTULAR! Sesleri vardı ama kendileri yoktu! BU NASIL OLABİLİR?”

Bakıştılar. Sonra yüzlerini bana çevirdiler ama ikisinin de gözlerinin arkasında bir parça korku saklanıyordu.

Halam, “Ne bu, sanrı mı? Uykusuzluktan mı oluyor?” deyince eniştem hemen onu onayladı. “Öyle olmalı. Başka nasıl açıklayabiliriz ki? Kesinlikle öyle olmalı. Psikolojik bir şeydir,” dedi.

“Hayır, değil! Bana yardım etmeniz için size bunları anlatıyorum. Bir şey yapmam gerek. Sonunda ne olacak, bilmiyorum. Daha kötüsüyle nasıl başa çıkacağım?” Onlara hayatımda belki de ilk defa yalvararak baktım. Yıkılacakmış gibi hissediyordum. “Bana yardım edin. Lütfen... Ne olursunuz.”

Anlattığım şeylerden çok bu yakarışıma şaşırdıklarını gördüm. Bir an ne yapacaklarını, ne diyeceklerini bilemediler. Halam büyük bir üzüntüyle bakmaya başladı. Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Bana sarıldığını, aradan saniyeler geçtikten sonra fark ettim.

“Tamam... Gececek, Yeliz. Sana yardım edeceğiz. Hepsi geçecek,” dedi sırtımı sıvazlarken. “Ne olduğunu anlayıp çözümü kavuşturacağız. Sen halana güven.”

İmkânsızı ve ona güvenmeyi denedim.

Başka da şansım yoktu.

Çünkü o an, bir yılan bile olsa tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Bir koku geliyor.

ESKİMiŞ bir şey gibi.

Canlı ama dİŞ gibi.

İŞIKLAR GİDİNCE

Şerhan'dan bir mesaj geldi.
Nerelerdesin?

Cevap çok basitti. *Evdeyim* yazmam gerekirdi. Ama ben kaybolmuş gibi hissediyordum. Bedenim buradaydı. Evde, salonda, evin en sıcak köşesinde, şöminenin yanındaki o kadife koltukta kıvrılmıştı. Bulut ayaklarımın dibinde uyuyordu. Kafamı koltuğa yaslamış, sessizliği dinliyordum.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Huzurlu olmam gerekirdi. Ama tek hissettiğim burada olmadığımды. Bedenim koltuğun bir köşesine kıvrılmıştı da... Ya ruhum? Ruhumun nereye sığındığından haberim yoktu.

Kendimi buraya kapatmıştım. Dışarıda olmamak bir zafer gibi görünüyordu ama içerisi de korunaksızdı. Her an içimden bir şey dökülecekmiş gibi hissediyordum. Ama ne dökülürdü insanın içinden? Kan mı, gölge mi, yoksa yalnızca çılgılık mı?

Pek müsait değilim.

Cevabı gecikmedi.

**Yarın bana zaman ayır lütfen.
Karşılıklı oturmamıza rağmen
görüşemiyoruz. Çöp atmaya falan
çık bari.**

Haber veririm.

**Haber almaya gelirim.
Demedi deme.**

Gülümsememe engel olamadım. Bu mahvolmuş hâlime rağmen dudaklarımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

Ev sessizdi. Halamlar bir davete gitmişti. Onlarla yaptığım konuşmanın üstünden üç gün geçmişti. Üç gündür tek kelime bile etmemiştik o geceye dair. Sessizlik bir karanlık gibi üzerime çökmüştü. Suskunlukları, söyleyebilecekleri kelimelerden daha fazla acıtıyordu.

Gözlerimi kapattığım sırada yüksek sesle çalan telefonum beni korkuttu. Arayan Şevval'di. Muhtemelen birkaç gündür ortalıkta görünmememin sebebini soracaktı. Onu daha fazla görmezden geledim.

"Alo?"

"Şükür ya! Bugün de açmasan yarın size geliyordum. Neredesin ya sen? Ne telefonları açıyorsun ne kursa geliyorsun," diye kızmaya başladı.

"Hastayım," diye yalan söyledim. "Salgın varmış sanırım. Hem midem bozuk hem de boğazım ağrıyor. Yataktan dahi çıkamadım."

Kızgın sesi yavaşça düzeldi. "Ya... Çok geçmiş olsun, canımın içi. Ama neden haber vermiyorsun? Denemeden dolayı moralin bozuldu da ondan gelmiyorsun sandım. Sana kızmaya çok hazırdım."

Doğru ya, o malum deneme. Ne onun üzüntüsü kalmıştı içimde ne de derslerin sorumluluğu. *Bana ne olacak* korkusu hepsine baskın gelmişti.

"Yok ya, ne denemesi... Hem o gün kafam yerinde değildi. Çok normaldi o sonuç. Onu umursamadım. Dediğim gibi hastaydım," derken sesim zaten hasta gibi solgun çıkıyordu.

"Anladım, kuzum. Doktora falan gittin mi? Ne zaman aramıza döneceksin? Seni özledik. Ama merak etme, tüm notları

tutuyorum. Hatta istersen sana fotoğraflarını atayım. Sen şimdi uzak kaldın diye delirmişsindir,” dedi eğlenerek.

Sahi, ne zaman dönerdim ki? Hayatımın ipi elimden kaydığı için bunun cevabı bende değildi.

“At lütfen,” dedim sanki notlara bakabilecekmişim gibi. “Gelecek hafta tamamen iyileşmiş olurum sanırım.” Dudaklarımı dişledim. “Lütfen bana dua et, Şevval. Bir an önce kendime gelebileyim. Bir döngü var üzerimde, sürekli içimde dönüyor ve çıkışı yok. Her şey... Her şey mahvolmuş gibi geliyor.”

Durakladı Şevval.

Ses tonum da söylediklerim de eski Yeliz’e yabancıydı.

“Ederim tabii. Bu kadar kötü hissettiğini bilmiyordum. Yanına da gelebilirim. Her zaman bizi iyi edecek tarifleri sen söyledin. Teyzemin çok güzel bir çorbası var. Ondan rica ederim, yapar. Sana çok iyi gelecektir.”

“Zahmet etmesin hiç. Halamlar bana iyi bakıyor. Birkaç güne toparlamış olurum.” Gülümsemeye çalışıyordum ama gözlerimden yaşlar boşanıyordu. “Hem ortalığı kimseye bırakmaya niyetim yok. Yeliz ağladı kaçtı sanılmasın yani. Yakında bomba gibi döneceğim.”

Yaşları elimin tersiyle sildim.

“Aslansın kızım sen. Altını üstüne getirirsin yine. Ama ben bunun sebebini biliyorum. Sana nazar değdi. O kadar iyi gidiyordun ki insanların gözü kaldı. Nazar insanı öldürür bile derler. Kem gözden korkacaksın. Bu yüzden nazar boncuğum olmadan asla gezmem ben.”

Burnumu çekip doğruldum. “Nazar mı diyorsun?”

Bundan bile medet umacak durumdaydım.

“Nazar felaket bir şey ya. Bazı insanların, özellikle renkli gözlülerin bir bakışıyla bile düşersin derler. Üstünde nazar var senin. Kurşun falan döktür sen.”

O an... O an düşündüm.

Gerçekten kurşun dökülürse içimdeki bu karanlık erir miydi? Ama sonra kendime güldüm. Başımın üstünde dökülen kurşunla her şeyin biteceğine inanacak hâlde değildim. Bir avuç kurşun içimde çöreklenen kadını eritemezdi. Onun nefesi kurşundan daha ağırdı. Ama o kadar çaresizdim ki bunu düşünen yanıma kızamıyordum.

“Belki de öyledir,” demekle yetindim.

Şevval’in arkasından birinin seslendiğini duydum. “Sen bunu öyle küçük görme. Nazar mühim, nazar önemli. Şimdi kapatmam gerekiyor ama benim. Babam sesleniyor. Yarın iyi olursan gün içinde ara beni. Sıkılırsan da yaz, hemen gelirim.”

“Teşekkür ederim, Şevval.”

“Ne demek ya, saçmalama. Çok öpüyorum seni. Hemen iyileş ve aramıza dön. Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattı.

Ve ben yeniden sessizliği kucakladım.

Günlerim bomboş geçiyordu. Hava aydınlanınca uyuyor, öğleden sonra gözümü açıyordum. Midem bulanmasa ağzıma tek lokma girmiyordu. Evde kimse yoksa salonda, yalnız değilsem odamda uzanıyordum. Hep yorgundum. Kolumu bile hareket ettirecek enerjim yoktu.

Sevdiğim bir şeyler izleyeyim diye açtığım dizinin başladığını, bölüm bitince fark ediyordum.

Hayatım tepetaklak olmuştu.

Ve ben sebebini bilmiyordum.

Bundan daha kötüsü, sonrasında ne olacağı belli değildi.

İyice uzandım. Sırtımı koltuğa yasladım. Bir türlü huzur bulamıyordum. Tüm evin ışıkları açıktı; her oda, her köşe, her karanlık delik. Eskiden ışık açıkken uyuyamazdım. Uykunun kutsallığına, karanlığın sükûnetine inanırdım. Ama şimdi... Şimdi karanlık, sükûnet değil; pusuda bekleyen bir varlıktı. Ve ben artık ışısız bir yerde uyuyamıyordum. Zaten doğru düzgün uyuyamıyordum da. Uyku, benden uzak bir diyardaydı.

Gözlerimi kapatmak, bir dua değil; uyanık kalmaya çalışan zihnime kısa bir ara verdirmektir. Sadece zihnimi dinlendirmek için gözlerimi kapattım.

Ve o an...

Bir anda ışıklar söndü.

Hiçbir ses çıkmadı. Ampuller çatlamadı. Sigorta atmadı.

Sadece karanlık içeri süzüldü, bir damla mürekkep gibi.

O karanlık, sıradan değildi.

O karanlık, bir varlıktı.

Bir nefes gibi yakındı.

Gözlerim kapalıyken dahi karanlığın içeri sızdığını hissettim. İçimden kopan bir çığlık gibi tüm ışıklar bir anda çekilmişti evden. Damarlarımdan kanı boşaltır gibi.

Sanki ev, bir anda bir cesede dönüştü. Sanki ben, bir mezarın içindeydim artık. Tüylerim diken diken oldu, kıpırdıyamadım. Ne göz kapaklarımı açabildim ne bir parmağımı oynatabildim.

Sadece içimden haykırdım:

Lütfen bir şey olmasın. Lütfen bir şey olmasın. Lütfen bir şey olmasın. Lütfen bir şey olmasın. Lütfen bir şey olmasın.

Sanki cümleyi ne kadar çok tekrar edersem, gerçekliği o kadar çok bastırabilirdim. Ama sesim çıkmıyordu. Sadece içimde yankılanıyordu, kırık bir dua gibi. Beni bile inandıramayan, zayıf bir yakarış.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Zihnimle zaman arasındaki bağ kopmuştu. Saniyeler sonsuzluğa dönüşmüştü. "Kısa bir elektrik kesintisidir," dedim kendi kendime. "Belki tüm mahallede elektrik yoktur." Ama biliyordum. Bu, sıradan bir arıza değildi.

Çünkü ben sıradan bir hayat yaşamıyordum artık.

Çünkü o, buradaydı.

Ve o sırada...

Bulut hırladı.

İlk ses yumuşaktı. Ama ardından gelen sessizlik, kulakları delen bir uyarı gibiydi. Bulut koltuktan atladı. Tırnaklarının parkeye çarpan sesleri yankılandı evin içinde. Deli gibi koştu-
ruyordu salonda sağa sola... Sanki görünmeyen birini kovalıyor
ya da ondan kaçıyordu. Sonra hırlama tekrar başladı. Daha de-
rin, daha karanlık, daha tanıdık.

Ve ben...

Korkunun sesi vardır, derler. Ben o sesi o an duydum.

O yaşlı kadın. Evimdeydi. Salonumdaydı. Yaklaşıyordu.

Yere sürünen kumaşın sesini duyuyordum.

Sonra...

O koku.

O leş gibi, mezar toprağını andıran koku.

Burnumun dibine kadar geldi.

Ve yüzümde, yanağımda... tırnağı.

Tırnağını yanağıma sürttüğünde, refleksiyle gözlerimi açtım
ve geriye doğru çekildim.

O kadın. Yaşlı, çürük dişli, saçları örümcek yuvası gibi da-
ğınık... Buradaydı.

Avına yaklaşan bir katil gibi bana baktığını gördüm.

Koltuktan atlamam ve ardıma bakmadan koşmam saniyeler
sürdü. Nereye gidersem gideyim arkamdan geleceğini bildiğim-
den midir nedir bilinmez, dışarı çıkmak yerine odama koştum.
Kapıyı defalarca kilitledim. Dış kapı kilitli olmasına rağmen
içeri giren buraya da girerdi ama yapabileceğim tek şey buydu.

İçeri girerse...

Odanın içinde deli gibi dolanıp kendimi koruyabilmek için
bir şey aramaya başladım. Bu yüksek nabızda bulabildiğim tek
şey törpüydü. Kapıdan uzak bir yere geçtim. Törpüyü sıkıca
tutarak beklemeye başladım.

Korkuyla karışık panikle beklerken kalbim öyle şiddetli atı-
yordu ki nabzım bir daha normale dönmeyecekmiş gibiydi.

Saniyeler sonra Bulut'un kapıya patilerini vurmasını duydum. Kıpırdamadan duruyordum. Bulut hırlamaya başlayınca anladım ki o gelmişti.

Korkudan tüm bedenim titriyordu. Nefesimi tutmuş bekliyordum. İçeri girerse ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum. Ama korku öyle baskındı ki beynim sadece buna odaklanıyordu.

Önce tiz bir ses duydum.

Kapıya sürtülen tırnakların tiz, tırmalayan sesi.

Sonra daha fazlası. Hepsi. Tüm tırnaklarını kapıya sürtüyordu. Tırnaklarıyla kazıyarak kapıya yazıyor gibiydi. Bir mesaj. Bir işaret.

Geri geri çekildim. Sırtım duvara dayandı. Törpüyü göğsümün önünde tuttum ama ellerim terden kayıyordu.

O an...

Kapıya ilk yumruk indi.

Kapı sarsıldı, menteşeler inledi. Yumruklarının gücü, aradaki tahtayı un ufak edecek gibiydi.

Çığlık attım. Çığlığım kendi bedenimde yankılandı. Yere çöktüm. Kollarımı dizlerime sardım, başımı eğdim. Çünkü artık başka çarem yoktu. Çığlık atmak bir tür dua gibiydi. Unutulmuş, yıpranmış, yırtılmış bir duanın son yankısıydı.

Ve ben dua etmeyi çoktan unutmuştum.

“Söylediğim gibi biz hallettik. Herkesin ayaklandığının farkındayım ama... bu pek normal bir şey değildi. Anlıyorum. Kusura bakmayın. Teşekkürler, Memur Bey.”

Eniştemin kapının ardındaki polisle konuşmalarını duuyordum. Sitenin bütün uykusu, o lanet çığlıklarımınla bölünmüştü. Komşular, kulaktan kulağa yayılan o dehşetin ayrıntılarını öğrenmek için birbirlerine soruyor, bazıları da polisi arıyordu.

Oysa ben o kadının ne zaman gittiğini bile bilmiyordum. Çığlıklarım o kadar yüksekti ki sadece kendi sesimi duymuştum. Halamın sesi ise dakikalar sonra kulaklarıma ulaşabilmişti. Koşarak kapıyı açmış ve ona sıkıca sarılmıştım.

Ağlamaktan mı yoksa çığlıklarımdan mı, bilmiyorum ama boğazım paslı bir bıçakla çizilmiş gibiydi. Yutkunurken cam kırıkları geçiyordu sanki içimden.

Perişan bir hâldeydim.

Koltuğun köşesine sinmiştim. Saçlarım kopmuş bir keçi postu gibi. Kendi etimi yolmuş gibi. Kolumda tırnak izleri, bacaklarım çizik içinde, avuçlarım kıpkırmızı. Aynadaki ben, bana benzemiyordu.

Cinnet mi geçirmiştim? Öyleyse neden... Neden hâlâ içimde o yumruk sesleri çınliyordu? Neden hâlâ içimdeki odanın kapısı titreşiyor gibiydi?

Polisler ne olduğunu sorunca anlatamamıştım. Çok garipti, doğru düzgün hatırlayamıyordum bile. Korkudan lal olmuşum sanki. Polisler ne hâlde olduğumu görünce birinin bana bir şey yaptığını düşünmüştü. Ortada fiziksel bir şey yoktu. Ama ruhum yara içindeydi.

Eniştem onları zar zor yolladığında evde sadece üçümüz kaldık. O kahrolası sessizlik geldi yine. Öyle bir sessizlik ki bir yerlerden bir fısıltının sızmasını bekliyordu insan.

Köşeye sinmiştim. Çok fena görünüyor olmalıydım. Kendimi küçük, tükenmiş, acınası bir mahluk gibi hissettim. Onların gözleri de aynı şeyi söylüyordu. Bana acıyorlardı.

Bana... acıyorlardı.

“Neler oldu, Yeliz? Lütfen anlat bana,” diyen halama baktım. Yanımda oturuyor ve ellerimi tutuyordu. Hoşuma gitmese de bırakmasını istemedim. Davetten geldiği, kıyafetinden belli oluyordu. Apar topar gelmiş olmalıydı. “Ne kadar korktuk, tahmin edemezsin. Herkes arayıp evden çığlık sesleri geldiğini söyledi. Nasıl geldik buraya, bilmiyorum.”

Eniştem tekli koltuğu yanımıza doğru çekti. Aramızda hep bir çatışma olurdu. Hiçbir zaman tam anlamıyla iyi anlaşamadık.

Bana hiçbir zaman böyle baktığını görmemiştim.

Şefkatle bakıyordu.

Kalbim sızladı.

“Sakin bir şekilde anlat bize olanları. Biz seni anlıyoruz. Ve bak, yanındayız,” dedi eniştem.

Hâlâ durulamamıştım. Damağıma saplanmış bir korku kıymığı vardı sanki, nefes aldıkça batıyordu. Dudaklarım, ellerim titriyordu. Kapının yumruklandığı andaydım sanki. Her an içeri girecekmiş korkusu kalbimde oturuyordu.

“O kadın... burada,” dedim. Ama ardı ardına birkaç defa öksürmem gerekti. Sesim paslı bir tel gibi ince ve titrekti. “Salonda. Sonra...” Tek elimi halamın ellerinden çektim, göğsüme koydum. “Sonra odaya koştum. Kapıyı yumrukladı.” Birbirlerine kısa bir bakış attılar. “Size yemin ederim, buradaydı! Kovaladı beni! Nefesini hissedince gözlerimi açtım. Işıklar söndü! Biliyorum, kamera kaydı yok. Ama bu da mı denk geldi? Bana inanmayacak mısınız?!”

Halam elimi hafifçe sıktı. “Bunun psikolojik olduğunu düşünmüştüm. Ama şu an bu fikirde değilim. Bir insanın psikolojisi bir anda bu kadar bozulabilir mi? Hâline bak kızın,” dedi enişteme bakarak. “Sinem’in dediği adama gidelim.”

Hızla doğruldum. “Kim o? O adam.... bana yardım edebilir mi? Kimden bahsediyorsunuz?”

Eniştem elini kaldırdı. “Dur, hemen ümitlenme. Önce bir ayarlasaydık da öyle söyleseydin, İlknur. Ya ayarlayamazsak? Ağzında bakla ıslanmıyor.”

“Görmüyor musun sen? Kız kendine ne yapmış? Ne yap ne et o adamdan randevu al. Bunun başka çözümü yok!”

“Kim ya? Kimden bahsediyorsunuz? Bana da söyleyin!”

Halam yatıştırıcı bir sesle, “Sinem’in bir akrabasının tanıdığı biri bu adam,” dedi. “Sana hemen söylemek istemedim. Konuştuğumuzdan beri araştırıyorum. Böyle şeyler herkese anlatılmadığı için Sinem’e ufaktan çıtlattım. Bilirsin... enerjiye, mistik güce falan filan meraklıdır o. Bana akrabasının gidip şifalandığı bir adamdan bahsetti. Adam işinde çok iyiymiş. Şifacı mı desem... ama daha ötesi gibi. Sinem’in kuzeninin de senin gibi bir derdi varmış. Birkaç günde çözmüş.” Gözlerim heyecanla irileşti. “Adamın müşterileri hep ünlüler, iş adamları, ultra zengin kesim. Herkesin ulaşamadığı biri. Randevuları da hep dolu. Araya birini sokman lazım. Yoksa kapısının önünde yatsan da seni almaz.”

“Yatarım! Gerekirse ayaklarına kapanırım. Ne derse yaparım!” Hem halamın hem eniştemin elini tuttum. “Ne olur beni o adamla görüştürün. Yoksa kendimi kaybedeceğim. Ne olur, enişte,” dedim yalvararak.

Eniştem elini elimin üstüne koydu. “Sen merak etme. Seni bu beladan enişten kurtaracak.”

Ona bir kere olsun inanmayı seçtim. Haftalar sonra güneş açıyormuş gibi hissettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan hızla akarken o adamın benimle görüşmesi için ne yapmam gerekirse yapacağımı biliyordum.

Öğlene doğru aniden uyandım.

Ama bir ses yoktu. İçimde bir şey, bir telefon titreşimi gibi, *uyan* dedi bana.

Telefonum sessizdeydi ama ben çaldığını resmen hissetmiştim. Yatağın içinde telefonumu buldum.

Serhan arıyordu.

Uyku mahmuru bir sesle, “Alo?” dedim.

“Yeliz? Sonunda! Kaç defa aradım, biliyor musun? Aklım çıktı, yemin ederim,” diye hızla konuşmaya başladı. Gözlerimi

ovuşturuyordum. “Dün kapının önünde polisler vardı. Komşular evden çığlık sesleri duyulduğunu söylediler. Gecedan beri defalarca aradım seni. Bir ara dayanamadım, kapınıızı çaldım ama kimse açmadı. Neler oldu? Sen iyi misin?”

Saat 12’yi çoktan geçmişti. Tülay ablanın temizlik yaptığını duyuyordum. Evde yalnız olmamak rahat bir nefes almamı sağladı.

“İyiyim,” dedim önce. Sesli bir şekilde esnedim. “Affeder-sin. Dün gece bir şeyden korktum. O yüzden çığlık atmış ola-bilirim. Ama şimdi geçti, iyiyim.”

“Tüm mahalleyi inletecek kadar çığlık attıktan sonra sa-dece iyiyim diyemezsin.” Sesi kızgın geliyordu. Birkaç saniye sessizlik oldu. “Sen belli ki yeni uyanmışsın. Demek ki evde-sin.” Adım sesleri duymaya başladım. “Burası mutfak, burası salon, şurası mı acaba? Hayır. Bir sonraki olması lazım,” diye kendi kendine konuşmaya başladı. “Şimdi camını tıklatacağım. Korkma diye önceden söylüyorum.”

“Ne?” dememe kalmadan odanın camını tıklattı.

Hemen ayağa kalktım. Rezil bir hâldeydim. Dün o cinnet ânından sonra direkt uyumuştum. Aynaya bakınca saçlarımın daha çok dağıldığını, yüzümün kızarık olduğunu, en az gözle-rim kadar dudaklarımın da şiş olduğunu gördüm. Üstümde ise kırmızı, siyah çizgili kırıışmış pijamalarım vardı.

“Ben... Ben şu an müsait değilim. Sana sonra...”

“Hayır,” dedi direkt. Camı tıklatmaya devam etti. “Ertele-mene izin vermeyeceğim. İyi olduğunu görmeden de gitmeye niyetim yok. Açıyor musun?”

Onu kararından döndüremeyeceğim, ses tonundan bile bel-li oluyordu. Telefonu yatağa fırlattım. Bu kısa sürede yapabile-ceğim tek şey olan saçımı taramaya koyuldum. Ama o kadar dolaşmıştı ki canım acıyordu, kısık sesle inliyordum.

“Yeliz?” diye seslenmeye başladı. “Yeliz... Yeliz... Yeliz... Sadece iyi olduğunu görmek istiyorum. Her hâlinle çok güzel olduğuna eminim. Açar mısın şunu?”

Aynadaki aksim her hâlimle güzel olmaya çok uzaktı. Ama en azından saçlarım artık bir cadının saçlarına benzemiyordu.

Kaçışım olmadığını bilerek önce perdeyi sonra da pencereyi açtım.

Serhan elleri ceplerinde beni bekliyordu. Bu soğukta sadece bir gömlekle duruyordu.

Cama doğru yaklaştı. Gözleri yüzümde ve bedenimde dolaşmaya başladı.

“Ağladın mı sen? Gözlerin şişmiş.”

Kafamı önüme eğip bakışlarımı kaçırdım. “Yeni uyandım ya, ondandır.”

Üşümüş eli elimi tuttuğunda ürperdim. Su toplamış avuç içlerimi dikkatle incelemeye başladı.

“Bunlar ne böyle? Sen mi yaptın kendine?” Sesinde duyduğum şey endişeydi. Öyle olmalıydı. Pijamamın kolunu yukarı doğru sıyracakken ona engel oldum. “Bana hemen ne olduğunu anlat. Bunu sana kim yaptı? İnsan kendisine böyle zarar verir mi? Hem de senin gibi akıllı başında bir kız. Yeliz?! Cevap verir misin bana?”

Kollarımı bedenime sardım. Dışarıdan gelen soğuk hava yüzünden üşüyordum. O ise hiçbir üşüme emaresi göstermiyordu.

“Ben yaptım. Dedim ya çok korktum diye. Ondandır,” diye geçiştirmek istedim. Ama o bunu kabul edecek gibi durmuyordu.

“Neyin korkusu bu? Ne için bu kadar korktun da kendine böylesine zarar verdin?” Anlayışla bakıyordu bana. Pencerenin önündeki mermerden fırsat bulduğu kadarıyla yaklaştı. “Biliyorum, daha yeni tanıştık. Bana güvenmeyebilirsin. Hak da veririm. Senin için hâlâ bir yabancıyım. Ama endişeleniyorum,

Yeliz. Tüm gece gözümü kırpmadım. Sabah erken bir toplantım vardı. Ona gidip, apar topar geri geldim. En azından doğru bir açıklamayı hak ediyorum bence.”

“Ediyorsun. Sadece açıklamam pek... nasıl desem...” Gergin bir hâlde parmaklarımla oynamaya başladım. Bu, parmaklarımın daha fazla sızlamasına sebep oldu. “Hak ediyorsun tabii ki. Ama zaten yakında çözülecek bu durum. Ondan sonra sana her şeyi anlatırım.”

“Hayır hayır. Bu şekilde oyalayamazsın beni. Birkaç metre ötemdesin ama başına her ne geliyorsa ben buna engel olamıyorum. Şimdi anlatmanı bekliyorum.”

Ona hayretler içerisinde baktım.

“Şimdi mi? Üstünde montun bile yok. Sen dışarıdasın, ben içerideyim. Söz veriyorum, yarın sana her şeyi detaylıca anlatacağım. Bana bir gün ver.”

Israrcı olmak istediğini görebiliyordum. Ama uzatmadı.

“Peki, öyle olsun. Yarın akşam seninle uzun bir konuşma yapacağız. O zamana kadar kendine zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?”

“Söz,” dedim, ne dediğimi bilmeden.

Oysa ben tutamayacağım sözler vermezdim.

Beni Gögürüyor.
Ben kendi sevimle koruyuyorum

UYKUNUN EŞİĞİNDE BEKLEYENLER

Kursa adım attığımda sanki yüzyıllardır buraya ayak basmamış gibiydim. Oysa yalnızca üç hafta olmuştu. Zaman üzerimden hunharca geçmiş, ruhumu lime lime etmişti de ben hâlâ toprağın üstünde debeleniyordum sanki.

Adımlarım geri geri gidiyordu. Her adımım bir öncekinden daha isteksizdi. Kızların ısrarı olmasa insan içine çıkmaya cesaret edemezdim. Ama onların da Serhan gibi meraklanıp kapıma dayanmasını istemezdim.

Derslere katılacak değildim. Bu ruh hâlinde ne anlayabirdim ki? Sadece kızların tuttuğu notları almaya gelmiştim. İyileşme denen o uzak kıyıya yaklaşabilirsem göz gezdirmek ümidiyle...

Dersin bitmesine az kalmıştı. Kantine geçip, varlığımdan haberdar olmaları için gruba mesaj bıraktım.

Aslında... burayı özlemiştim. Sınav stresinin çürük ip gibi gerdiği hava bile evin içindeki lanetli kasvetten daha huzurlu geliyordu.

Çıglık atmaktan tahriş olmuş boğazımı yatıştırmak için ıhlamur aldım. Neredeyse boş olan kantinin bir köşesine sinip sessizliğe gömüldüm. Belki biraz rahatlarım umuduyla.

Biraz sonra, “Şükür ya!” diyen Berra’nın sesini duydum. Kolumdan tutup çekti ve bana sımsıkı sarıldı. “O kadar özledim ki seni. Nerelerdesin ya sen?” derken yanaklarımı öpüyordu.

Bu sefer de Şevval’in kollarında buldum kendimi. “İyileştin, değil mi? Geri döneceksin?” diye sordu. Sarıldığı bedenimdeki değişimi fark edince benden uzaklaştı. “Yeliz, sen kilo mu verdin? Hem de bayağı bir kilo?” dedi inanamayarak.

İkisi de beni baştan aşağı süzüyor ve gördüklerine inanmıyordu. Sanki içimdeki boşluğu görüyormuş gibi bakıyorlardı.

“Hastalıktan dolayı doğru düzgün beslenemedim. Midemi de bozunca... birkaç kilo vermiş bulundum,” diye mırıldandım.

“Birkaç mı? En az 8-9 kilo vermişsin. Bir an hasta olasım gelmedi desem yalan olur,” diyen Berra gülüyordu da. Yuvarlak masanın etrafına oturduk. “Şaka yapıyorum tabii. Hastalık epey zor geçmiş olmalı. Yoksa sen dersleri hayatta boşlamazdın.”

“Öyle oldu. İyileşiyorum derken yeniden hasta oldum.” Onlara yalan söylemek istemezdim ama doğruyu söylemek daha kötü olurdu. “Siz neler yapıyorsunuz?”

Şevval’in bakışları hâlâ aynıydı. Söylediklerim onu tatmin etmemişti.

“Yüzün ne kadar küçülmüş. Bambaşka biri gibi duruyorsun. Göz altların... Uykusuzluk mu çekiyorsun?” diye sorması da bu yüzdendi.

Berra, “Oha! Ellerine ne oldu?” dedi. Avuç içlerime dokundu. Dokunur dokunmaz bir inilti çıktı ağzımdan. “Bu nasıl bir hastalık? Sen bizden bir şey mi gizliyorsun?”

“Hayır,” deyip ellerimi bacaklarımin arasına sıkıştırdım. Tedirgin görünmemeye çalışıyordum. Ama böyle davranmaya alışık değildim, bocalıyordum. “Ateşim çok yükselince kendimden geçtiğim anlar olmuş. Doktor halüsinasyon gördüğümü söyledi. O anlarda da tırnaklarımı avuç içlerime batırmışım hep.”

İyi ki uzun kollu giymiştim. Kollarımdaki izleri görmeleri iyi olmazdı. Onları açıklayamazdım da.

“O nasıl bir hastalıkmış ya?” dedi Şevval. Hiç inanmamış gibi duruyordu.

“Kardeşim de bir kere çok ateşlenmişti. Ateş insanın aklını yitirmesine sebep oluyor. Olabiliyor böyle şeyler,” dedi Berra. Onun açıklamasıyla Şevval üstelemedi.

İçten bir sesle, “Ne zaman döneceksin? Sensiz buraların hiç tadı tuzu yok,” dedi Şevval.

Gülümsedim. “Berra’nın karmaşık notlarını okuyamadığın için, değil mi?” İkisi de gülüşüme eşlik etti. “Yakında dönmeyi planlıyorum. O zamana kadar notlarınızdan devam edeceğim. Fizikçi kendi hazırladığı soruları verdi mi?”

Çantalarını önlerine aldılar. Bana notlarını uzatırken bir yandan da son günlerde olan olayları anlatıyorlardı. Konuşmalarıyla ortam biraz aydınlansa da içimdeki karanlık yerinden kıpırdamadı.

Akşam Serhan’la buluşacaktım. Ama öncesinde Berra’yı arabayla eve bırakacak, sonra kendim eve dönüp halamlarla konuşacaktım. Eniştem bugün o adamdan randevu almak için uğraşacaktı. Umarım başarılı olurdu.

Berra sağ tarafımda oturuyor ve gülerek mesajlaşıyordu. Onu böyle görmek beni de gülümsetti. Bir an göz göze geldik.

“Salak gibi sırtıyıyordum, değil mi? Zeki bana bunu yapıyor işte. Onunla konuşurken soyutlanıyorum resmen.” Bana doğru döndü. “Senin şu adamdan ne haber? Var mı bir gelişme?”

“Bu akşam görüşeceğiz.” Kırmızı ışıktaki durup ben de hafifçe ona doğru döndüm. “Düşünceli biri. Hastalandığımda benden haber alamayınca çok endişelenmiş benim için. Bugün görüşmezsek kapıya dayanır.”

Sesim o kadar keyifli çıktı ki bir an ben bile şaşırdım.

“Ya... Çok sevindim, Yeliz. Umarım çok mutlu olursunuz,” deyince, ona teşekkür ettim. “Bu arada geçen falıma baktın ya. Kavga eden birilerini görüyorum demiştin. Kadının barış teklif edeceğini söylemiştin. Annem bir sebepten dolayı babamdan özür diledi ama babam kabul etmedi. Söylediğin çıktı yani. Ama önemli olan bundan sonrası. Acilen bana tekrar fal bakman gerek.”

Aniden ürperdim. Arabanın içi oldukça sıcaktı ama benim içime doğru soğuk bir rüzgâr esti.

“Müsait bir zamanda,” diye geçiştirmeye çalıştım.

“Ben anlamam müsait bir zaman falan. Senin söylediğin şeyler çıkıyor. Bakman lazım ya. Hatta ben sana diyorum sen fabrikayı falan bırak, kendine bir yer aç. Senin özel bir gücün var. Farkında değilsin ama...”

Ve o an.

Bir ses.

Arabanın içinde yankılandı:

Senin yüzünden.

O yaşlı kadın. Onun sesi.

Direksiyon ellerimden kayar gibi oldu. Soldaki arabaya çarpacakken, ani bir refleksle frene bastım.

“Yeliz! Dur! Ne yapıyorsun?!” diye bağırdı Berra.

Dönüp arkamı kontrol ettim. Kadın yoktu. Ama sesi... Sesi hâlâ kulağımdaydı.

“Tuhaf bir ses duydum. Sen de duydun mu? Biri konuştu,” dedim telaşla. Arabayı hâlâ şeritte tutmakta zorlanıyordum. Elim ayağım boşalmıştı.

“Ne sesi ya? Ben konuşuyordum. İkimiz varız sadece, farkında mısın? Ateşin mi çıktı? Altıma yapıyordum neredeyse! Ödüm koptu!” Eli kalbinde, korkuyla bana bakıyordu. “Öldürecektin bizi.”

Kadın buradaydı. Hâlâ peşimdeydi. Benden istediği neyse almadan gitmeyecekti.

“Yanlış duydum herhalde,” derken sesim titremesin diye uğraştım.

“Allah’tan geldik,” deyip ileriye işaret etti. “Sen beni şurada bırak. Az bir şey kaldı, onu da yürüyeyim en iyisi.” Eşyalarını kucakladı. Durduğumda beni hızlıca öptü. “Eve varınca haber ver. Belli ki aklım sende kalacak.”

“Tabii tabii,” dedim, neye cevap verdiğimi bile bilmeden.

Onu yolcu eder etmez gaza asıldım. Bu işi çözmek için doğruca evin yolunu tuttum. Ya ben o kadından kurtulacaktım... ya da o benden.

Kapının önüne arabayı gelişigüzel bıraktım. Halamların evde olduğunu arabalarını görünce anladım. Hızla kapıyı açıp içeri girdim. Salonda yoklardı. “Hala?” diye seslendim.

“Mutfaktayız,” dedi eniştem.

İçeri girdiğimde nefes nefeseydim. Kalbim hızla atıyordu. Onları masada oturmuş, kahve içerken buldum.

Halam, “Koştun mu?” dedi. Yanındaki sandalyeyi çekti. “Gel, otur. Biz de seni bekliyorduk.”

Sandalyeye oturdum. Bir halama bir enişteme bakıyordum. “Randevu alabildiniz mi?”

Eniştem başını iki yana salladı. “Maalesef, Yeliz,” dedi. Omuzlarım aniden çöktü. “Kimle konuştuksam... adam kabul etmedi. Gözü de tok. Para teklif ettim. Onu da reddetti. Böyle kalakaldık.”

İçime doğru çöken kara bulutları hissettim. Yavaş yavaş yaklaşan kıyametin habercisiydi sanki.

Halam elini bacağıma koydu. “Merak etme, halledeceğiz. Sen sadece sabret.”

Kafamı sağa sola salladım sadece.

Onlardan ilk defa bir şey istemiştim. Ve onu da yapamamışlardı. Bunun neye mal olacağını ise kimse bilmiyordu.

“Daha çok ısrar ederiz. Gider rica ederiz olmazsa,” dedi eniştem. “Kızın hâlini görünce kabul etmez mi? Bence kesinlikle eder.”

Halam, “Saçmalama istersen. Adamdan zorla randevu alıp rezil mi olacağız sosyete? Hem herkes öğrenmiş olacak...” dediği sırada ayaklandım. “Ama halledeceğiz, Yeliz. Sen sakın üzülme, olur mu? Enişten tüm gün bunun için uğraştı. Yakında haber...”

Uzaklaştığım için sesi bana ulaşmadı. Onun kuru sözlerini daha fazla dinlemek istemedim, odama geldim. Sanki işe yarayacakmış gibi kapımı ardı ardına defalarca kilitledim.

Aptaldım. Onlara bel bağlayacak kadar aptaldım. Onlara güvendiğim için, çaresizliğin ortasında sığınacak kimsem olmadığı için... aptaldım.

Yatağa yığıldım. Bulut ne hâlde olduğumu anlar gibi ona sokulmama müsaade etti. Patisini omzuma koydu. Kahrolmuş bir şekilde yanımdayken sadece o vardı.

Ruhum çekilmişti sanki. Elimdeki tek umut da yok olunca kendimi dipsiz bir kuyunun dibinde bulmuştum. Hiç enerjim kalmamıştı. Gözlerimin kapandığını fark edince Serhan’la buluşma saatimize alarm kurup rüya âlemine daldım. Ama orada da karanlık peşimi bırakmadı. Rüyalarım bile bana ait değildi artık.

Uyanmıştım.

Ama alarm sesiyle değil.

Odamda bir uğultu vardı. Birkaç ses. Fısıldaşıyorlardı.

Uykunun kırık dökük ağırlığından kurtulup gözlerimi açtığımda hava kararmıştı.

Ben uyumadan önce ise oda hâlâ aydınlıktı. Işığı açmaya gerek duymamıştım. Perdeler açıktı, sokak lambasının hastalıklı sarılığı duvara ve tavana titrek bir parıltı gibi vuruyordu.

Gözlerimin karanlığa alışmasıyla birlikte, yattığım yerden doğruldum.

Sesler...

Odanın içinde birileri vardı.

Bir sağımda, bir solumda... Ama göremiyordum.

Yatakta gerisin geri çekildim, sırtımı yatak başlığına yasladım.

Kalbim, korkunun pençesinde çırpınan bir serçe gibi atıyordu. Yorganı sıkıca kavradım, sanki bir şeylere tutunabilirsem yerin dibine çekilmeyecektim.

Kıpırdamadan, seslerin kaynağını bulabilecekmiş gibi gözlerimi sağa sola gezdiriyordum.

Ama söylediklerini anlamıyordum.

O yaşlı kadının, rüyada bile duyulmayacak bir dille dua okuması gibi... Tuhaf, bilinmeyen, insanı içten içe boğan kelimeler...

Odanın içinde bir yerden bir yere koşuyor, aralıksız fısıldaşıyorlardı.

Ağzım kurumuştur. Bağırmadım. Sadece gözlerimden yaşlar sızıyordu. Her an bir el tarafından çekilip karanlığın içine sürüklenecekmişim gibi...

Duvardaki gölgelere bakmaya korkuyordum. Orada bir şey görürsem... bir daha gözlerimi kapatamayacağımdan korkuyordum.

Sadece ama sadece ağlıyordum.

Onlar etrafımda dönüyor, tiz ve cızırtılı seslerle konuşuyordu.

Dayanamadım. Gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarımdan, "Benden ne istiyorsunuz?" sorusu döküldü.

Sanki bu soruyla içlerine bir kor düşürmüştüm. O an... tüm konuşmalar bir anda kesildi. Bir saniyelik ölüm sessizliği.

Sonra...

Sesler geri döndü.

Bu kez daha tiz, daha kızgın, daha yakıcıydı.

Soru sorarak onları kızdırmışım gibi bağıyorlardı.

Sanki ciğerlerimi söküp çıkarmaya çalışıyorlardı kelimele-riyle.

Ellerimi kulaklarıma kapattım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Ne istiyorlarsa alıp gitmelerini bekledim. Gelmeyen bir sondu bu.

Derken...

Bir tıklatma.

Camdan gelen bir tıkırtı.

Yerimden sıçardım.

Ve o anda... sesler bir anda sustu.

Boşluk... ölüm gibi sessizdi.

Yanaklarımdaki ıslaklığı kollarıma sildim. Koştum. Camı açtım. Karşımda Serhan'ı gördüm. Şaşkın, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Kendimi camdan yarı belime kadar sarkıttım, onun boynuna sarıldım. O anda başka hiçbir şey umurumda değildi.

Beni kollarıyla çekip sardığında titrememi fark etti. "Ne oldu? Ne bu hâlin?" diye sorarken bedenimi komple dışarı çekti. Bana sıkıca sarıldı. "Terden sıırılsıklam olmuşsun. Neler oluyor, Yeliz? Korkmaya başlıyorum." Yanaklarımı avuçlarına aldı, yüzüme bakmak istedi. Ama ona izin vermedim. "Tamam, tamam. Sarılmaya devam edelim." Saçlarını okşadı. "Ben buradayım."

Ayaklarım ayakkabısının üstündeydi. Dışarısı buz gibiydi ama ben hiç üşümüyordum. Sadece hıçkırıklarım ve onun sıcaklığı vardı.

Ben ona söz vermişim. *Buluşmaya kadar kendime zarar vermeyeceğim* demişim. Ama elimde değildi. Çünkü birileri vardı. Yanımda... İçimde...

Bir süre sonra ondan yavaşça uzaklaştım. Utanmam gerekirdi belki de. Bir defa oturup konuştuğum birine yapışacak

gibi sarıldığım için yüzüm kızarmalıydı. Ama utanç çoktan so-
kağa atılmış bir ceset gibi, umurumda bile değildi.

Uzaklaşmıştım fakat ayaklarım hâlâ ayaklarının üstündey-
di. Beni belimden sıkıca tutuyordu.

“İyi misin? İçeri geçip bana olanları anlatmak ister misin?”

Kafamı aşağı yukarı salladım.

İçeri girmeme nazikçe yardımcı oldu. Ve ardımdan tek
hamlede odama girdi. Etrafa kısaca bir göz gezdirip sandalyemi
işaret etti. “Şuraya oturabilir miyim?”

Burnumu çektim. “Tabii.” Yüzümü yıkamak istiyordum.
Hatta tepeden tırnağa düş almak. Ama o benden açıklama bek-
leyerek bakıyordu. “Hemen geliyorum,” diyerek banyonun yo-
lunu tuttum.

Aynadaki yüzüm... tanıdık değildi. Artık garipsemiyor-
dum. Gözlerim, burnum kırmızıydı. Tıpkı sürekli ağlayan
çocuklar gibi. Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Ama ruhumdaki
yanık, suyla geçmiyordu.

Kendime birkaç dakika izin vermeyi düşündüm ama Serhan
odamdaydı. Yaşadığım şeylerden sonra bu bile absürt gelmiyor-
du. İki ay kadar önce, doğru düzgün tanımadığım bir adamın
camdan odama girdiğini ve içeride beni beklediğini söyleseler-
di, hangi kitaptan bahsettiklerini sorardım.

Bir de bu yaşadıklarımı anlatsalardı, kesinlikle tedavi olma-
larını söylerdim.

Evet ya, tedavi. Umutlandığım ama anında sönen bir ışıktı.

İçeri geçtiğimde Serhan'ı aynı şekilde otururken buldum.
Beni görünce gülümsedi. “Gel bakalım, fındık kurdu. Neler
olduğunu tane tane anlat bana.” Gördüğü o hâllerimi umursa-
madan gülümsüyordu. Karanlık gecede açan güneş gibi. Yatağa
oturdum. Bana doğru yaklaştı. “Nedir seni bu hâllere koyan?”

“Bana inanmayacaksın. Delirdiğimi düşüneceksin,” dedim
hızlıca.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Şimdiye kadar nelere nelere inandım, bilsen şaşarsın. Sen bir anlat. Orasına ben karar vereyim.”

İçimi açmak, özellikle böyle bir konuda konuşmak epey zordu. Her anlattığım ânı yeniden yaşıyordum. En başta defalarca es verdim. Konuşmakta zorlandım. Mimiklerinden bana inanıp inanmadığını anlamaya çalışırken odağımı kaybettim. Sanki o kadın yine ellerimi sıkıca tutuyor ve bana bilmediğim şeyler fısıldıyor, belki de beni lanetliyordu. Konuşmam bittiğinde elim göğsümdeydi. Yaşadığım her şeyi tane tane hiçbir şey atlama-dan anlatmıştım.

Serhan sessizdi. Suratında ifade yoktu. Söylediklerim ona aptalca gelmiş olabilirdi. *Küçük bir kızın hayal dünyasında yaşadıkları olsa gerek* diye de düşünüyor olabilirdi.

Ama bunlar beni delirtecek kadar gerçektir.

Bir şey söylemesi için beklemeye başladım.

Saniyeler sonra konuştu: “Öncelikle, anlattığın her şeyi anlamaya çalıştığımı bil. Ama bunların ne kadar gerçek dışı olduğunu da unutma.”

Zorlukla gülümsedim. “Değil işte. Hepsi tamamen gerçek.”

“İlk önce bir ihtimali tartmak istiyorum, Yeliz. Biri seninle uğraşabilir mi?” Sorusuyla kaşlarım çatıldı. “Yani elbette birilerinin seninle uğraştığını düşünüyorsun ama bu şeylerin gerçek olmama ihtimali var mı? Biri sana oyun oynuyor olabilir mi?”

Gözlerim boşluğa takıldı. Yaşadıklarımın gerçek olmadığına kendimi ikna etmeye çalışırken bu ihtimali de düşünmüştüm. Aptal bir kız değildim.

“Eğer öyleyse...” diye başladım cümleme. Kafamı sağa sola salladım. “Hayır, bu olamaz.”

Şüpheyle baktı. “Neden olmasın?”

“En başında o gece halamların bana şaka yaptığını düşünmüştüm. Sonra arkadaşımın görmediği o kadın. *Belki de*

kalabalığın arasında seçemedi diye geçirmiştim içimden.” Derin bir nefes almaya çalıştım. “Ama duyduğum sesler tamamen gerçek. O kadın gerçek. Etrafımda beni içine almaya çalışan kötü bir enerji var.” Kollarımı bedenime doladım. “Şu an bile o enerjiyi hissediyorum.”

“Hepsinin farklı yerlerde ve etrafında insanlar varken olduğunu düşünürsek bu ihtimal pek olası gelmiyor, haklısın.” Gergin bir şekilde alnını kaşdı. Ne diyeceğini bilemediği belliydi. Onu bu işin içine sürüklememeliydim. Hata etmiştim. “Açıkçası ben böyle şeylerden pek anlamam. Pek de inanmam. Sana inanıyorum tabii. Hâlınden tavrından neler yaşadığın belli. Ama insan, başına gelmeyene kadar gerçek olamaz diye düşünüyor.”

Yatakta geri geri gidip sırtımı yatak başlığına yasladım. Bacaklarımı kendime çektim. “Ben de yaşamadan önce inanmıyordum.”

Hâlâ karanlıkta oturuyorduk. Serhan ışığı aşınca odamın ne kadar dağınık olduğunu fark ettim. Ama o buna bakmadan yerine oturdu, gözlerini gözlerime kenetledi.

Bir sessizlik oluştu. Söylediklerimi hazmetmesini bekledim. Geçmişte böyle şeyler yaşıyor olsaydım bunu bir anı olarak dinlerdi. Ama şimdi kendini yardım etmek zorunda hissediyordu.

Ben değişmiştim. Eski Yeliz olsa birinden yardım istemek yerine kendisi uğraşırdı. Ama öyle çaresizdim ki topraktan bile yardım dilenecek durumdaydım. Bu yüzden o düşünürken ben kafamı bacaklarıma yasladım, beklemeye başladım.

“Ne yapabiliriz ki?” dediğinde kafamı kaldırdım. “Ne kadar yardımcı olmak istediğimi tahmin edemezsin. Ama böyle şeylerden hiç anlamam.” Çenesini sıvazladı. “İlk yapacağımız şey bir süre yalnız kalmaman olabilir.”

“Nasıl?”

“Yanında kalabilecek biri var mı? Bir arkadaşın mesela?” diye sorduğunda, kararsız bakışlarımı gördü. “Uzun bir süre

değil. Sadece ne olduğunu anlayana kadar. Ben yanında olmak isterim ama işim buna müsaade etmez. Akşamları olabildiğince yanında olmaya çalışırım.” Sandalyeden kalkıp yatağa oturdu. “Bu işi nasıl çözeceğimizi bulana kadar en doğrusu bu. Güven-
diğin biri olması önemli. Yoksa illaki biri bulunur. İnsanlara parayı verirsen eminim başında nöbet bile tutarlar.”

Hâlsiz bir şekilde omuz silktim. “Benim çok az arkadaşım var. Olanlar da sınava hazırlanıyor. Onları da etkilemek istemem.”

Uzandı ve elimi tuttu.

Bunu beklemediğimden donakalmış bir şekilde ona bakıyordum.

“Şu an hiçbir şey senin yaşadığın şeylerden önemli değil. Genç bir kızın hayatından daha mı mühim bu sınav? Birkaç gün sadece. Hem beraber ders çalışabilirsiniz. Oturup ne olacak diye beklemenize gerek yok.” Başparmağıyla usul usul elimi okşamaya başladı. “Ama eğer yok dersen ben birilerini ayarlamaya çalışırım. Sadece tanımadığın biriyle rahat edemeyeceğini düşünüyorum.”

Uzun zamandır ilk defa kendimi yalnız hissetmediğim bir andı bu.

Serhan’ı doğru düzgün tanıımıyordum. Bana karşı böyle iyi ve anlayışlı olmasına kalbim hızlanarak karşılık veriyordu.

Benden korkmamış, kaçmamış, bana yardımcı olmayı seçmişti.

Elini hafifçe sıktım. “Teşekkür ederim, Serhan. Yargılamadığın ve inanmasan, daha doğrusu bunu mümkün görmesen bile bana yardımcı olduğun için.”

Kocaman gülümsedi. Alnında kırışıklar oluştu.

“Seni bu durumda bırakıp gidebilecek bir adam değilim. Elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum, bunu beraber...” deyip ellerime baktı. “Eğer istersen el ele atlatacağız.”

Benden hoşlandığını biliyordum. Bunu saklamıyordu da. Fakat söylediği bu cümle bana beslediği hislerle ilgili değildi. İnsan olduğu için yapacaktı bunu. Bana üzüldüğü için, durumumu gördüğü için, bu karanlıkta kaybolacağımı bildiği için.

Onu itmedim. Yardımını sıkıca kucakladım. Buna oldukça ihtiyacım vardı.

İçimdeki o karanlık, o sesler, o fısıltılar hâlâ bir köşede sessizce bekliyordu.

Sadece susmuşlardı.

Bir süreliğine.

Ninova

Kapının arkasında biri var.
Gölgesi içeri düşmüyor.

DIŞARIDA BİR SES VAR

En sevdiğim çiçek papatyaydı.

Küçükken evin arka bahçesinde bir köşede papatyalar boy vermişti. Kimseden bir şey beklemeden büyüyen, suya bile muhtaç olmadan çıkan o incecik saplı beyaz taçlar...

Ben de öyleydim sanırdım.

Ama bu kez kökümünden sarsılmıştım.

Papatyaları gördüğümde kendime benzetmiştim. Pek çok benzer özelliğimiz vardı.

Birinden bir şey istemek zor gelirdi bana. Basit bir şey bile olsa istediğim, o şey karşı tarafın görevi değilse içimde çetin bir savaş verirdim.

Bu yüzdendir ki Berra'dan yanımda kalmasına dair isteğimi dile getirmek için içimde dövüşmeyen parça kalmamıştı. Oysa bu bir rica değil, hayatta kalma çabasıydı.

İlk başta anlam verememişti Berra. Beni kibar bir dille reddetmişti. Aslında aklımdaki ilk kişi Şevval'di. Ama onun anesi, başkasında kalmasına karşıydı. Berra'yı ikna etmek için epey uğraşmıştım. Kendimi acındırmıştım. Acınacak bir hâlde olduğum için bu yaptığım yanlış sayılmazdı.

Zil çalıyordu, kapıyı açmak için odamdan çıktım. Berra gelmiş olmalıydı. Serhan'a hızlıca mesaj attım:

Selam. Berra'yı ikna ettim.
 Birkaç gün benimle kalacak.
 Derslerden geri kaldım, kursa da
 gidemiyorum kartımı oynadım.
 Umarım hiçbir sorun olmaz.

Tülay abla benden önce davranıp kapıyı açmıştı bile. Berra holde beni bekliyordu.

Ona hiç sarılmadığım kadar candan sarıldım. Onun varlığıyla içimde bir umut kıvılcımlandı. Farkında değildi ama bana çok yardımı dokunacaktı.

“Ben de seni özledim,” dedi sarılmama karşılık. “Bu kadar özlediğini bilsem erken gelirdim. Bana hasretmişsin resmen.”

Onun gibi ben de gülümsedim. “Özledim, evet. Günlerdir de evden doğru düzgün çıkmayınca sevdiğim birini görmek iyi hissettirdi.”

“Yemek olunca seslenirim, Yeliz. Özel bir şey isterseniz söylersiniz. Tekrar hoş geldin, kızım,” dedi Tülay abla.

“Teşekkür ederiz, abla,” deyip Berra'ya odamın yolunu gösterdim. Büyük bir sırt çantasıyla gelmişti. “Gelişin kolay oldu mu?”

Berra evi incelerken kafasını salladı. “Adını unuttuğum abi sağ olsun, kapının önünden aldı... Eviniz çok güzelmiş. Bizimkinden daha ufak ama daha modern dekore edilmiş.”

Berra'yla evlerimiz çok ters yerlerdeydi. Onu alabilecek enerjiyi kendimde bulamayınca Ercüment abiden rica etmiştim. O da sağ olsun fabrikadan birine Berra'yı aldırmişti.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim. O gelmeden odamı toplamıştım. Yatağımı gösterdim. “Burada sen yatarsın. Ben de yere yorgan atıp yanında yatarım diye düşündüm. Ama istersen salonda koltuklarda da yatabiliriz.”

Çantasını yere bırakıp montunu çıkardı. “Nasıl istersen, bana hiç fark etmez,” dedi. Odamda yavaş yavaş adımlamaya başladı. “Bu kadar fazla test kitabı olmasına asla şaşırmadım.

Harra az bile geldi. Yuh! Bunu ne ara bitirdin?” Elinde onlu deneme sınavı kitapçığı tutuyordu. “Bir de geride kaldım diye dertleniyorsun. Pardon da biz sana daha yetişememiştir.”

Abartarak söylediğı şey beni hem gülümsetti hem de rahatlatı.

Sakin birkaç gün geçirmek istiyordum. Berra benim için kursa gitmeyecekti. Onunla beraber konu tekrarı yapacaktım. Bu arada halamların adamı ikna etmesini ya da Serhan’ın başka bir yol bulmasını diliyordum.

Berra odamı incelemeye devam ediyordu. Önceliğı kitaplarımdı. Nerede olduğuma bakıp beni takdir edecek şeyler söylüyordu.

Elinde tuttuğı test kitabını salladı. “Bir şey diyeyim mi? Ben sana değil, sen bana yardım et. Kızım, bu ne? Sen bunları bu zamanda bitirmiş olamazsın! Nasıl o deneme sınavından düşük alabilirsin ki?”

“Hiç odaklanamamıştım ya, ondan... Şurası banyo. İstersen üstünü değiştirip rahat bir şeyler giy. Bir şeye ihtiyacın var mı? Eğer getirmediysen sana bir şeyler verebilirim?”

“Ay, olur ya. Çantama sadece kitaplar sığıdı. Diş fırçamı bile zor koyabildim.”

Dolabımı karıştırmaya başladım. “Sen benden zayıfsın. Şu eşofman bana çok önce oluyordu. Bayağıdır giymiyordum. Bence sana tam olur.” Bir de tişört verdim. “Şunlar da ev patiğı. Ev sıcak ama benim ayaklarım hep üşür.”

“Teşekkür ederim,” deyip banyoya geçti.

Belli etmesem de çok gergindim. O yanımdayken bir şey yaşarsam ve arkadaşlığımız zedelenirse çok üzülürdüm. İşini bitirmesini beklerken ayakta öylece durmaya devam ettim. Stresten tırnak etlerimi yiyordum.

Berra biraz sonra çıktı. “Kendine ait bir banyon olması ne kadar güzel. Bizim evde üç banyo var ve hiçbirisi bana özel değil. Erkek kardeşlerim yüzünden üçü de banyo olmaktan çıktı

zaten. Neyse! Hazırsanız sizi hızlı bir kampa sokacağım, hanımefendi. Ve böylelikle ben de tekrar etmiş olacağım.”

“Hazırım!”

Umarım.

Ders çalışmayı özleyeceğimi tahmin edemezdim.

Saatlerdir, on beş dakikalık aralar vererek çalışıyorduk. Ve ben hiç sıkılmamıştım. O karamsar ruh hâlimden biraz da olsa kurtulabilmişim. Ne yaşlı kadın aklıma gelmişti ne de sesler.

Halam seslenip yemeğin hazır olduğunu söyleyince Berra'yla aynı anda arkamıza yaslandık.

“Çok iyi gitmedik mi? Verimli bir zaman geçirdik. Uyumadan önce birkaç test de çözersek iki güne bizi tekrar yakalamış olursun.”

Keyifle gülümsedim. “O kadar rahatladım ki. Resmen ders çalışmayı özlemişim.” Ayağa kalktım. “Hadi gel, salona geçelim. Acıktın, değil mi?”

“Hem de kurt gibi!” Ellerimizi yıkayıp salona geçtik. Berra gergin görünüyordu. “Halanlarla yeni tanışacağım. Bilmem gereken bir şey var mı?”

Ben cevap veremeden halam yüksek sesle, “Hoş geldin, Berra!” dedi. Eniştemle yan yana durmuş, bizi bekliyorlardı. “Seninle tanışmayı çok istiyorduk. İyi ki geldin.” Berra'ya güçlü bir şekilde sarıldı. “Nasılsın?”

Berra'nın kulağına yaklaştım. “Arkadaşlarımla sık tanıştırmam. *Garip davranabilirler* diyecektim ama sen anladın bile.”

Berra şaşkın ama kibar bir şekilde gülümsedi. “Hoş buldum? İyiydim aslında. Yani iyiyim.” Eniştemin elini sıktı. “Sizler nasılsınız?”

“Çok iyiyiz. Seni gördük daha iyi olduk,” dedi eniştem. Masayı işaret etti. “Saatlerdir odada kapalı kaldınız. Çok

acıkmışsınızdır. Köfte seversin, değil mi? Kim sevmez ki? Yanına da patates... Tadından yenmez.”

Garipten de öte tedirgin davranıyorlardı. Arkadaşımın yanında delireceğimden korkuyor gibiydiler.

Gözlerimi kısarak salona baktım. “Neden ışıkları kıstınız? Loş ortam sevmiyorum, biliyorsunuz. Mum falan da yakmışsınız,” derken, gözlerimdeki ifade *bunlar ne alaka* der gibiydi.

Halam, “Misafirimiz var ya, Yeliz, ondan olabilir mi?” dedi iğneler gibi. “Sen oturmadan salatayı getirir misin? Unutmuşuz onu.” Kendisi eniştemin yanında yerini aldı. Berra da karşısına geçti. “Annenler nasıllar, Berra? Sanırım bir yerde karşılaşmıştık onlarla. Adı Evrim miydi annenin?”

Halam kızı soru bombardımanına tutarken ben mutfığa geçtim. Salata ve sürahiyi alıp geri döndüm.

Aslında buradan bakınca her şey... normal görünüyordu.

Üçü karşılıklı oturmuş, gündelik bir sohbetin içindeydiler. Halam kahkahalı sorular soruyor, eniştem başıyla onaylıyor, Berra da gülümseyerek cevaplıyordu. Hatta öyle sahici, öyle sıradandılar ki dışarıdan bakan biri burada bir aile saadetinin yaşandığı, sıcacık bir akşam görebilirdi. Ama ben öyle görmüyordum.

Çünkü onların arkasındaki aynada bambaşka bir şey yaşıyordu.

Halamın yüzü... mimikleri, gözlerinin içi, dudaklarının kıvrımı... hepsi dehşet verici bir karikatüre dönüşmüştü. Kaşlarını seri şekilde yukarı kaldırıyor, hızla indiriyor; dilini dudaklarının arasından çıkarıp çıkarıp geri alıyordu. O yumuşak sesiyle konuşurken, aynadaki sureti bu dansı durmaksızın sürdürüyor, insanın içini buz gibi bir soğukla örüyordu.

Eniştemin ağzı... kelimeler dökülürken aynı anda hiç bitmeyen bir sırtışı hapsolmüştü. Dişleri bembeyazdı, fakat o gülüşte bir tür açlık, bir tür sabırsızlık vardı. Sanki konuşurken aynı zamanda sizi yutmak için ağzını aralık tutuyordu.

Ben sadece onların sırtlarını görüyordum. Aynadaki yansımalarıysa... başka bir gerçekliği gösteriyordu.

Ve Berra...

O hâlâ onların normal yüzlerine bakıyordu. Gülüyor, cevap veriyor, hatta bazen içtenlikle gözlerini kısıyordu. Aynadaki kâbusu yalnızca ben görebiliyordum.

Korkudan titreyen elimdeki sürahi kontrolden çıktı. Avuçlarımdan kayıp yere çarptığında çıkan tok ses, sanki içeride bir perdeyi yırtarcasına yankılandı. Ardından gelen cam kırıkları, odanın sessizliğini parçalara ayırdı. Yüzlerce cam parçası, her yöne dağıldı.

Bir anda üçü de bana döndü.

Gözleriyle, yüz ifadeleriyle...

Aynadaki çirkin yansımaların aksine hepsi gayet normaldi.

Halam, "Ay! Hay Allah ya! Nazar çıktı nazar," diyerek yanıma geldi. "Atilla, kovayı getir de temizleyelim. Sen iyi misin? Bir yerine geldi mi? Sanki her yerin kan olmuş gibi. Çıkar mı ki bu?"

Kafamı eğip yere baktım.

Ayaklarımın altında kırmızı bir göl...

Kan...

Kesinlikle kan.

Patiklerimin ucundan süzülüyor, halının ucuna değiyor, duvara sıçırıyordu. Ama bu... Tülay ablanın vişneli meyve suyu değil miydi? Rengi aynıydı, evet ama... burnuma gelen o metalik, sıcak koku... Kan kokusu. Bu kokuyu daha önce de almıştım.

Mideme düğüm düştü. Bu görüntü bir anı değil, bir öngörü gibiydi. İleride olacak bir şeyin habercisi gibi.

Berra kolumu tuttu. "Gel, çık buradan. Yüzün bembeyaz olmuş. Korktun tabii. Ayaklarındakini çıkar. Odaya gidelim de üstünü değiştir sen." Tepkisiz bir şekilde, onun beni odaya

getirmesine izin verdim. Dolabımdan rastgele bir eşofman altı çıkarıp uzattı. “Sen giy, ben arkamı dönerim.”

Titreyen ellerimle pantolonumu değiştirmeye çalışırken fısıltıya benzeyen bir ses duydum. Ses kesinlikle odadaydı ama bir yerden değil, sanki içimden geliyordu.

“Berra,” dedim yutkunarak. “Halamların yüzünde bir şey gördün mü?”

Anlamayarak baktı. “Nasıl yani? Yaşlılık gibi mi? Yani çok genç durduklarını söyleyemem.”

Hayır... Bu değildi. Sadece ben görüyordum. Camda başlamıştı. Şimdi aynada. Yansımalarda başka bir hayat vardı. Başka bir karanlık.

Berra arkasını döndü. “Ama tatlı insanlara benziyorlar. Sadece çok meraklılar,” dedi gülerek.

Elim hâlâ titriyordu. Ayaklarım buz tutmuştu. Biri omuzlarıma kilolarca yük bırakmış gibiydi. Sırtımda biri oturuyormuş gibi hissediyordum. Yüz ifadeleri gözümün önünden gitmiyordu.

Zorlukla üstümü değiştirdim. Berra’ya belli etmemeye çalışarak yeniden salona geldim.

Eniştem yeri silmeye devam ediyordu. “Koltuklara falan da gelmiş. Yarın Tülay halleder artık,” dedi. Doğru düzgün silmeden kovayı köşeye koydu. “Yemekler soğumadan başlayalım.”

Berra’nın yanına oturdum. Halamlar karşımıza oturunca hemen arkamı dönüp aynadaki yüzlerine baktım. Normal görünüyorlardı. Önüme döndüm. Yine normallerdi. Tekrar arkama baktım. Bunu birkaç defa hızla tekrarladım.

“Ne yapıyorsun? Boynun falan mı tutuldu?” dedi Berra. Halamlar gibi bana garip bir ifadeyle bakıyordu.

Elimi enseme götürüp boynumu kütlelttim. “Ya, evet. Kafamı çok eğerek çalıştım herhalde,” diyerek salatadaki kaşığı elime aldım. Yiyemeyeceğimi bile bile tabağımı doldurdum. “Hadi, başlayalım.”

Onlar mutlu mutlu sohbet etmeye başladılar, benim aklımda ise gördüğüm yüzlerin yanı sıra başka bir şey vardı.

Evin dışında biri vardı.

Camın önünde.

Tırnaklarıyla camı çizen, evin etrafında dolanan, yalnızca bana seslenen biri.

Gölgelerin içinde neredeyse seçilemeyecek kadar silikti... ama oradaydı. Gecenin karanlığına sinmiş, cama tırnaklarıyla ince izler bırakıyordu. Tırnakları uzun ve siyahı. Her çizikte camı biraz daha oyuyor gibiydi.

Evin çevresinde dolanıyordu. Ama yalnız bana sesleniyordu. Ne halam duyuyordu ne eniştem. Berra farkında bile değildi.

Camın önünde biri vardı.

Ve... içeri girmek istiyordu.

Serhan'dan mesaj geldi.

Her şey yolunda mı?

Evet demek isterdim. Sabah oldu ama ben hiç uyuyamadım. Berra lavaboda şimdi. Dün gece yine bir şeyler oldu. Onun varlığı hiçbir şeyi değiştirmedii. Sanırım delirmek üzereyim.

Ne oldu? Gerçekten üzüldüm. Bu fikrin işe yaracağına emindim. Özür dilerim.

Serhan senin bir suçun yok ki. Yine kimsenin duymadığı sesler duydum.

Sabaha kadar evin etrafında
dolanıp tırnaklarını cama
sürten biri vardı.

Dışarı bakmaya korktum. Ama
baksam yaşlı kadını göreceğime
emindim.

Keşke ben yanında kalabilsem.
Böyle şeylerin olmasına izin
vermem.

Sen dahil kimse buna engel
olamaz. Bunun çözümü yok.

İnan bana, çözümü bulacağız.

Ona cevap vermeden odadan çıktım. Pijamalarımınla halam-
ların odasının önüne geldim. İçeriden sesleri geliyordu. Kapıyı
tıklattım.

“Hala, müsait misiniz?”

“Gel,” dedi eniştem.

İçeri girdiğimde onları ayakta buldum. Bir şey tartışıyor gi-
biydiler.

“Adamdan haber var mı?” diye direkt konuya girdim.

Eniştem halama kafasıyla beni işaret etti. “Bak, gördün mü?
Ben sana soracak dedim. Ne unutması?” Bana doğru döndü
yeniden. “Randevu falan alamadım. Günün sonunda adamla
konuşabildim. Ama onda da azar yedim. Bir daha aramamam
gerektiğini söyleyip kapattı.”

“Başka bir çözümü yok mu? Bitti mi, bu kadar mı?” diye so-
rarken hiddetliydim. “Hani bana yardım edecektiniz? Bu kadar
mıydı yardımınız? Ben ne hâldeyim, anlamıyorsunuz!”

Halam elini omzuma koydu. Onu sertçe itekledim.

“Yeliz, yaşadıklarının suçlusu biz miyiz? O kadar uğraştık.
Bunun kıymeti yok mu? Bu adam günlerdir çabalıyor. Bu yaşta
azar yedi bir de.” Bana ayıplayarak baktı. “Teşekkür edeceği-
ne...”

“Ya delireceğim diyorum. Hatta deliriyorum. Yakında beni bir yere kapatırsınız!” Öfkeden göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. “Sizden yardım isteyende kabahat! Ne zaman işime yarar bir şey yaptınız ki?!”

“Nankörlük etme! Bir kere bile of demedik sana! Yerini yadırgamana müsaade etmedik! En ufak bir olayda bize böyle davranamazsın! Sınav stresi falan diye alttan alamayacağım artık seni!” diye bağırdı eniştem. “Uğraştık, olmadı! Ne yapalım, adamın kapısında mı yatalım?! Çok istiyorsan sen yat!”

“Yatarım! Başka şansım mı var? Ver bana adresi!” diyerek, yazması için telefonumu uzattım.

Halam bana şaşkın bir şekilde baktı. “Ay, kafayı yedi ayol!”

Eniştem telefonumu hışımla aldı. “Yazıyorum! Git de seni de azarlasın! Nankör seni!” deyip yazdıktan sonra telefonu tekrar elime tutuşturdu.

“Tamam!” dedim yüksek sesle. Ağzımda paslı bir öfke tadı vardı. “Çok sağ olun! Yaptığınız şey çok makbule...”

Susmak zorunda kaldım çünkü Berra çığlık atıyordu.

Sanki ciğerlerini söküyordu. Sesi odaları aşındırdı, duvarları yırttı, evin içindeki sessizliği bir daha geri dönmek üzere paramparça etti.

Hiç düşünmedim. Ayaklarım beni benden önce taşıdı. Odama doğru koştum, kalbim kaburgalarımı yumrukluyordu sanki.

Berra odanın ortasında durmuş, gözleri kocaman açılmış, soluk soluğa kalmıştı. Dizleri titriyordu. Elleri boşlukta savrulmuş, ne yapacağını bilemez hâldeydi. Yüzü sanki başka bir zamandan kalma bir korkunun izlerini taşıyordu.

İstemediğim şey olmuştu.

Artık yalnız ben değildim bu evde karanlığı hisseden. Artık Berra da içine düşmüştü.

“Ne oldu?” diye sordum nefes nefese. Halamlar da gelmişti. Yerde... Cam kırıkları. Her biri birer bıçak gibi ışığı

yansıtıyordu. Duvara doğru uzanmış kırmızımsı bir iz. Parmak izine benzeyen, ıslak bir leke. Sanki biri parmaklarını oraya sürüp sürüklemişti. Korkarak sordum: “İyi misin? Bir şey mi oldu?”

“Sen... Sen tam arkamdaydın,” dedi Berra. Sesi titriyordu. “Bardağa meyve suyu doldurdum. Arkamı döndüğümde tam arkamda duruyordun.” Avuç içini yüzüne doğru yaklaştırdı. “Tam şu mesafede. Bana gözlerini irileştirerek bakıyordun. Refleksle bardağı sana doğru fırlattım. Duvara çarptı.” Elini göğsüne koydu. “Sen deli misin? Neden o kadar dibime girdin?”

“Ne? Ben değildim o! Ben halamların yanındaydım!” Halamlara baktım. “Söylesenize!”

Halam bocalamış bir şekilde, “Sen çığlık attığında Yeliz bizimleydi,” dedi.

Berra, “Sendin!” diye directti. “Üstündekiler dahi aynıydı!”

“Hemen nasıl odadan çıktım peki? Eğer bensem ısınlanmadım ya!”

Kararsız bir şekilde baktı. “Bilmiyorum. Gözümü kapatıp çığlık attım. O arada gittiğini düşündüm. Sendin diyorum! Tam arkamda duruyordun,” deyip sandalyeye oturdu. Kötü görünüyordu. Benim yaşadıklarımı yaşasa kim bilir nasıl olurdu? “Sen değilsen kimdi? Ben ne gördüğüme eminim,” dedi yıkılmış bir hâlde.

Yanına gidip kafasını göğsüme yasladım. “Uyku mahmur, kafan karışmış olabilir. Dün gece de geç uyuduk. Yorgunluktan da olur,” diye yatıştırmaya çalıştım onu.

Halamlara *gördünüz mü* der gibi bakıyordum. İkisinin de olanlar karşısında dili tutulmuştu.

Eniştem, Berra'yı evine bıraktı. O benim kadar dayanıklı çıkamamıştı. Öğlene doğru hâlâ iyi olmadığını fark edince gitmesinin en sağlıklı seçenek olduğunu anlamıştım. Hem varlığı

bir şey değiştirmemişti. Benim yanımda kalmaya devam ederse onun için de iyi şeyler olmayacaktı.

Üstümü giyiniyordum. Bugün o adamın yanına gidecektim. Güneş batmak üzereydi. Ama daha paydos vermek için erken bir zamandı. Acele ediyordum. Bir gece daha bu şekilde yaşamayacaktım.

Serhan durmadan arıyor, mesaj atıyordu. Toplantısı uzadığı için yanıma gelememişti. Ne yaptığımdan ona bahsetmedim. Bu işe kimseyi dâhil etmemem gerektiğini Berra'yı görünce anlamış oldum. Onu uzak tutmam gerekiyordu. Kendi iyiliği için.

Evde tektim. Bu yüzden kimseye söylemeden arabama atladım. Konumu açtığımda yarım saatlik bir mesafede olduğumu gördüm. Siteden çıkıp trafiğe karışmak için gaza asıldım. Daha çıkışa gelmeden hemen önce, ayağımı frene hafifçe bastığım bir anda... henüz yavaşlamıştım ki birden bir kız çocuğu, hiçbir uyarı vermeden, hiçbir tereddüt göstermeden kendini arabanın önüne attı.

Refleksle frene bastım. Lastikler çığlık attı. Göğsümdeki kalp kaburgalarımı kıracak gibi çarpıyordu. İki saniye daha geç kalsaydım... ya da frene biraz daha yavaş bassaydım... kız ezilirdi.

Ama o, ölmekten kıl payı kurtulan birinin panik hâliyle kaçmadı.

Aksine...

Hiç kımıldamadan yerinde durdu.

Kafasını yavaşça kaldırdı ve göz göze geldik.

Gözleri...

Buz gibiydi.

Bir çocuğa ait olamayacak kadar eski, karanlık ve ölüydü.

Sonra ağır aksak adımlarla yanıma geldi ve camı yumruklamaya başladı.

İlk başta yavaş... ama sonra daha sert, daha öfkeli darbe-
lerle.

Araba sarsılıyordu. Var gücüyle vuruyordu. Cam çatlaya-
cak gibiydi. Ben, koltuğumda kendimi istemsizce geri çekmiş,
kasılmıştım. Ama o, korkması gereken kişi olması gerekirken,
korkutandı. Sanki ezilmek üzere olan o değilmiş de bana saldır-
mak için özellikle seçilmiş bir anda karşıma dikilmişti.

Elimle kapı kilidini bastırdım. Sonra camı, onu duyabilece-
ğim kadar ama içeri giremeyeceği kadar az araladım.

Karşımda on yaşlarında, saç başı dağılmış, yüzü kir pas
içinde kalmış bir çocuk vardı. Sokağın karanlığıyla bütünleş-
miş gibiydi. Çenesinden süzülen koyu bir leke vardı; kurumuş
kan mıydı, çamur mu, seçemiyordum. Ama o koku... o an bur-
numa geldi. Islak toprakla, pasla, çürümüş bir şeyin kokusu.

Sarı dişlerini gösterdi önce. İç karartıcı bir sırıtıştı bu. Sonra
işaret parmağını, camın aralığından içeri sokmaya çalıştı. İnce,
kirli, tırnakları çatlamış bir parmak. İçgüdüyle geriye doğru
çekildim. Sanki o parmak bana değerse içimden bir şey eksile-
cekmiş gibi hissettim. Bir şey bana yapışacak, içimde kalacak...
belki sonsuza kadar.

"Senin yüzünden," dedi nefret kusarak.

Sadece bu.

İki kelime.

Ama nefretle, derin bir kini yıllarca içinde taşımış birinin
sesiyle. Bir çocuktan çıkamayacak kadar yoğun, soğuk, yaşsız
bir tını. Daha cümlesi biter bitmez camı yumruklamaya yeni-
den başladı. Bu sefer iki eliyle ve bağırarak.

Öyle bir öfke vardı ki yüzünde, kelimelere dökülemeyecek
türden. İnsan yüzüne ait olmayan bir deformeydi o, sanki öfke
yüz kaslarını çarpıtmış, bakışlarını oyuk hâline getirmişti.

Ona, çok korkunç bir şey yapmışım gibi baktı bana.

Sanki...

Onun hayatını mahvetmişim gibi.

Ama tanıımıyordum onu.

Tanıımıyordum, değil mi?

Direksiyonu ellerimin arasına aldım. Parmaklarım direksiyona yapışmış gibiydi, tırnaklarım beyazlamıştı. Ayaklarım pedalın üstünde karar vermekte zorlandı. Sonra gaza bastım. Araba titreyerek ileri fırladı. Yüreğim geride kaldı ama onu orada bırakamazdım.

Dikiz aynasından baktım. Küçük kız koşuyordu. Küfürler savuruyordu ardımdan. Sesi, motor sesine rağmen kulağıma ulaşıyordu. Sanki onu ezmişim gibi değil... Sanki onu öldürmemişim gibi peşimden geliyordu. Yarım kalmış bir hesabı varmış gibi.

Çocuklar kin tutmazdı, bilirdim. Unutur, affeder, dağılır giderlerdi. Ama bu çocuk... Bu çocuk sanki insan değil de... unuttuğum bir şeyin bedene bürünmüş hâliydi. İçimde bir yerlerde gömülü kalmış bir suçun, yıllar sonra geri dönmüş gölgesi gibi.

LiunEntNRS

Bu ne demek ???

PERDEYİ ARALAYANLAR

Bu muhiti tanımıyordum. İyi bir semtti ama binalar eski, yüzleri buruşmuş ihtiyarlar gibi boynu büküktü. Konumdaki binayı buldum. Şu an binanın önünde durmuş, yukarı bakıyordum. Bana yardım edeceğine inandığım kişinin tabelası üçüncü katta asılıydı.

“Biyonerji ve Aura Uzmanı - Ateş Kozagañ”

Heyecandan mı yoksa endişeden midir bilinmez, ellerim terlemişti. Pantolonuma sildim, yine nemlendi. Sakin olmak için kendime biraz süre tanıdım. Ama ne fayda? Kalbim inatla çarpıyordu. Daha fazla bekleyemedim ve apartmana girdim. Dış kapı açıktı. Asansörü kullanmadan merdivenden çıktım. Zile basmadan önce ellerimi birkaç defa daha silmem gerekti.

Çaldıktan saniyeler sonra kapı açıldı. Güler yüzlü, ince yapılı, esmer bir kadın açtı kapıyı.

“Merhabalar, hoş geldiniz,” dedi nazikçe. Ağzım kurumuştu. Gülümsemekle yetindim. “Randevunuz var mıydı?”

“Hayır,” dediğimde kadının yüzü gölgelendi. “Ama çok aciliyetim var. Biliyorum, böyle bir şey hoş değil ama inanın önemli olmasa gelmezdim. Lütfen bana izin verin.”

“Maalesef,” dedi aceleyle.

Kadın kapıyı kapatmaya yeltendi. Ona engel oldum. Sınırları aşıyordum ama buna mecburdum. “Lütfen. Ateş Bey’le görüşmeme izin verin. Derdimi anlatınca o da benimle...”

“Hanımefendi, ne yapıyorsunuz? Çeker misiniz elinizi? Randevunuz olmadan Ateş Bey sizinle görüşmez. Bu yaptığınız bir şeyi değiştirmeyecek. Çekilir misiniz? Zorluk çıkartmayın!”

Çekilmek bir yana dursun, daha sert itekledim kapıyı. İçeri bir adımımı atabildim.

“Yalvarmamı istiyorsanız yalvarayım. Lütfen! Sadece beş dakika konuşacağım!”

“Laftan anlamıyor musunuz? Ateş Bey...”

“Ne oluyor burada?!” dedi sert bir erkek sesi. Kadın, sesi duyunca kapıyı iteklemeyi bıraktı. Ben de bu anlık boşluktan faydalanarak, âdeta bir gölge gibi içeri sızdım.

Otuzlarının sonlarında, dik duruşlu, geniş omuzlu bir adam ağır adımlarla bize doğru yürüdü. “Ne bu gürültü?” diye sordu. Kadın, bir şey söyleyecek gibi başını kaldırdı ama adam sadece bir el hareketiyle onu susturdu. Söz hakkı tanımadan, gözlerini bana çevirdi ve yavaşça yaklaşmaya başladı.

Kafamda başka bir silüet vardı: beyaz keten gömlek, bol beyaz pantolon, boynunda rengârenk boncuklu kolyeler. Bir tür bilge ya da şaman gibi... Ama Ateş Bey, boğazlı koyu renk kazak ve koyu kot pantolon giymiş, sade ama dikkatli bir adamdı. Onu sıradan biri sanan yanılırdı. Gözlerinde bir tür derinlik, bilinmeyen bir karanlık saklıydı.

Ona doğru bir adım atacak oldum ama elini kaldırarak beni durdurdu. O kadar keskin ve sakın bir hareketti ki... istemsiz bir şekilde dizginlenmiş gibi oldum. Yutkundum. Boğazım düğüm düğümdü. Nefes alırken bile içim sızlıyordu.

“Ben Yeliz,” dedim. Sesim çatallandı. “Sizinle görüşmem gerek. Bana yardım etmezseniz... başıma...başıma kötü şeyler gelecek.”

Ateş Bey tam karşımda durdu. Gözlerini bir an bile kaçırmadan, yavaşça avuç içlerini bana doğru çevirdi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ellerini uzattı. Havada sessizliğin ağırlığı vardı. Bekledim. Belki bir şey diyecekti, belki bir soruyla başlayacaktı.

Ama o susuyordu. Sadece bakıyor ve ellerini sabit bir biçimde bana doğru tutuyordu.

Bir adım yaklaştım. Ellerinden hafif bir sıcaklık yükseliyor gibiydi ama bu sıcaklığın altında başka bir şey vardı. Sanki elleri havayı kesiyor, görünmeyen bir perdeyi aralıyordu.

Sessizlik hoşuma gitmedi. Tekrar konuşmaya başladım: “Başımda... neden olduğunu bilmediğim bir bela var. Kimse-nin göremediği...”

“...şeyler görüyorsun,” diye tamamladı cümlemi.

Donakaldım. Nefesim kesildi. Gözlerim benden bağımsız bir şekilde irileşti. Beni benden iyi tanıyan birinin önündeymişim gibi hissettim.

O anda işaret parmağını kaldırdı. Havadaki boşlukta yavaş bir daire çizdi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Ne demek istediğini anladım. Yavaşça kendi eksenimde döndüm. Önce sağa, sonra sola. Kollarımı hafifçe açtım. Nefesim daralsa da bunu önemsememeye çalıştım.

Ateş Bey avuçlarını başımın çevresinde gezdirmeye başladı. Sonra elleri boynuma, omuzlarıma indi. Ardından yüzümün yakınında durdu. Parmak uçları alnımın önünde hafifçe titrediydi. Tüylerim diken diken oldu. Bir sıcaklık değil... bir titreşim hissediyordum. Ellerinin içinden geçen bir elektrik akımı gibiydi. Göz kapaklarım ağırlaştı.

Uzun süre hiçbir şey söylemeden o şekilde kaldı. Ellerini, sanki bir camın üzerinden geçiyormuş gibi, çok yavaş ve temkinli bir şekilde bedenimin çevresinde dolaştırdı. Omurgam boyunca bir ürperti aktı. Avuç içleri göğsümün önünden geçerken kalbim hızlandı. O an bana bakmıyordu bile. Boşluğa, bedenimin etrafındaki görünmeyen alanlara odaklanmıştı. Sanki orada bir şeyleri görüyordu.

Sonunda göz göze geldik. Derin, karanlık, içimi okuyan bakışlarıyla bana baktı. Kaşlarını hafifçe çattı.

“Sen yalnız değilsin,” dedi sessizce. Ses tonu yumuşak ama netti.

Bir adım geri çekildi. Gözlerini kısıp ellerini tekrar iki yana açtı, sonra birden durdu. Başını hafifçe eğdi. “Birden fazla enerji hissediyorum... Etrafındalar.”

Bunu öyle bir tonda söyledi ki içim buz kesti. Sanki onları gerçekten görmüştü. Sanki... onlar da onun bizi fark ettiğini anlamıştı.

Baştan ayağa titredim. Bir ürperti vücudumda dolaştı. Gözlerim dolu dolu bakıyordum adama. Aptal gibi görünüyor olmalıydım.

Bana dokunmadan arkama geçti. Ellerini enseme yaklaştırdı ama yine dokunmadı.

“Uzun zamandır böylesine yoğun bir şey hissetmemiştim. Parmaklarım karıncalanıyor.” Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ve bu durum onu heyecanlandırmıştı sanki. Haz alıyor gibiydi. Yeniden karşıma geçti. Beni hızlıca süzdü. Kadına kafasıyla işaret etti. Dışarıda yüksek sesle gök gürledi. Loş hol aydınlanıp karardı. “Odayı havalandır. Bu gece işimiz uzun görünüyor.”

Bacaklarımı dizlerime kadar sıkıştıran küçük bir koltuğun içine gömülmüştüm. Kumaşı eskitme, kenarları püsküllü, rengi ne tam siyahtı ne de kömür grisi... Çürümüş bir anının kokusu sinmişti sanki döşemesine. Ne kadar kıpırdasam da rahatlayamıyor, koltuğun içime çektiği o bataklık hissinden kurtulamıyordum.

Kazağımın yakasını sinirle çektim, boğazım daralıyordu. Nefesim hızlı, sık ve kesikti. Açık pencereden odaya hücum eden rüzgâr doğrudan bana çarpıyordu. Üşüyordum ama aynı zamanda alnımdan ter damlıyordu. Odanın içi, yağmurun ve rüzgârın uğultusuyla birlikte bir mağaranın içini andırıyordu.

Ateş Bey, odanın karanlık bir köşesinde eski tahta bir rafta şişeleri kurcalıyordu. Camın cama her çarpışı, kalbimin ritmini bir diğ daha artırıyordu. Her vuruşta içimden bir şey sıçrayacak gibi oluyordu.

Oturduğum koltuk odanın tam merkezindeydi; sanki kasten oraya yerleştirilmiş, bir çemberin ortasında, av gibi. Karşımda Ateş Bey'in koltuğu vardı, onun arkasında da pencere. Pencerenin ötesinde yağmur ince bir perde gibi iniyor, şimşek çaktığında bütün oda bir an için solgun bir renkle yıkanıp yeniden karanlığa gömülüyordu.

Şişelerin tıngırtısı, yağmurun düzenli dövüşü ve içeri süzülen rüzgârın inlemeleri... Hepsi tek bir ağızdan konuşuyordu. Üçü bir araya gelince sanki odanın içinde görünmeyen biri nefes alıyordu.

Nefes değil, ağlamaklı bir inilti gibi.

Perdeler kasvetle şişiyor, üzerime doğru sarkıyordu. Gece-den daha koyu bir renkleri vardı ve rüzgâr onları şişirdikçe ağır ağır üzerime doğru eğiliyorlardı. Sanki biraz daha yaklaşırsalar saçlarımı avuçlayacaklardı. Perdelerin içinde, kumaşın ardında biri gizleniyor gibi hissediyordum. Hareketsiz kalınca görüş alanından kayboluyordu ama rüzgâr vurdukça perde kabarıyor, altında kıvrılan hayalet silüeti gözümün ucunda beliriveriyordu.

Başımı sağa çevirdim. Cam kapılı eski beyaz bir dolap. Işık zayıf olduğu için içinde ne saklandığını seçemiyordum. Ama varlığı bile rahatsız ediyordu, bir bedenini içini görememek gibi.

Odadaki tek ışık, bir köşede unutulmuş gibi duran bir lamba-baderdi. Fakat yayılan ışık sanki yolda bir şeylere çarpıyor da kırılıp bozuluyordu. Sağlam değil, arızalı bir ışık gibiydi. Ne tam aydınlatıyor ne de karanlığı kovabiliyordu. Karanlıkla arasında bir pazarlık var gibiydi. *Sana fazla yaklaşmam, sen de beni yutma*, der gibi.

Derin bir nefes almak istedim ama hava kalın ve boğucuydu. Ciğerlerime çektiğim şey hava değil, yanmış baharatların

ve çürümeye yüz tutmuş bir şeyin kokusuydu. Yanmakta olan tütsünün içindeki her nota birbirine karışmıştı ama anasonun sertliği öne çıkıyordu. Her nefeste biraz daha ağırlaşıyor, ciğerlerim sanki is doluyor gibi hissediyordum.

Ve o an, bu odanın canlı olduğunu anladım. Nefes alan, duvarlarıyla üzerime kapanmaya hazır bekleyen, gözleri olan bir beden gibi.

“Ellerini koltuğun kenarlarına koy. Avuç içlerin yukarı baksın.”

Ansızın yankılanan bu buyrukla irkildim. Sözünü dinleyip ellerimi bıraktım. Ateş Bey nihayet karşıma geldi, elinde kristal gibi parlayan bir bardak vardı. İçindeki kırmızı sıvı, içine yıldız tozu dökülmüş gibi kıpırdanıyor, ışığı emip sonra titrek bir parıltıyla geri veriyordu.

Odanın ışığı tam arkasından vurduğu için Ateş Bey’in yüzü hep gölgede kalıyordu. Tütsü dumanı gözlerimi yakıyor, adamın suretini daha da silikleştiriyordu. Sanki biriyle değil, bir silüetle konuşuyordum.

“Başka adın var mı? Soyadın ne? Annenle babanın adı?”

Sanki bir ayın başlamıştı, bu sorular ruhumu yerinden söküp almak için soruluyordu.

“Tek adım var. Soyadım Karacova. Annemin adı Banu. Babamın adı Halit.”

Başını hafifçe salladı. Bardağı bana doğru uzattı. Tanımadığım bir adamın bana sunduğu bilinmez bir sıvı... Şüphem yüzüme vurmuş olmalı ki sesi soğuklaştı: “Seni rahatlatacak, zihnini açacak. Bana güvenmiyorsan burada ne işin var? Metotlarımı sorgulayacaksan sana yardım edemem.”

Başka bir şansın yok, Yeliz. Hiçbir şey bu yaşadıklarından daha zor olamaz, diye geçirdim içimden.

Kelimelerime boğulmadan bardağı aldım. Kokladım ama tanıdık hiçbir şey bulamadım. Tek hamlede içtim.

Damağımdan boğazıma yayılan tat ekşi ve yakıcıydı. Acı bir gölge gibi genzimi çizdi.

Bardağı ona geri verirken ellerimi yine eski pozisyonuna getirdim. O, gözlerini gözlerimden bir an bile çekmeden öylece oturdu. O bakışlarla, yüzümde hangi kasın oynadığını bile sayabilirdi.

Yağmurun sesi vardı ama odada yalnızca gölgeler konuşuyordu. Solumdan gelen bir karanlık... Kapıda konuşan kadın çoktan gitmişti ama biri vardı. Solumda, gözlerimin ucunda bir gölge vardı.

“Korkarım yalnız değilim,” dedim kısık bir sesle.

Ateş Bey hiçbir ifade göstermeden bana bakmaya devam ediyordu. Daha doğrusu, soluma doğru bakıyordu. Eğer yanımda başka kimse yoksa nereye bakıyordu?

Soluma bakmaya korkuyordum. Arka taraf neredeyse kap-karanlıktı.

Sadece bir saniye, diyerek hızlıca bakıp önüme döndüm.

Biri vardı. Karanlık olduğundan görememiştim. Ama odanın köşesinde hareketsiz bir şekilde duran biri vardı.

“Yalnız mıyız?” diye sordum. Sesim beklediğimden daha çok titremişti.

Ateş Bey’in gözleri yavaşça sağ omzuma, sonra tam arkama, sonra soluma kaydı. Sonra tekrar gözlerime.

“Arkanda üç kişi var, Yeliz. Yalnız olduğunu sandığında, aslında yalnız değilsin,” dedi.

O an içimde bir şey koptu. Göğsüm çöktü. Boğazıma görünmeyen bir parmak dolandı. Ciğerlerime inen hava yetmeye başladı. Bir el boğazımı sıkıyormuş gibi nefessiz kaldım. Hızlı nefes alışlarımla göğsüm inip kalkmaya başladı. Korkumu kontrol edemiyordum, sanki tüm vücuduma kan yerine korku pompalanıyordu.

“G-görüyor musunuz?” dedim, tıpkı bir çocuk gibi.

“Görmemeyi isterdim,” dedi gözlerini kapatarak. “Ama evet, görüyorum.”

Tuhaf bir sevinç geldi içime. Ona bir şeyleri kanıtlamak zorunda olmamamın garip neşesiyle doldum.

“Kapıdaki tabela bir yalandır, Yeliz. Ben aura falan okumam. Ben laneti okurum. Ruhunun çekirdeğini görürüm. Ve senin ruhunun etrafında siyah damarlar gibi sarılmış bir karanlık var.”

“Halamın bir tanıdığı benim gibiymiş. Ona yardım etmişsiniz. Bildiğim tek şey bu.”

Konuşan küçük bir kız çocuğuydu sanki.

Küçük Yeliz.

Kapalı kapılar ardına gizlenen o yalnız kız çocuğu.

“Senin gibi...” diye mırıldandı. Deri koltuğun kenarında ritim tutmaya başladı. Rüzgârın uğultusuyla birleşen ritmik sesle koltuğa daha çok sindim. “Ben insanlara yardım ederim, Yeliz. Fakat onlara yardım ettiğimde kendime pek iyi gelmem. Bunlar basit şeyler değil.” Gözleri aniden açıldı. “Senden önce arkandaki varlıkları gördüm. Ve senin ruhuna işlemeye başladıklarını. Bu bir yetenek. Aynı zamanda bir lanet. Sana elimi uzattığımda neler olacağını biliyordum. Seni yüzüstü bıraktığımda daha kötü hissedeceğimi bildiğim gibi.”

“Nasıl yardım edeceksiniz bana?”

“Bana neler yaşadığını anlatmanı istemeyeceğim. Onları az çok tahmin edebiliyorum. Karşına çıkmışlardır. Temas etmiş olabilirler. Rüyalarında sana zarar vermeyi denemişlerdir. Uyandığında vücudunda morluklar görmüşsündür. Sesler duymuşsundur. Çok rahatsız edici sesler. Bazen hissetmişsindir. Nefesini, varlığını, enerjisini.”

Cevabımı beklemedi. Soru da sormamıştı zaten. İçeceği hazırladığı yerde bir tütsü daha yaktı. Sonra tekrar yerine oturdu.

“Kendini nasıl hissediyorsun? Korkuyorsun, biliyorum. Bedeninden yükselen fazla bir sıcaklık var. Camın açık olması bile bu ısıyı hissetmemi engellemiyor.”

“Bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Her an...” Zorlukla yutkundum. Kafamı bile bir santim kıpırdatamıyordum. “Her an başıma bir şey gelecekmiş gibi. Kötü. Kötü bir şey. Koyu bir duman gibi bu his. Kasvetli bir hava gibi.”

“Hepsi olacak.” İyi bir şeyden bahsediyormuş gibi söylemişti sanki bunu. *Hepsi olacak.* “Bir şey değil, çok şey olacak, Yeliz.” Kalbim daha çok sıkıştı. “Ama bitmesi için elimizden geleni yapacağız.”

Beyaz perde uğultuyla havalanıp Ateş Bey’e doğru geldi. Sokak lambasının ışığı yüzüne bir anlığına vurduğunda gördüğüm şeyle irkildim. Ve ne olduğunu o da hemen anladı.

“Ne oldu? Ne gördün?”

“Yüzünüz. Gülümsemeye çalışıyor ama bunu başaramıyor gibiydi. Dudaklarınız kalkıp iniyordu.”

Şaşırmadı. Hatta bunu bekliyormuş gibiydi.

“Her insanın bir enerjisi vardır. Bazılarının ki mum ışığı gibi cılızdır. Bazılarının ki koca bir şehri aydınlatacak kadardır. Enerjilerimiz zaman zaman azalır veya artar. Onu beslemezsek eğer, bir kibrit kadar bile yanmaz. Benim enerjim hep yüksektir. Ama bugün çok fazla seansa girdim. Kendimi yenileyecek zamanı bulamadım. Ondan bana hükmedebiliyorlar. Seni korkutmaya çalışıyorlar.”

“Neden?” dedim araya girip.

“Çünkü bana gelmen onları mutlu etmedi. Kızgınlar.”

Ellerim karıncalanmaya başladı. Omuzlarıma bastırıyorlarmış gibiydi.

Perde bir kez daha kabardı. Odanın içi daha da karardı. Artık yalnız değildim. Bu bir his değil, gerçeklikti.

“Neden ben? Bunları neden ben yaşıyorum?”

“İşte, Yeliz... İşte, seninle bunu bulacağız. Sonrasında da nasıl çözeceğimizi. Şimdi gözlerini kapat. Ve zihnini bana aç. Buna izin ver. Seni okumama izin ver.”

Zor olsa da denedim bunu. Nasıl yapacağımı bile bilmeden kendimi dipsiz karanlığa bıraktım.

Düşüncelerim, yeni kalkılmış, üstü kırış kırış kalmış, içinde kaç kişinin uyuduğu belli olmayan bir yatak gibiydi. Zihnimin köşelerine dağılmış eşyalar vardı sanki. Yere saçılmış ders notlarım, rastgele atılmış telefonum, kulaklıklarımın birbirine dolanmış kabloları, maskaram, yarısı kopmuş rokam, kırık bir şarj kablosu, her yana bulaşmış bulaşıklar, açılmış ama yarısı kalmış kitaplar, bilgisayarım, çamaşır sepetinden taşan kıyafetler... Ve aralarında, sanki başka bir boyuttan kopup düşmüş gibi gözlerini dikmiş bekleyen kedim.

Bu dağınıklığın içinde hiçbir düşünce tutunamıyordu. Her fikrim diğerine çarpıyor, düşüp kırılıyordu.

Bana musallat olanları düşündükçe zihnim daha da karmaşıklaşıyordu. Kimdiler? Neden benim peşimdeydiler? Ne zaman harekete geçeceklerdi? Benden ne istiyorlardı? Başkasına da zarar verecekler miydi? Bu işin sonu nerede, nasıl bitecekti?

Tam o sırada Ateş Bey’in sesi odanın sessizliğini bir bıçak gibi kesti.

“Düşünme!”

Emir verir gibi konuşmuştu. Bir anda irkildim.

“Eğer bunu başaramıyorsan karanlığı düşün. En kolayı budur.” Sesi neredeyse bir fısıltıydı ama keskindi. “Simsiyah bir renk. Tek bir ışık yok. Karanlık etrafında, çevrende, içinde. Karanlık sensin. Karanlık sen ol.”

Kendimi zorladım ama zihnim çöplüğe dönmüşken mümkün değildi. Yine de uğraşmaya devam ettim, çünkü sesi çok daha katı çıktı: “Yapamazsan göremem seni, Yeliz. Göremezsem seni, yardım edemem.”

Bu cümleler beynimin içinde yankılandı. Kurtuluşum buna bağlıydı. Dediğini yapmak zorundaydım. Başka bir şansım yoktu.

Daha çok çabalamak için bunu duymam gerekiyordu. Beladan kurtulmanın yolunun bu olduğunu daha net anlamam gerekiyordu.

İçtiğim sıvıdan olsa gerek, burada değildim sanki. Bedenimi hissedemiyordum. Ruhumdan ise uzun zamandır emin değildim.

Simsiyah, dokusuz, ağırlıksız bir bulut hayal etmeye çalıştım. Önce yakınıma, sonra üstüme geldi. Sonra... içime sızdı. Beni ele geçirmesine izin verdim. Onu zihnime kattım.

Duman gibi ruhuma yayıldı karanlık. Artık bedenim yoktu. Tek gördüğüm şey mutlak siyahlıktı. Karanlığı kabul ettim. Bir duman gibi içime sızdığı anda onu benimsedim. Tek bir vücut olduğumuzda gördüğüm şey yalnızca oydu. Dünyada hiçbir renk yokmuş gibi her yer simsiyahtı.

Gözlerim açık mı kapalı mı, anlayamıyordum. Ama karanlığın farklı tonlarını görüyordum.

O sırada Ateş Bey'in mırıltılarını işitiyordum. Anlamını bilmediğim, eski dillerden kalma gibi gelen mırıltılar. Bana mı konuşuyordu, kendine mi, çözemedim.

Koltuğun üstünde oturduğumu sanmıyordum artık. Hiçbir ağırlığım yoktu. Bedenim yoktu. Bir varlık gibiydim ama sadece bir kütle... bir gölge. Kara bir bulut.

"Yaralar var," dedi biraz sonra. "Derin yaralar. Bazıları hâlâ kanıyor."

"Canım yanmıyor," demek istedim. Ama dedim mi yoksa düşündüm mü, emin değildim. Dudaklarımın kıpırdadığını hissetmemiştim.

"Canını yakmaz. Ruhun kanıyor."

Bir şeyler sormak, anlamak, itiraz etmek istedim. Ama tüm sorularım içimde buharlaşıp kayboldu. Endişem, korkum...

Hiçbirini bulamıyordum. İçtiğim o şeyin etkisiydi belki de ama... sanki duygularım boşaltılmıştı. Sökülüp alınmış gibi.

“İçlerinden biri var. En güçlüsü, en acelecisi. Tam arkanda. Elleri boğazında.” Sesi biraz daha ağırlaştı. “Hissediyor musun?”

“Hiçbir şey hissetmiyorum.” Sesim kendi kulağıma bile ulaşmadı.

“Bu iyi,” dedi Ateş Bey. Ardından sağımda birinin nefes alışını duydum. Göğsümde bir soğukluk kıvrıldı. “Zarar vermişsin, Yeliz. İstemedim, bilmeden bile olsa. Hayatlar birbirine dokunur. Seninkinden sürüklenen çok ruh var. Şimdi de onlar senin ruhuna zincirlenmiş.”

Fısıltılar başladı. O kadar tanıdık geldi ki... Geceleri odamda duyduklarımdı bunlar. Tavan arasında yürüyor gibi ayak sesleri, boğuk nefes alışlar, kelimeye dönüşemeyen iniltiler...

“İntikam. İstedikleri bu. Hepsi intikam almak istiyor.”

Karanlık, göğsüme çöktü. Yetmedi. Ruhumdan taştı. Kafamın içinde bir uğultu büyüdü, uğultunun içinden eski bir ses yankılanıyordu ama kelimeleri anlayamıyordum.

Bir el omzuma dokundu. Beni sarsıyordu.

“Yeliz! Uyan! Aç gözlerini!”

Ama gözlerimi açmaya dair bir isteğim bile yoktu.

Karanlıkta mutluydum. Onunlayken karanlık bana ulaşmazdı. Karanlık ruhuma iyi gelmişti. Karanlık kurtuluşumdu.

“Yeliz!”

Sesi yükseliyordu. Kıyametin habercisi gibi bağıırıyordu.

“Çık artık karanlıktan! Seni yutmasına izin verme! Onunla savaş!”

Beni sarsarken kelimeler birer tokat gibi çarpıyordu. Ama benim kurtulma isteğim yoktu. Sonsuza kadar burada kalmak istiyordum.

“YELİZ!”

O an kulaklarım patlayacak sandım. Ruhuma ulaşan bir çılgılık...

Ve bir anda nefesim kesilmiş hâlde gözlerimi açtım. Boğazım yanıyordu. Elim boğazıma gitmişti, avucum terliydi. Ciğerlerim sanki yıllardır hava almıyordu.

Ateş Bey tam karşımdaydı. O da aynı şekilde nefes nefese kalmıştı. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Solgun yüzü terle kaplanmış, göz bebekleri küçülmüştü.

“Sana zarar vermek istiyorlar,” dedi nihayet.

Sesi neredeyse bir fısıltıydı. Ama anlamı...

Kulağımın dibinde soğuk bir nefes gibi duruyordu.

Gözlerimi aralamaya çalıştığımda, kirpiklerimin arasından sızan güneş ışığı göz bebeklerimi acıttı. Sanki göz kapaklarım günlerdir kapalıymış gibi ağır ve yapışık. Ağzımın içinde metalik, paslı bir tat vardı; dişlerim bile uyuşmuş gibiydi. Bedenimse... artık bana ait değilmiş gibiydi. Kıpırdamaya kalktığım anda, tüm eklemlerim, tüm kaslarım yerini hatırlatır gibi ağrıdı.

Kolumu zorla kaldırıp gözlerimi gölgeledim. Odadaki loşlukla karışan güneş ışığı yine de gözümü yaktı. Hâlâ Ateş Bey'in ofisindeydim. Solgun ışık pencereden kırık kırık sızarken, ben dün gecedan kalma bir ceset gibi o koltukta yatıyordum. Aslında bayılmamıştım ama... sanki uyumaktan çok bedenimi ödünç vermişim gibi hissediyordum. Bir ölü kadar sessiz, bir ölü kadar ağırdım.

Zorla doğrulmaya çalışırken, o sessizlik de odanın üstüne binen bir hayalet gibiydi. Hiçbir ses yoktu. Nefes alışım dışında tüm dünya susmuştu. Ayak bileklerimi hareket ettirip uyuşukluğu atmaya çalıştım. Belimi kütletmeyi denedim. Bedenim paslanmış bir makine gibi inliyordu her hareketimde. Saate bakmak istedim. Ama telefonumu arabada unutmuş olmalıydım.

Yaşanılanların hepsini hatırlıyordum. Ateş Bey bana zarar vermek istediklerini öğrendiğini söylemişti. Ama iyi olmadığım için sebebini öğrenememiştim.

Koltuktan destek alarak doğrulduğum sırada, “Uyanmışsın,” diyen sesi duydum. Ateş Bey kapının önünde durmuş, bana bakıyordu. Beni gözüyle tarttı. “Kahve ister misin? Çok kötü görünüyorsun.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. “Teşekkürler.” Ona doğru yaklaştım. “Dün gece olanlar hakkında konuşmak istiyorum. İntikamdan bahsettiniz. Benden kim intikam almak ister ki? Kavgalı olduğum biri bile yok.”

Dudağının kenarında alaycı bir gülümseme görünüp hızla kayboldu.

“Yaşayanlardan bahsetmedim ki.”

Bu cümle odanın sıcaklığını bir anda sıfıra indirdi. Midemden yukarı tırmanan asit boğazımı yakmaya başladı.

Ölülerden mi bahsediyordu?

“Ne demek bu? Anlamadım?”

Kafasıyla *gel* der gibi işaret etti. “Camı açıp peşimden gel. Burası kötü kokuyor. Hissediyorsun, değil mi? Burada iyi bir enerji yok.”

Kapıdan geçip içeri girdi. Ben ise yerimden kalkarken dizlerimin titrediğini hissettim. Camı açtığım an rüzgâr yüzüme şiddetle vurdu. Soğuk ve keskin... ama bir o kadar da tanıdık. Dün gece arkamda duranları hatırlattı bu rüzgâr bana.

Bir refleksle hemen arkama döndüm. Kimse yoktu. Ama o his... Bir çift göz omuzlarımdan içeri sızıyor gibiydi. Ürpererek kollarımı gövdeme sardım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Ateş Bey masanın ucunda oturmuş, beni bekliyordu. Yüzünde söylemek üzere olduğu şeyin ağırlığını gizleyemeyen bir ifade vardı.

Karşısındaki sandalyeye oturduğumda sağımızdaki saatin tik takları koca bir mezarlığın sessizliğine çivi çakıyormuş gibi

kulağımda çınladı. Uzunca bir süre konuşmadık. O konuşmak istemiyor, ben ise duymaktan korkuyordum.

Sonra aniden sordu: “Kelebek etkisine inanır mısın?” Cevap beklemedi. “İnsan, hayatının bir yerinde yaptığı küçük bir şeyin bile nasıl dev bir fırtına yarattığını bilmez. Ama bir gün, o fırtına gelip tam ortana çöker. Şimdi senin başında bir fırtına var, Yeliz. Öyle bir şey ki... geçmişini bile değiştirecek kadar güçlü. Ama senin geçmişin çoktan iplerle sıkıca bağlanmış. İki yakandan tutmuşlar.”

Yalnızlık, o an tenime sarılı bir hayalet gibiydi. Mideme bastırdım, içim dışıma çıkacak gibiydi. Ateş Bey kupasından bir yudum aldı. Bunu yaparken bile gözleri benden hiç kaymadı.

İçimde ansızın bir sinir harbi kabardı. Dilime dökülmesine engel olamadım.

“Ben... karıncayı bile incitmem! Bu doğru olamaz!” diye bağırdım. İçimdeki haksızlığa bir cevap bulmak ister gibi.

İlk kez gözlerini benden kaçırdı. Başını mutfağın karanlık köşelerine çevirdi.

“Peki, onları yok saydığında ne hissediyorsun, Yeliz?” Sessiz bir nefes verdi. “Hissediyorsun, değil mi?”

Bakışlarım mutfağın köşelerinde gezinirken, “Buradalar mı?” diye sessizce sormak zorunda kaldım.

“Hep buradaydı,” dedi sakince.

Yutkunamadım. Bir kaya boğazımda sıkışmış gibiydi. Kıpırdamaya korktum. O an, sanki kıpırdarsam içimdeki bir şey çatlayacak ve onlar ortaya dökülecekmiş gibi hissettim.

Ellerini masanın üstüne koyup öne eğildi. Gözleri gri, puslu bir sabah gibi bana dikildi.

“Sebebini bilmiyorum. Ama hissediyorum... Ruhlarından çıkan nefret, bedenine çarpıp bana kadar ulaşıyor. Sana o kadar yakınlar ki... Seninle neredeyse bir olmuşlar. Emin olduğum

tek şey var: Nefret ediyorlar. Tüm varlıklarıyla. Ve bu kadar güçlü bir nefretle gelen tek şey vardır... İntikam."

"Ama neden!" diye fısıldadım, tıpkı bir dua gibi. "Ben ne yaptım onlara?!"

Omuzlarını silkerek başını çevirdi. "Bilmiyorum. Bu sorunun cevabını sadece sen biliyor olabilirsin."

Ağlamamak için kendimi sıktıkça gözlerim daha çok yanıyordu.

"Ne yapacağım peki? Ne olur yardım edin bana... Delireceğim. Belki de çoktan delirdim."

Ateş Bey yavaşça doğruldu. Sesi neredeyse bir mezar taşı kadar soğuktu:

"Sana yardım edeceğim, Yeliz. Ama emin ol ki... bu yardım hiç kolay olmayacak."

Telefonum kapalıydı.

Ama kendiliğinden müzik çalmaya başladı.

KIRMIZI MÜHÜR

Hayata nasıl devam edilir, bilmiyordum. Daha kötüsü, önce-
sinde nasıl yaşadığımı da unutmuştum. Uyku denen şey artık
uyanıklığın kabuğuydu sadece; içi çürük, dışı soğuktu. Öğlene
kadar yatağın kıvrımlarında debeleniyor, uykumun bıraktığı
kâbus kırıntılarını üzerimden silmeye çabalıyordum. Her sabah
tekrarlanan bir ritüeldi bu. Gün, kımıldamadan çürüdüğüm o
yatakta başlıyor ve çürümüş bir bedenle devam ediyordu.

Sonunda yüzümü yıkamak için banyoya sürüklendim. La-
vaboya eğildiğimde belime saplanan ani sancıyla bir inilti koptu
ağzımdan. Atletimin etek kısmını aceleyle sıyrıp aynaya bak-
tığımda, belimdeki o karanlık lekeyi gördüm. Karanlık bir el,
uykumdayken bedenimi imzalamış gibiydi.

Yumruğum kadar bir morluk... İçi irinli bir karanlık gibi.
Daha yeniydi, gece olmuştu. Uykumda biri gelip beni dövmüş-
tü sanki. Yalnızca bedenime değil, ruhuma da şiddet uygulayan
bir şeyin izi gibiydi. Parmak ucumla usulca dokundum; teni-
min altı kıpırdadı, canım yandı.

Ateş Bey'in evinden çıktıktan sonra telefonumu kontrol
etmemiştim. Yalpalayarak eve dönmüş, merak dolu soruları
başımdan savıp kendimi odamın karanlığına hapsedmiştim.
Yastığa başımı koyduğum an sanki bilincim değil, bedenim
bayılmıştı. Ne yaşadıysam orada, bedenim bana o ihaneti bu
morlukla göstermişti.

Yanımda kimse yokken, yalnızca aynanın gözü üzerimdeyken yüzleştim gerçekle:

Bunu bana onlar yapmıştı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti kaydı. Banyodan fırladım. Duş almak istiyordum ama çıplak, savunmasız, suya teslimken bir daha buradan çıkamayacakmışım gibi geliyordu. Hızla üsrümü değiştirdim. Midem korkunç bir gürültüyle isyan ediyordu. En son ne zaman bir şey yediğimi hatırlamıyordum. Belki de bu baş dönmesinin sebebi buydu. Açlığım, karnımda değil, kemiklerimin içinde kaynıyordu sanki.

Açlığımı bastırmak için mutfağın yolunu tuttum. Ama halamlar sesimi duyup koridora çıkınca bu işi biraz ertelemem gerekti.

“Aşk olsun sana, Yeliz!” dedi halam. Sesinde sitem vardı ama gözleri... Gözleri başka bir şey anlatıyordu. Kollarını göğsünde çaprazlamış, beni yargılayan bir heykel gibi dikiliyordu. “Gece eve gelmiyorsun, telefonlara cevap vermiyorsun... Bir iyiyim bile demedin. Bu kadar mı umursamaz oldun?!”

Eniştemin bakışları daha sertti. Dudakları ince bir çizgi hâlinde, gözleri kısıktı. “Merak ettik. Koca kız oldun ama hâlâ çocuk gibisin. Bir şey yazsaydın ya. Bu kadar zor olmamalı.”

“Neredeydin?” diye devam etti halam, sesi bu kez daha kalın, daha derinden geliyordu.

“Ateş Bey’in kapısına dayandım,” dedim.

İkisinin de aynı anda gözleri irileşti.

“Yapmadın?” dedi eniştem. “Bunu yapmadın, değil mi?”

“Yapmak zorundaydım!” Sesim duvarları tırmalayan bir çığlık gibiydi. “Size önemsiz geliyor ama ben çöküyorum! Gözlerinizin önünde eriyorum! Şuna baksanıza!” dedim ve yüzümü işaret ettim, göz altımdaki çökmüşlüğü, yanaklarımın çukuru. “Berra’yı da mı görmediniz? Sadece bana olmuyor! Kör olmayın artık!”

Halam sessizce yaklaştı. Yüzünde, gördüğümünden emin olmadığım bir şefkat parıltısı vardı. Belki de sadece bir yanılsamaydı. “Sana yardım edebildi mi?” dedi usulca.

“Söz verdi. Benden intikam almak isteyen bir şeylerden bahsetti.” Sesimi taşıyan nefesim bile kırılıyordu. Yaşadıklarımın ağırlığı omuzlarıma çöktü. Ruhumdan sızan hisler beni ele geçirdi. Ve ben mahvoluşumun etkisiyle kendimi bıraktım. “Bilmiyorum, hala... Bana ne olacak, bilmiyorum. Neden ben? Kime ne yaptım ki?” Gözyaşlarım yanaklarımdan akıp düştü. “Ben kimseye kötülük etmedim! Neden benim ruhum seçildi?”

Halam son zamanlarda birkaç kez sarılmıştı bana ama bu farklıydı. Kollarını sıkıca sardı, beni göğsüne bastırdı. Parfüm kokan teni yüzümün etrafını bir kafes gibi sardı. Bir anne gibi sakladı beni, sanki gözlerimden içeri karanlık süzülmesin istiyordu. Kollarımı bedenine sıkıca doladığımda saçlarımı öptü. İlk defa yapıyordu bunu. İlk defa bana sevgisini gizlemeden gösteriyordu.

Yorgunluk muydu yoksa ruhumun çürümesi mi, bilmem ama bacaklarım boşaldı, dizlerimin bağı çözüldü. Yavaşça yere çöktüm, halam beni bırakmadı. Mermer zemine birlikte oturduk. Sırtını duvara yasladı. Ellerini saçlarımda dolaştırmaya, usul usul mırıldanmaya başladı. Ne dediğini anlayamıyordum ama sözleri sanki bir ölünün başında okunan dualar gibiydi.

Ben içimden bir parçamı orada, halamın kucağında bırakıyordum. İçten içe ağladım; sesim çıkmadan, içimde bir şey eksilerek.

Çünkü sonumu görüyordum.

İçimde kara bir mürekkep yayılıyordu, her şey bittiğinde ben de bitecektim.

Ve bunu hiçbir dua değiştiremeyecekti.

Yalnızlık, bir zaman sonra bir deri gibi insanın üzerine yapışıyordu. Onu çıkarıp atamıyordun, üstelik geceleri daha da sıkı sarılıyordu.

Bana da sarılmıştı işte.

Gece, odama çivilenmiş gibiydim. Parmak uçlarımda, ensemdede, göz kapaklarımda kıyısında hep bir ürperti geziniyordu. Kafamı dağıtmak için tabletimde bir şeyler açtım ama görüntüler gözümünden kayıp geçiyordu. Zihnim hep odanın içinde gezinen o görünmeyen gölgelerdedi.

Bir ses bekliyordum.

Bir fısıltı, bir ayak sesi, duvarın ötesinden gelen boğuk bir çağrı... Hep gelecekti. Mutlaka gelecekti.

Güneşin doğmasına daha saatler vardı. Uykum göz kapaklarıma çökmüştü. Ama uykuya teslim olursam beni neyin karşılayacağını bildiğimden gözlerimi kapatmaya korkuyordum. Her an biri adımı fısıldayacak gibiydi.

Derin nefesler almaya çalıştım. Kalbim, bir mahkûmun demir parmaklıklara vuran yumrukları gibi atıyordu.

Tabletimi usulca masanın üstüne bıraktım. Odanın ışığı yanıyordu ama yetmiyordu, yetmezdi. Bir köşede, elektrikler kesilirse diye yaktığım mum sapsarı aleviyle titriyordu. Kapımı kilitlemiştim. Her şey kontrolümdeydi ama yine de hiçbir şey benimle değildi.

Ateş Bey'i aramış, ne yapacağımı sormuştum.

"Bekle," demişti yalnızca.

Beklemek. Zaman bir kör testere gibi ruhumu kesiyordu. Her geçen saniye, içimdeki boşluğu biraz daha derinleştiriyordu.

Yorganın altına saklandım. Tek sayıları saymaya başladım. Kaçta uyuyakalacağımı umursamıyordum, saymaya devam ettim.

315. 317. 319. 321...

Bir ses.

İçten... tanıdık... ama geçmişten gelen, rutubet kokulu bir hatıra gibi. Sanki küflenmiş bir çocukluk masalı yeniden fısıldanıyordu duvarların arasından.

Gözlerim uykunun sisli sınırından aralanırken, sesin yankılandığı yöne döndüm. Tüm gece boyunca sessiz kalan odada, şimdi zaman çatırdayarak ilerliyor gibiydi.

Yorganın altından yavaşça doğruldum. Varlığımı hissettirmemeye çalışarak... Nefes alışım bile duvarlara çarpmasın istiyordum.

Ses, yatağımın çaprazında duran eski, yıpranmış kitaplık rafından geliyordu. Ve orada...

Yıllardır ölü gibi duran o bebek...

Vızıldak.

Ama şimdi...

Şimdi rafta sessizce değil, oynayarak duruyordu. Başını usulca iki yana sallıyor, çatırdayan bir mekanizmanın dirilişi gibi, iç burkan bir ahenkle gülümsüyordu.

Yüzünde taze kalmış bir gülümseme vardı. Zamanla bozulmayan ama zamanın içinde bozulmuş gibi duran bir ifade.

Dudakları aralandı.

Mekanik ve metalik bir tınıyla, aynı kelimeleri durmadan tekrarlamaya başladı:

“Senin yüzünden. Senin yüzünden. Senin yüzünden. Senin yüzünden...”

İlk anda bu sözler, yıllar öncesine ait bir ezgi gibi çalındı kulaklarıma. Bir çocukluk anısı, annemin sesinden kopup gelen bir ninni sandım.

Ama kelimeler çoğaldıkça, o yumuşaklık yerini sivri bir hançere bıraktı. İçime saplandı.

Bedenim bir anda buz tuttu. Odanın sıcaklığı çöktü, içim soğudu. Nefesim boğazıma takıldı. Sanki içimde bir şey, boğazıma tırnaklarını geçirmişti.

Gözümü o bebekten ayıramıyordum. Boş mavi gözleriyle bana bakıyordu. Hayır, bakmak değildi bu. Beni görmüyordu. beni biliyordu.

Mekanik, gülen bir bebek sesi aynı şeyi durmadan söylüyordu.

Senin yüzünden. Senin yüzünden. Senin yüzünden. Senin yüzünden...

Sonra... aniden bir titreme geçti içinden. Dengesini kaybetti. Sallandı. Sallandı. Sallandı. Ve yere düştü.

Zemini yalayan o tok sesle birlikte ben de bir çığlık kopardım. Yüksek sesli değildi; boğulmuş, içimde kırılmış bir çığlıktı.

Ama o... hâlâ konuşuyordu.

Sırtüstü yatarken bile ağzından aynı sözler dökülüyordu:

“Senin yüzünden. Senin yüzünden. Senin yüzünden...”

Yorganın altına hızla girdim. Tırnaklarımı kulaklarıma bastırdım, gözlerimi sımsıkı kapattım. Çocukken yaptığım gibi kendimi sallamaya başladım.

“Bana bir şey yapamaz. Bana bir şey yapamaz. Bana bir şey yapamaz...”

Kendimi avutuyordum. Ama o cümle, her şeyin ortasında bıçak gibi saplanmaya devam ediyordu.

Senin yüzünden. Senin yüzünden. Senin yüzünden.

Bir çığlık kopardım. Yalvaran, kırık dökük bir ağıt gibi: “Lütfen! Lütfen bana bunu yapmayın! Ben kimseye bir şey yapmadım! Ne olur durun artık!”

Ve sonra... Her şey bir anda kesildi.

Sanki tüm ev nefesini tutmuştu.

Sessizlik.

Ani, derin ve neredeyse doğaüstü bir sessizlik.

Odanın içinde tüm sesler boğulmuştu. Saatin tik takları bile sanki durmuştu. Sadece kalbim, kulaklarımda deli gibi atıyor, her vuruşuyla bedenimi bir iç darbeye sarsıyordu.

Ben de nefes almayı kestim. Ciğerlerim yandıkça, oksijensizlik değil; sessizliğin kendisi beni öldürecek gibiydi.

Ama yorganın altından çıkmaya cesaret edemedim. Orada, o dar, boğucu karanlıkta kalmak... onunla yüzleşmekten daha az korkunçtu.

Zaman... durdu.

Ne kadar kaldım orada, bilmiyorum.

Uykunun karanlık elleri beni yavaşça sarınca, o ağırlığın içinde uyuyakalmışım.

Sabah olduğunda kaslarım ağrıyordu. Güneş değil, puslu bir ışık süzülüyordu odaya. Kaslarım titriyordu. Boğazım kurumuştum. Ensem, soğumuş terden yapış yapış olmuştu. Güçlkle yorganı üzerimden çektiğim anda gözüm kapıya ilişti.

Ve gördüğüm şey...

Boğazımdan yırtılan bir çığlıkla birlikte odanın duvarlarına çarpıp yankılandı.

Günün ikinci rutini başlamıştı.

Çığlığım odanın her köşesinden sekerek büyüdü, çoğaldı, bana geri döndü. Nefesim tıkanıp çığlığa yer açamayınca boğuk iniltilere dönüştü. Kalbim, kafesinden çıkmak isteyen vahşi bir hayvan gibi göğsüme saldırıyordu.

Kapının arkasında, kırmızı ve ağır bir yazı vardı:

SENİN YÜZÜNDEN.

Harfler, yumuşak bir et kesildiğinde sızan kan gibi aşağı doğru akmış, izler bırakmıştı. Karanlık bir parmak izi gibi odama işlenmişti bu söz.

Yatak ucunda Bulut hırıliyordu. Dişlerini gösteriyor, tülelerini kabartıyordu. Oysa o böyle değildi. Bana karşı sevgi dolu, uysal bir dosttu. Şimdi ise bana diş gösteriyordu. Bu, odadaki bir şeyin yanlış olduğunun işaretiydi.

Benim yanlış olduğumun.

Titreyen bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Ayaklarım yere değdi ama bedenim hâlâ havadaymış gibi hafif ve boştaydı. Sanki ayaklarım beni taşımıyordu da yer altımdan çekiliyordu.

Kapının kilidi hâlâ kapalıydı.

Ama o yazı... o koku...

Titrek parmaklarımı yazının üzerine götürdüm. Harflerin kıyısında kurumuş ve çatlamış kırmızılık vardı. Dokunduğum an elime bulaştı.

Beni ürküten yalnızca bu değildi.

Parmaklarımı kokladığımda...

Kan kokusu.

Pas gibi, metal gibi, sıcak ve ağır.

Bacaklarımın gücü kesildi. Duvara yaslandım ama yetmedi. Midem altüst oldu. İçimden bir şeyler kopuyormuş gibi eğildim, kusmaya başladım. Çıkardığım tek şey safraydı, acı ve yakıcı. Sanki içimdeki her şeyi boşaltıp, yerini karanlığa bırakacaktım. Organlarım boğazımdan fırlayacakmış gibi hissettim.

Beynimde bir çan çalıyordu:

Bu en kötüsü değil.

Yerde, parmaklarımın arasından o kırmızı lekeye baktım. Gözlerim odaklanamadı.

Bu yazı... bu koku...

Bir ölüden gelmişti.

Dizlerimin bağı çözüldü. Kusmuğun üzerine diz çöküp, ellerimi parkeye bastım. Terle karışık gözyaşlarım yere damladı. İçimde buzdan bir sızı yükseldi. Ölümün ne demek olduğunu biliyordum.

Ama bu...

Bu, ölümden de beterdi.

Çünkü ölmek, bitmek demektir. Bu ise asla bitmeyecek bir şeyin içinde sıkışmaktır.

Ne kadar süre orada kıpırdamadan kaldım, bilmiyorum. Zamanın nabzı yoktu o anlarda.

Su içmek, ağzımdaki o iğrenç tadı yok etmek istedim ama kolum bile kıpırdamadı. Kaslarım un ufak olmuş gibiydi. Yanımda sadece Bulut vardı. O da hâlâ bana uzaktan, dişlerinin arasından bir tehdit gibi hırıliyordu. Beni korumak şöyle dursun, sanki benden korunmaya çalışıyordu.

Çılgılığımı kimse duymamıştı. Evin sessizliği, bir mezarlığın sessizliği idi artık.

Daha on dokuz yaşındaydım. Ama artık ölümü düşlemeye başlamıştım.

Ve ölümün bile benim için bir kurtuluş olmayacağından korkuyordum.

Kurumuş kanın tortusu gibi kapımda duran o yazıyı silememiştim. Yazıya her bakışımda midem daha da bulanıyor, bedenimden bir kat daha sıyrılıyordu sanki. Halama aceleyle bir mesaj yazıp sonrasında kendimi odadan dışarı atmıştım.

Onların yatak odasındaki banyoya sığındım. Bedenimden nefret eder gibi üstümdekileri çıkardım. Aynanın karşısına geçtiğimde, karşımdaki suret bana yabancı bir hayalet gibi baktı. Göz altlarım çökmüş, gözlerimin etrafı hastalıklı bir gölgeyle sarılmıştı.

Yüzüm öyle donuktu ki biri baksaydı bir zamanlar yaşamış birinin izlerini görebilirdi. Ama artık çoktan terk edilmiş bir kabuk gibiydi.

Halamın dolabından bir pantolon ve boğazlı kazak buldum. Zayıfladığım için kıyafetleri üzerime almak kolaydı. Ama sanki kendimi korumak için giyinmiyordum da âdeta kendimi saklıyordum.

Aynada bana bakan o yüzle vedalaşıp aşağı indim. Ev sessizdi. Benden başka nefes alan tek varlık Bulut'tu. Ama evin duvarları bile başka birilerinin varlığını saklıyor gibiydi. Kapıma o yazıyı kim yazdıysa hâlâ etrafımdaydı.

Kendime küçük bir sandviç hazırladım. Tadı yoktu. Yalnızca bayılmamak için çiğniyordum. Boğazımdan inen her lokma, taş gibi oturuyordu mideme.

Kendimi toparladım. Montumu, botlarımı giydim. Yanıma sadece anahtarımı aldım. Serhan'ın kapısına doğru yürüdüm. Telefonumun nerede olduğunu hatırlamıyordum bile. Yine de evine gidip şansımı denemek istedim.

Kapısını çaldım, bir kez.

Soğuk, ellerimi bir dakika içinde donmuş kemikler hâline getirdi. Kapı açılmadı. Ev boştu. Başka planım da yoktu, eve dönecektim. Geri dönmek demek, tek başına yeniden o kanlı yazının karşısında durmak demekti.

Sonra arabam aklıma geldi. Telefonum oradaydı. Önce onu aldım, sonra Serhan'ın evinin önündeki küçük çardağa geçtim. Tahtalar buz gibi ve kaygandı ama yine de oturdum. Burada, soğukta bile evden daha güvende hissediyordum.

Telefonu elime alınca gecedен kalan mesajlar üstüme yağmur gibi yağdı. Kızlardan ve kurs gruplarından birçok mesaj vardı. Halamlar eve gelmediğim gece defalarca aramıştı. Serhan ise birkaç defa arayıp tek bir mesaj atmıştı.

Sanırım iyi değilsin. Eğer sen de istersen yanında olmak isterim. Beni istediğin zaman arayabilirsin. Ama mutlaka ara Yeliz.

Ama gözüm, Ateş Bey'in adına takıldı. Hemen mesajı açtım.

Yeliz, senin için çalışmalara devam ediyorum. Tüm gece bununla uğraşacağım. Onlar artık bana da sirayet etmeye başladı. Bu gece yine etkilerini hissedebilirsin. Bir şey olursa fark etmez, ara beni.

Bir saat önce bir mesaj daha:

Üzerimden tır geçmiş gibi
hissediyorum. Nasılsın? Beni ara.

Hiç beklemeden aradım onu. İkinci çalışta hemen açtı.

“Alo? Yeliz? Nasılsın?”

Sesini duyar duymaz içimdeki düğüm biraz gevşedi.

“İyi değilim... Evde kalamadım, dışarı çıktım.”

“Gece neler oldu?”

Sesli bir nefes verdim. Kapı aklıma geldikçe başım zonkluyordu.

“Yıllardır çalışmayan bir bebeğim vardı. Gece aniden çalıştı ve *senin yüzünden* diye konuşmaya başladı. O kadar korkunç bir sest ki...” Dizlerimi kendime çekip soğuktan korunmaya çalıştım. “Gece nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Yorganın altından çıktığımda kan ter içindeydim. Kapımda kanla yazılmış bir yazı vardı. Yine aynı şey yazıyordu.” Dudaklarım titredti. “Ben... Ben daha fazla dayanamayacak gibi hissediyorum.”

“Sakin ol önce. Yaşadığın şeyler kolay değil. Sana, senden yaşça büyük insanlara göre daha iyi olduğunu söyleyebilirim.” Çakmak sesi duydum. “Uzun zamandır böylesine yoğun bir çalışma yapmamıştım. Senin durumunda biri... Yanlış anlama bunu. İşimiz zor ama çözülmeyecek bir şey yok. Sadece biraz yıpranabilirsin.”

Güldüm, acı bir şekilde.

“O *biraz* dediğiniz yıpranmayı fazlasıyla yaşadım. Bana bir tarih veremez misiniz? Ya da yapmam gereken bir şey söylese-
niz. Bu şekilde duramıyorum.”

“Sakinleştirici ilaç almanı önerebilirim. Ya da uyku ilacı. Ama bunlar sağlıklı olmaz. Pek tabii şu an yaşadıkların da sağlıklı değil.” Bir kapıyı açıp kapattı. Daha alçak seste konuşmaya başladı: “Bunu normalde yapmam. Çünkü gerekli görmem. Elimde bir karışım var. Senin kafanı dağıtacak bir şey. Bağımlılık yapan şeylerden değil, merak etme. Kafanı dinginleştirecek

bir şey. Karşılığında da bir şey istemiyorum. Önce seni onlardan kurtaralım, sonra geriye kalanları düşünürüz.”

Burnum sızladı önce. Sonra da gözlerimden iki damla yaş süzüldü.

“Teşekkür ederim. Başka ne diyebilirim, bilmiyorum. Hayatımı kurtarıyorsunuz.” Montumla yanaklarımı sildim. “Size hayatımı borçlu olacağım.”

İç çekti. “Bana güven, Yeliz. Tüm kalbinle inan. Ancak o zaman bunu çözebiliriz. Bana bir borcun olmayacak demiyorum. Açıkça söylemek gerekirse epey bir borcun olacak. Ama dediğim gibi bu sonranın işi.” Birkaç saniye sessiz kaldı. “İçlerinden birinin cinsiyetini öğrendim,” dediğinde ayağa fırladım.

Yerimden fırladım.

“Ne? Neymiş?”

“Kız. Bir kız çocuğu.”

Ayakta durmakta zorlandım. Başımın içinde bir çekiş zonkluyordu.

“Kız mı? Ben... Ben hangi kız çocuğuna zarar vermiş olabilirim ki? Bu mümkün değil! Yanlış hissetmiş olamaz mısınız? Ben anlayamıyorum... Konuştunuz mu onunla? Bunu sormak bile o kadar anormal geliyor ki! Ateş Bey, bunlar gerçek mi? Ben gerçekten bunları yaşıyor muyum?”

“Konuşamadım. Öyle bir iletişim kuramam. His bu sadece. Varlıklarını, yaydıkları enerjiyi, duygularını hissedebilirim. Bir kız çocuğu hissettim.” Öylesine sakın konuşuyordu ki bir filmin sahnesinden bahsediyordu sanki. “Sana bu hissi tarif edemem. Onun ruhundaki bir parçadan geldi bu his. Aralarında duyguları en yoğun olan o olduğu için ilk onu duymuş olmalıyım. Nefretle dolu bir kız çocuğu.”

Göğsüm inip kalkarken, başımın içinde yankılanan o sesi susturamıyordum. Biri kafama sert bir şeyle vurmuş gibi başımda zonklama sesi duyuyordum. Kafamın içinde ardı ardına *dank* diye bir ses yankılanıyordu.

“Ben hangi kız çocuğuna zarar vermiş olabilirim? Böyle bir şey mümkün olamaz!” Kafamı tutup gözlerimi sıkıca yumdum. Ses durmaksızın devam ediyordu. “Yanlış hissetmiş olmalısınız. Ben kimseye zarar vermedim!”

“Yanlış hissetmediğime eminim. Geçmişte neler olduğunu ise bilemem. Bunu sadece seanslarda sen öğrenebilirsin. Yarın müsaitsen, eğer değilsen de olmaya çalış, akşamüstü yanıma gel. Başlamamız gerekiyor. Bu gece daha fazla çalışacağım.”

“Bu da demek oluyor ki bu gece kim bilir neler yaşayacağım.” Yüksek sesle inledim. “Ne yapacağım? Her gece sabahı göremeyecekmiş gibi hissediyorum. Bana bir şey söyleyin. Nasıl dayanacağım?”

Tam bu sırada, arkamdan bir ses, “Yeliz?” dedi.

Yavaşça döndüm.

Serhan, bahçenin girişinde durmuş, beni şaşkın gözlerle izliyordu. Ama gözüm hemen onun arkasına kaydı.

O, Serhan’ın omzunun hemen ardında duruyordu.

O yaşlı kadın.

Eteği yerleri süpürürken gözleri boş bir kış günü gibiydi.

Ve bana büyük bir öfkeyle bakıyordu.

.Bugün duvarda 3 tırnak izi vardı.
Ben kazmadım.
Kapım kilitliydi.

YANI BAŞIMDA

Serhan bana doğru yürüyordu ama ben kıpırdayamıyordum. Bedenim, toprağa çakılmış bir ceset gibi ağırdı. Telefonu kulağımdan indirdim. Parmaklarım bile bana ait değilmiş gibi uyuşuktu. Ateş Bey hâlâ bir şeyler söylüyordu ama sesi arka planda giderek silikleşti. Benim bütün seslerim, bütün dünyam, bahçenin girişinde duran o yaşlı kadının gözlerine sıkışmıştı.

Serhan yaklaşıncı sesi yankı gibi geldi.

“Nerelerdesin sen? İyi olduğunu görünce rahatladım. Toplantım var, hızlıca çıkmam gerek. Baksana, üstüme kahve boca oldu, eve üstümü değiştirmeye uğradım...”

Kelimeleri havada dağılan sis parçaları gibiydi. Ben sadece nefes alıp veriyor, kadının gözlerindeki o sönmeyen öfkeye takılıp kalıyordum.

Serhan'ın sesi gerildi.

“Yeliz? Nereye bakıyorsun?”

Arkasını döndü. Kadın, hâlâ aynı yerde, aynı korkunç sabırla duruyordu.

Serhan'ın gözleri ise boşluğa bakıyordu. Onu görmüyordu.

Ama ben... Ben o dudakların kımıldadığını gördüm. Ne dediğini duyamadım ama yine aynı iki kelimeyi mırıldandığını hissettim.

Senin yüzünden.

Serhan sessizce yanıma geldi, kolunu omzuma attı. Teninin sıcaklığı buz gibi bedenime çarpan zayıf bir ateş gibiydi. “Kimi görüyorsun, Yeliz?” diye fısıldadı. “O bahsettiğin kadını mı?”

Başımı hafifçe salladım, gözümü kadından hiç ayırmadan.

“Ben kimseyi göremiyorum,” dedi yumuşak ama net bir sesle. “Ne görüyorsan gerçek değil... değil mi? Neyse, neyse. Ben yanımdayım.” Kolunu sıkıca omzuma sardı, beni kendine çekti. “Gözlerini kapat,” dedi kulağıma. “Ve yüzden geriye say. Açtığında gitmiş olacak. Sakinleşmelisin. Ben buradayım. Sana dokunamaz. Güven bana. Bana inanıyor musun?”

Öyle bir boşlukta süzülüyordum ki bana kim elini uzatsa ona kendimi bırakacak noktadaydım.

Ona sığınmak, o an hayattaki tek seçeneğim gibiydi. Cevap veremeden gözlerimi sımsıkı kapadım. Başımı Serhan’ın göğsüne yasladım. Kalbinin atışını duyuyordum ama kadının tırnaklarını her an sırtımda hissetmeye de hazırdım. Soğuğu içime işlemişti.

“Şşşt... korkacak bir şey yok. Korktuğun kadar üşümüşsün de,” diye fısıldadı. Birden ayak sesleri duydum. Bedenim yeniden kasıldı. Ama Serhan, “Sakin ol. Sadece evin önünden geçen biri, bir adam,” dedi. “Kimse gelmiyor. Sen sadece nefes al.”

Kulaklarım donmuştu. Zaman ne kadar aktı, bilmiyordum. Onun göğsünde soluk alıp veriyordum. Ritmik kalp atışları sakinleşmemi sağlıyordu.

Biraz sonra, “Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordu.

“Bilmiyorum...”

“Anladım,” dedi. “Sana kahve yapmamı ister misin? Firmalar bekliyor ama yarım saat geç gitsem de olur. Kahve iyi gelir.” Eğilip bana baktı. Gülümsedi. “Burnun kıpkırmızı olmuş. Yanakların da öyle... Çok tatlı görünüyorsun.”

Kalbim hâlâ korkunun temposunda çarpıyordu ama utan-dım. Nedense bu hâlde bile utanabildim.

“Kahve...” dedim, yutkunarak. “Olur.”

Yine de kafamı çevirdim. Korkuyla, kadının orada hâlâ olup olmadığını kontrol ettim.

Yoktu.

Serhan hâlâ yanımdaydı, elleri ise omuzlarımda.

“Benimle gelmek ister misin?” dedi. Kaşlarım çatıldı. Güler gibi oldu. “Toplantıya. Kaçmaktan bahsetmiyorum. Senin için sıkıcı olabilir ama sen başka masada oturursun. Hem gözümün önünde olmuş olursun. Sonrasında da son günlerde neler yaptığını konuşuruz.” Benimle aynı hizaya geldi. “Anlaştık mı?”

Sığınacak liman arayan bir deniz kazazedesi gibi başımı yavaşça salladım.

“Anlaştık.”

Serhan içten bir şekilde gülümsedi. “O zaman hemen üstümü değiştireyim. Geç kalmadan işimi halledeyim. Gel, içeri geçelim.”

O yürüdü, ben arkasından usulca sürüklendim.

Peşinden giderken fark ettim.

O, benim buz gibi denize düşmüş bedenimi limana çeken sıcak bir el gibiydi.

Onunla birlikte eve girdim, kapıyı kapattım. Kapı kapanırken sanki bütün korkularımı da dışarıda bırakmıştım. Ama biliyordum...

Kapılar, kanla yazılmış sözleri susturamazdı.

Onlar elbet bir yolunu bulurdu.

O restorana ilk kez adım attığımda kendimi yanlış bir sahnenin içine düşmüş gibi hissetmişim. Karanlık, devasa ve gösterişliydi. O lüksün arasında, hangi yemeği sipariş edeceğimi bile bilemediğimden Serhan’a mesaj atmıştım. Onun önerisiyle önden içli köfte, ardından külbastı söylemişim.

Önüme dizilen çeşit çeşit mezeler vardı ama hepsi yabancıydı. Ağzıma attığım her lokma mideme zehir gibi iniyordu.

Tabağımın çoğu öylece kalmıştı. İştahım tamamen yok olmuştu.

Çayın dumanı incecik bir perde gibi yükselirken, ben bardağa el sürmüyordum. Serhan ileride takım elbiseli adamların arasında kaybolmuştu. Kahkahaları, masaya vurulan eller, yükselen sesler... Bense bütün o seslerin arasında, kafamın içinde yankılanan bir şeye odaklanmıştım.

Ateş Bey'in, telefonumun ekranına dökülen kelimelerine...

Mesajlarını okudukça vücuduma buz gibi bir ürperti yayıldı. Onun yazdığı satırların arkasında bir uyarı saklıydı:

Bu gece, Yeliz.

Bu gece hazırlıklı ol.

Sanki şimdiye kadar yaşadıklarım bir başlangıçtı da bu gece asıl cehennemin kapıları açılacaktı. Ateş Bey'in kelimeleri sanki derimin altından geçiyordu.

Omurgamın dibinde kıpırdanan sızı, ayak parmaklarıma kadar yayıldı. Bütün damarlarımda içinde dikenli teller dolaşıyordu sanki. O masada oturuyordum ama ruhum bedenimi terk etmişti.

Yanımda olmaması gereken bir yalnızlık oturmuştu yanı başıma.

Serhan'da kalmak... Bu düşünceyi midem kabul etmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu. Şimdiye kadar evimden başka bir yerde geçirdiğim tek gece, Ateş Bey'deki geceydi.

Fakat başka çarem yoktu.

Ateş Bey'in de söylediği gibi, bu gece yalnız kalırsam son sabahım olabilirdi.

Ekrandaki harfler gözlerimin önünde dans ederken soğuk ellerimi alev alev yanan boynuma bastırdım. Panikatak ânı o kadar tanıdık ki... ama bu sefer farklıydı. Bu, fiziksel bir hastalık değildi.

Bu, içime çöreklenmiş o uğursuzluktu.

Garson gelip çayımı tazelediğinde ona teşekkür edemedim. Çarpıntımı bastırmak için içimden dua eder gibi kendi kendime fısıldadım ama kelimeler bile âcizdi.

Ateş Bey konuşmanın devamında bu gece neler yapacağından bahsediyordu. Anlatım dili biraz karışıktı. Benim anladığım ise onlarla iletişime geçmeye çalışacağıydı. Bunu konuşarak değil de hissederek yapacaktı. Ve bu çalışmanın ona da bana da iyi gelmeyeceğini defalarca söylemişti.

Her ne yapacaksa, benden intikam almak isteyen o ruhları sinirlendirecekti.

Titreyen ellerimi yumruk yaptım. Bu gecenin sabahında olacıklardan korkuyordum. Beni bekleyen şey karanlıktı. Kap-karanlık.

Ya gece Serhan'a veya kendime zarar verirsem? Bununla nasıl başa çıkacaktım?

Kafamı kaldırıp kalabalığa baktım ama herkesin yüzü birer maskeydi.

Ya biri bir anda bana bakarsa?

Ya gülümserse, ya o cümleyi söylerse?

Senin yüzünden.

Aynı fısıltı sol tarafımdan yükseldi.

O an... sandalyemi, ellerimle sımsıkı kavradım. Göğsümün içinden, kafesinden kaçmak isteyen vahşi bir hayvan gibi bir çığlık yükseliyordu. Boğazımı yırtarak çıkacak gibiydi.

Tam o anda bir ses kurtardı beni: "İyi misin?"

Serhan baş ucumdaydı. Onun varlığı, cehennemin tam ortasında bir avuç su gibi geldi. Gözlerimi kaldırdım, onun yüzü karşımdaydı ama zihnim hâlâ karanlığın içinde bir taş gibi ağırdı.

Bana doğru eğildi. "Bir şey mi oldu? Gözüm hep sendeydi ama bir anda kötü oldun. Onu mu gördün yine?"

Titrerken, dudaklarımın arasından kelimeler döküldü: "Bu gece seninle kalabilir miyim?"

Serhan'ın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini gördüm ama cevabı hiç gecikmedi: "Tabii." Masasına baktı. "Toplantıyı bitireceğim şimdi. Yüzün sapsarı. Kusacak gibisin. Lavaboya kadar götürüyim mi seni?"

Öylesine kibar ve içtendi ki... Daha doğru düzgün gönül bağı kurmamışken bile bana yardım ediyordu. İşinin arasında ellerimi tutuyor, yanımda oluyordu. Bunca kötü olayın içinde bana her gecenin bir sabahı olduğunu gösteren oydu.

Gözümünden bir damla yaş yavaşça çeneme doğru süzüldü.

Serhan bunu beklemediğini her mimiğiyle belli etti. Parmagımın tersiyle nazikçe o damlayı sildi. Şefkatle baktı bana.

Kafamı zorla iki yana salladım. Yutkunurken içimde bir sızının dönüp dolaştığını hissettim.

"Beş dakikaya buradayım. Seni eve götüreceğim," dedi ve parmak uçlarıyla şakağımı hafifçe okşadı. Dokunuşu bir tüy gibi hafifti. "Hiçbir şeyden korkmadan beni bekle. Görüş açımdan ayrılmayacağım."

Yanımdan uzaklaştı. Bakışlarım onun sırtında kaldı. Toplantı masasındaki adamlarla vedalaşırken gözleri hep bendeydi.

Benim bu lanetli gecede ışığım, onun o endişeli bakışlarıydı.

Korku hâlâ iliklerimdeydi ama o bakışlar yetti.

Şimdilik.

Serhan'ın evine ilk gelişim değildi. Tanıştığımız gece kapısından girmiştım ama o zaman ev bomboştı, dikkat kesilmemiştim. Şimdi ise birkaç eşya vardı ama derin bir sadelik hâkimdi. Duvarlar çıplaktı, mobilyalar sessiz. Yine de sıcak gelmişti. Belki de kendi evimde çoktan kök salmış güvensizlik yüzünden burası bana bir sığınak gibi görünüyordu.

Arabada yol boyunca hiç konuşmamıştık. Serhan bir iş arkadaşısını yol üstünde bırakmıştı, ardından eve geliştik kısa sürmüştü.

Kapıdan içeri girince beraber salona geçtik ve birbirimize yabancı iki misafir gibi öylece ayakta kaldık.

“Üstündekilerle rahat edebilir misin?” diye sordu Serhan nihayet. “İstersen sana bir eşofman vereyim.”

Sesindeki yumuşaklık, bedenimdeki kir hissini daha da baskınlaştırdı. Üstümü değiştirmek, en azından derimi kazımadan önce iyi bir çözüm olurdu.

“Sana zahmet olmayacaksa...” dedim mahcup bir şekilde.

O ise kırılmış gibi güldü. “Sen bu evin ilk misafirisin. Lütfen, çekinmeden söyle her ne istersen. Bak, şurası banyo. Daha önce zaten girmiştin. Bir yüzünü yıka. İstersen duş da alabilirsin.” Sonra gözlerimin gerisindeki korkuyu fark etmiş olmalı ki, “Rahat edemezsen çıkarım, bahçede beklerim,” dedi.

Başımı hızla iki yana salladım. “Hayır, yalnız kalmak istemiyorum. Duş almak istemem. Ama giyecek bir şeyler iyi olur.”

Anlayışla başını salladı. Banyoya kadar eşlik etti, kapının önüne eşyaları bırakacağını söyleyip beni yalnız bıraktı. Banyoya girer girmez, henüz bir adım atmadan, içimde bir ürperti kıvrıldı. Kalbim sebepsiz yere hızlandı. Ortam ılık ılıktı, temizlik kokuyordu ama... Ama görünmeyen bir bakış sanki boynumun kıvrımında dolaşıyordu.

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Serhan'ın bıraktığı kıyafetleri aldım. Eşofmanlar yumuşaktı, sıcaktı. Bir süreliğine iyileştirdi beni.

Usluca banyodan çıktım. Burnuma kahve kokusu geldi, kokunun peşinden mutfığa ilerledim. Serhan iki kupayla çıkarken beni gördü. Gözleri bedenimi rahatsız etmeyecek bir hızla taradı. “Yakışmış,” dedi boğazını temizleyerek. Bir kupayı bana uzattı, koltukları gösterdi. “Kahve yaptım. Ama sonra bitki çayı da içelim. Üşütmüşsün, belli.”

Koltukların iki ucuna yerleştik. Oturmadan önce kupamı koltuğun kenarındaki bardaklığa koymuştu. Ayağımı uzatabilmem için de küçük pufu bana doğru yaklaştırmıştı.

Ona minnetle karışık bir sevgiyle bakıyor olmalıydım. Belki çaresizlikten belki de uzun bir zamandır bana böyle ilgiyle davranan biri olmadığından, ona karşı bir şeyler hissetmeye başladığımı biliyordum. Hem de böyle bir duygu durumundayken.

“Teşekkür ederim. Ama bu teşekkür ne hissettiklerimi anlatmak için çok az,” dedim. “Ne büyük bir iyilik yaptığını bilemezsin.”

“Lafı bile olmaz. Her ne zaman istersen... Dilerim bu kötü zamanlarda olmaz artık. Ama olması da sorun değil, ben buradayım. İstedığın zaman gelip kapımı çalabilirsin.” Salona bakış attı. “Gördüğün gibi ben yalnız ve işkolik bir adamım. Bir güler yüze hasret kalmıştım. Sen de bana çok iyi geldin.”

O an ona bakışımın içinde güven vardı. Çaresizlik, insanın kalbini kolay yumuşatıyordu. Üstelik böyle bir şefkat uzun zamandır bana nasip olmamıştı.

Kahveden büyük bir yudum aldım. Hafif acıydı ama çok iyi gelmişti.

“O gece halamlar senin varlığından şüphe etmeme sebep olmuşlardı.” Gülümsemekle tedirgin olmak arasında gidip geldim. “O ihtimali düşünemiyorum bile.”

“O geceyi de kötü anları da düşünme. Bu gece güzel günlerin başlangıcı olsun.”

“Denerim,” dedim mırıldanarak.

Derken mutfaktan ince bir ses yankılandı, musluktan su damlıyordu.

Ama o sesin duvarlardan yankılanışı, zamanın içinde asılı kalan bir muska gibi titretti bedenimi. Saç telimden ayak parmağıma kadar ürperdim. Bu, nedenini bilmediğim bir şekilde

beni rahatsız etti. Duvardaki saatin yüksek sesle hareket eden yelkovanı gibi.

Serhan, “Halanlara haber verdin mi? Seni merak etmesinler,” dedikten sonra yavaşça ayağa kalktı. “Biraz ses olsun diye müzik açacağım. Plak dinlemeyi sever misin?”

“Hiç dinlemedim,” dedim dürüstçe.

“Gerçekten mi? Ben çok severdim. Babamın bir alışkanlığıydı. Yıllar içinde ben de benimsedim. En sevdiğim sanatçılardan birini açayım o zaman sana.”

Barış Manço’nun sesi *Gülpembe* ile salonun köşelerini doldurdu. Ses nahifti ama bana mezarlıkta yankılanan bir ağıt gibi geldi. Her bir nota bir kemik gibi tıkırdadı içimde.

Yeniden aynı yere oturduğunda biraz daha ona doğru döndüm. “Yemekteyken halama mesaj attım. Gördü mü görmedi mi, bilmiyorum. Telefonum eşofmanımın cebinde kaldı. Ama merak edeceklerini sanmıyorum. Onlar da benden bunaldı. Bu hâllerimden epey yorulular.”

“Kendine haksızlık ediyorsun, Yeliz.” *Hayır* dercesine baktım ona. “Her ne kadar annenle baban olmasalar da sana değer verdiklerine eminim. Sen sevilmeyecek bir kız değilsin.”

“Çekilmez biriyimdir aslında,” derken, nedenini bilmiyorum ama biraz utandım.

Bu hâlim ona kısa bir kahkaha attırdı. “Sen mi? Hayatta inanmam buna! Sen yaşadığın şeye rağmen çok nahif bir kızsın.” Şarkıyı işaret etmek ister gibi parmağını havaya kaldırdı. “Tam bu şarkı gibisin hatta. Nahif, insanın içini ısıtan, kalbindeki hüznün yüzüne yansıyan Gülpembe’ye benzeyen.”

Kaşlarım istemsiz bir şekilde havalandı. İltifat almaya alışık değildim. Öylece bakakaldım.

O da anladı bunu. Geniş bir şekilde gülümsedi. “Çekilmez yanını merak ettim doğrusu. Ne yapıyor olabilirsin ki?”

Burnumdan sesli bir nefes verdim. “Halamla da çatışırsınız ama eniştemle daha çok. Onun işlerine karışıyorum. Daha

doğrusu, onun görevi olan ama doğru dürüst yapmadığı işlerine müdahil olurum. Tabii bu durum onun hoşuna gitmez. Hep bir tartışma, memnuniyetsizlik, gergin bir hava hâkimdir evde.”

“Hadi canım? Evet akli beş karış havada olan birine benze-miyorsun da pek fazla etliye sütlüye karışmayan biri gibi duru-yorsun aslında.”

Kupayı avucuma aldım. Sıcaktı ama içimdeki ürperti daha baskın geliyordu.

“Karışmayı ben de istemezdim. İkisi de biraz pervasız ol-dukları için karışmak zorunda kaldım.” Serhan’ın kaşları çatıl-dı. Kendimi dedikodu yapıyormuş gibi hissettim. “Böyle bah-setmem hoş değil tabii. Ne olursa olsun üstümdeki hakları çok. Her evin içinde olduğu gibi tartışmalar oluyor işte.”

Sıcacık bir sesle, “Seni yanlış anlamam, Yeliz,” dedi. “İn-san sarrafıyım diyemem ama kalbi yüzüne yansıyan insanları tanırım. Sen kötü biri değilsin. Buna rağmen başına gelen bu şeyleri anlayamıyorum aslında. Çevremde o kadar şeytan var ki onlar refah içindeyken sana böyle şeyler...” Durdu ve du-daklarını birbirine bastırdı. “Ben ne diyorum ya? Bunlardan bahsetmeyecektik. Lütfen kusuruma bakma. Sana atıştırmalık bir şeyler getirmemi ister misin? Bisküvi, çerez falan?”

“İyiyim böyle,” diyerek geçiştirdim onu.

Dakikalar sonra, “Bunu ben de çok sorguladım,” diye söze başladım. Bakmasam da Serhan’ın kafasının bana doğru dön-düğünü hissettim. “Kimseye bir zararım dokunmaz. Kendi hâlimde biriyimdir. Küçük bir çevrem ve basit bir hayat gayem var. Bu yaşadıklarımın hiçbirini hak et...”

Cümlem sol tarafımda hissettiğim nefes ve sesle yarıda ke-sildi.

Bir nefes, sol kulağımın dibinde.

Soğuk, paslı, iğrenç.

Ve o ses...

Senin yüzünden.

Bağırarak ayağa fırladım. Nefesim çırpınan bir kuş gibi göğsümden çıkmaya çalışıyordu. Serhan hızla kalkıp yanıma geldi. Sol kulağıma elimle bastırıp omuzlarımı geriye doğru itiyordum. Kendimi kasarak titredim.

“Yanımdaydı! Aynı şeyi söyledi! Duydun mu?!”

Serhan telaş içinde etrafına bakındı. “Kimse yok burada. Ne duydun sen?” Korkuyla etrafıma bakıyordum. Kollarımdan tutup yüzümü kendine çevirdi. “Sakin ol. Sadece sen ve ben varız. Ne duyduysan gerçek değildi. İkimizden başka kimse yok burada.”

“Hissettim! Nefesi kulağımın dibindeydi! Yemin ederim hissettim!”

“Şş... Anlıyorum ama sakinleşmen lazım. Ne kadar titrediğinin farkında mısın?” Göz bebeklerim yerinden çıkacakmış gibiydi. Serhan beni kendine doğru çekip göğsüne bastırmasa korkudan olduğum yere kapaklanacaktım. “Ben buradayım. Sana benim yanımdayken kimse bir şey yapamaz. Sakinleş ve bana ne duyduğunu söyle. Şarkıyı yanlış duymuş olabilir misin?”

“Senin yüzünden,” dedim. “Bana yine *senin yüzünden* dedi. Tam da bunları hak etmediğimi söyleyeceğim sırada. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Benden intikam almak istiyorlar. Böyle kalmayacak! Bana daha kötü şeyler yapacaklar!”

“Hayır. Hayır, Yeliz. Gel böyle. Sana bir şey olmayacak. Duyuyor musun beni? Ben yanımdayım! Bak bana! Gözlerini bana odakla. Bak, ellerini tutuyorum, gözlerine bakıyorum. Ne duyarsan duy, sana ne derse desin, kimse elini süremez sana. Hepsi geçecek. Sana söz veriyorum, hepsi bitecek.”

Bu iki kelimeye fazlaca aşına olmama rağmen kötü etkilenmiştim. Sebebini Ateş Bey’in bu gece konusunda uyarmasına bağlıyordum.

Serhan beni koltuğa oturtmuş, kendisi de ayak ucuma oturarak ellerimi sıkıca tutmuştu. Gözlerini bir an bile benden

ayırmıyordu. Nasıl olduysa üstüne kahve dökmüştü. Benim aniden ayağa fırlamam yüzünden olmuş olmalıydı.

Bir delinin ellerini tutuyor gibi değildi.

Lakin bir delinin ellerini tutuyordu.

Birkaç dakika kımıldamadan durduk. Kalp atışım düzene girmeye başlamıştı. Tedirgindim ama bunu ona belli etmemeye çalışıyordum.

“Sana bitki çayı yapmamı ister misin?” diye sorup sessizliği bozdu. “Hem rahatlatır hem de hasta olmanı engeller. Ha, ne dersin?”

Ağlamak istiyordum. Bu duyguya pek alışık olmayan ben, kendimi yerlere atarcasına ağlamak istiyordum. Fakat sadece kafamı aşağı yukarı sallamakla yetindim.

Serhan bana son bir kez bakıp iyi olduğumdan emin olduktan sonra plağı durdurdu ve mutfığa gitti.

Yüzümü sertçe sıvazladım. O buradaydı. Yaşlı kadın yakınımdaydı. Onu tüm benliğimle hissediyordum. Bu hissi tarif edemezdim. Evin etrafında, salonda, belki birkaç metre ötemde belki de hemen sağımda duruyordu. Nefesinin iğrenç kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. Her an elimi tutup tırnaklarını tenime geçirecekmiş gibiydi.

Bu hastalıklı histen kurtulmak için gözlerimi kapatıp sayı saymayı denedim. İçimden yüze kadar sayarsam her şey bitecekmiş gibiydi. Ama daha beşe bile gelemeden etrafımda birinin varlığını hissedip gözlerimi hızla araladım.

Salonun köşesine, her yeri görebileceğim duvar dibine geçtim. Kimse yoktu. Ama bir el boğuyordu sanki beni. Elim boğazıma götürdüm. Nefesimin düzene girmesi için beklemeye başladım.

Midem bulanıyordu, bolca terliyordum. Salondaki havanın ağırlaştığını ve üzerime baskı yaptığını hissediyordum. Sanki küçücük kalmıştım. Duvar dibindeydim ama iki duvar arasında sıkışmış gibiydim.

Salonun girişinde adım sesi duyduğum anda sırtım duvarla bütünleşti. Gelen Serhan'dı. Ne hâlde olduğumu görünce bardağı bırakıp apar topar yanıma geldi.

"Başka bir şey mi oldu? Neden buraya geçtin?" Elini sırtıma koyduğu anda ıslaklığı fark etti. "Ne kadar çok terlemişsin. Böyle olacağını tahmin edemedim. Keşke seni yalnız bırakmasaydım." Onun desteğiyle koltuğa oturdum. "İyi misin? O kadar gereksiz bir soru ki. Hiç iyi durmuyorsun. Ne yapmam gerek? O bahsettiğin adamı arayalım mı?"

Uzanıp elini tuttum. "Ne olursa olsun beni yalnız bırakma. Yalvarırım, Serhan. Ne olursa olsun bu gece beni asla yalnız bırakma."

Sesim celladına yalvaran bir idam mahkûmununki kadar âcizdi. Çaresizlik bedenimle tek bir vücut olmuştu.

Elimi sıkıca tuttu. "Bırakmayacağım, söz veriyorum. Güneş doğana kadar yanından bir saniye ayrılmayacağım."

Sözleri, sesi, bakışı güven veriyordu. Titreyen ellerim onun ellerinde yatışmaya başlamıştı. Kalbim normal hızına dönüyordu. Odanın içindeki hava artık beni etkisi altına almıyordu. Çok daha iyiydim.

"Çayı içmek ister misin? İstemezsen biraz uzan. Ben hemen yanı başına oturacağım," dedi.

Bedenimi yorgun bir şekilde koltuğa doğru bıraktığımda ne istediğimi anladı. Yavaşça kalkıp bana alan tanıdı. Elimini bırakmadan koltuğun ucuna oturdu. Başımın hemen yanında elimi tutuyor ve bana şefkatle bakıyordu.

Bakışlarında başka bir şeyler daha vardı. Kötü görüldüğümün farkındaydım ama o, sanki çok güzel bir şeye bakıyormuş gibi beğeni doluydu.

Bu beni utandırınca gözlerimi kapattım. Sakinleşmeye ihtiyacım varken kalbimin daha hızlı atmasına sebep oluyordu.

Uyumak istemiyordum. Serhan'ın beni yalnız bırakmayacağını bilsem de tedirginliğim azalmıyordu. Uyursam her şey

daha kötüye gidecekti sanki. Ama öylesine yorgundum ki onun sıcaklığı ve verdiği güven sayesinde uykunun kollarına ulaşmam uzun sürmedi.

Uykum da pek uzun sürmemişti. Yüksek sesli bir cızırtı uyanmama sebep oldu.

Serhan elimi tutmuyordu.

Onun evinin salonunda değildim.

Kıpkırmızı bir odanın tam ortasında buz gibi bir zeminde boylu boyunca yatıyordum.

Ve tepemde, simsiyah gölgelerin arasında parlayan iki beyaz göz bana bakıyordu.

Kıpırdayamadım.

Ve o gözler gözlerimin tam içine eğildi.

Bir süre uyanık mıydım, uykuda mıydım. Bilmiyorum.
Biri adımı terzör söyledi.

KIRMIZI ODA

Zaman... Zaman nedir? Mekân dediğin neye benzer? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, nefes alıp verdiğim hâlde nefessiz kaldığımdı.

Az önce Serhan'ın elini tutmuş, gözlerimi kapamıştım. Şimdi göz kapaklarım yeni aralanmışken nefesini dahi hissetmediğim bu bedenin karşısında titriyordum.

Bir çığlıkla fırladım yerimden. Ayaklarım bedenimi taşıyamadı önce ama yine de odanın köşesine dek süründüm, sırtımı duvara çarptım. Gözlerim karşımdakine saplandı. Serhan... ama Serhan olmayan biri.

Serhan'ın vücudu, duruşu, kıyafetleri, saçının kıvrımı... Hepsi oydu.

Ama o gözler... İçi boş, süt beyazı gözler. Gözlerini bıraktım, bu kez dudaklarına kaydı bakışlarım. Çünkü gülümsüyordu. Öyle bir gülümseme ki dudaklarının kıyısında cehennemin kapısı aralanmıştı sanki.

Titreyen sesimle, "S-Serhan?" diyebildim. Sesim odada yankılandı ama ona ulaşmadı. Boş bir mağarada gibiydim. "Ne-ler olu... Ser-han?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülemiyordu. Şimdiye kadar korktuğum çok an olmuştu ama hiçbirinde böylesine bir korku hissetmemiştim. Kendimi ölümle burun buruna hissediyordum. Bu odada Azrail'le beraber üç kişi vardı.

Serhan kıpırdamadan duruyordu. Dizlerimi titreten sadece o ve bakışı değildi.

Odanın köşelerinden tavana dek her yer koyu bir kan kırmızısına boyanmıştı. Kızıl saçlarım gibi her yer kıpkırmızıydı. Perdeler yoktu ama pencereler kırmızı bezlerle sıkıca örtülmüş, ışığın zerresi içeri sızamamıştı. Sadece tavandan sarkıtılmış, kırmızıya bulanmış bir ampul vardı. O da birkaç saniyede bir sönüp yanıyordu. Odanın içi her karardığında gözümde şekiller değişiyor, karanlık bana türlü suratlar gösteriyordu.

Kapı neredeydi, bilmiyordum. Sanki bir kutunun içindeydik.

Ve bir plak çalıyordu. Sesi... eski bir gramofondan gelen o cızırtılı ses, sanki bir ölünün ağzından çıkan son nefes gibiydi.

Avucum duvara değdi. Soğuk ve ıslaktı. Elimi çektim, baktım: kan. Koyu, pıhtılaşmış, katran gibi. Parmağımın ucundan bile kaçamayacak bir koyulukla akıyordu. Dizlerimin bağı çözüldü. Çığlığım boğazımı yırttı ama sanki kendi sesime bile yabancıydım.

Kırmızı pantolonuma ve süveterime sildim elimdeki kanı. Üzerimdekiler bile kanın bir parçası gibiydi, bana ait değildi. Gözlerimi kapattığımda üstümde bunlar yoktu.

Serhan'ın bana doğru bir adım attığını gördüm. Yavaş, usul bir adım. Ona bakmaya korkuyordum. Gözleri odadaki kırmızı olmayan tek şeydi. Kalbime korku pompalayan gülümsemesi, olduğum yere çakılmama sebep oldu. Gidecek bir yerim de yoktu. Kaçabileceğim tek yer odanın diğer köşesiydi.

Buradan ayrılmanın tek yolu, ölüme çıkıyordu.

Sonra plak sesi aniden yükseldi. Sanki odayı yaran bir çığlık gibi kulaklarımı delerken kanlı ellerimle kulaklarımı kapattım. Eğildim, bedenimi koruyabilecek tek kalkanım buydu.

"SERHAN!" diye bağırdım. Hem onu çağırıyor hem de yalvarıyordum. "SERHAN!"

Serhan bir heykel gibi duruyordu. Aramızda sekiz adım kadar olmalıydı. Üzerime koşsa iki saniye içerisinde bana ulaşabilirdi. Ve ben öylesine savunmasızdım ki bu ânı bitirmesi için ona karşı koyamazdım.

Biraz sonra ses yavaş yavaş azaldı ama bitmedi. Ellerimi kulaqlarımdan çektiğim ve belki bu an biter diye ümit ettiğim anda Serhan konuşmaya başladı.

Ama konuşan Serhan değildi.

“Senin yüzünden! Senin yüzünden! Senin yüzünden! Senin yüzünden! Senin yüzünden!”

Durmadan aynı şeyi tekrar ediyordu. Gülümsemesi hiç değişmemişti.

Fakat ses tonu ona ait değildi. Sesi... yaşlı, çatallı, ölüm kokan bir kadının sesiydi. Onu tanıyordum, ruhumu her gece yoklayan o ihtiyarın sesi...

Korkunun nabzımı parçaladığı o an bağırdım. Boğazımda bir bıçak gibi hissettim kelimeleri. Bitsin istiyordum. Her neyse, ya beni alsın ya da beni bıraksın istiyordum.

“Ne?! BENİM YÜZÜMDEN OLAN NE? NE YAPTIM BEN SANA?! YETER ARTIK! BIRAK PEŞİMİ! BENİM BİR SUÇUM YOK!”

O an sessizlik indi. Plak durdu, yaşlı kadın sustu. Sadece nefesimin hırıltısı kalmıştı odada.

Serhan'ın gülümsemesi söndü. Donuklaştı. Bir anlık bu huzur, ölümün öncesindeki durgunluk gibiydi.

Tam o sırada onun arkasındaki kapı şiddetle açıldı. Duvara çarpan ahşabın sesi bile ölü bir kemik gibi kırılğan çıktı. Karanlıktan gelen rüzgâr ve ses odaya doldu. Kapının ardından gri bir duman içeri süzüldü. Havanın soğukluğu tüm tüylerimi diken diken etti.

Ve o ses...

“Sen hayatımızı mahvettin!”

Ses her yerdeydi. Sağımda, solumda, tavanda, kulağımın içinde...

Serhan'ın dudakları oynadı. Ama konuşan yine o değildi. Öfke, dudaklarını çatlattı. Yumruk yaptığı elleriyle titredi.

“Sen hepimizin hayatını mahvettin!”

Yaşlar boşaldı gözlerimden. Ne yaptığımı bilmeden, anlamadan fısıldadım: “Ne yaptım?”

Serhan bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ayakları sessizce yere bastı. Zeminin altında çatlayan tahtalar gibi ruhum da onun her adımında kırılıyordu. Gözleri, boşlukla dolu iki kuyu gibiydi, içine bakarsan düşeceğin ama kaçarsan arkandan çekeceği türden. Göz göze gelmemeye çalışıyordum ama onun bakışı, bakmasam da üzerimdeydi. Bedenimi değil, ruhumu izliyordu sanki. Duvar bedenime batıyordu. Kaçacak hiçbir yerim kalmamıştı.

“BİZİ ÖLDÜRDÜN!” diye öyle bir bağırdı ki bedenim korkudan ileriye doğru eğildi. O an ona ne kadar yakınsam, nefesini yüzümde hissettim. Mezardan çıkmış bir cesedin nefesi gibiydi. Duman etrafımızı sardı. Ciğerlerime doluyor, soluğumu kesiyordu. “BİZ DE SENİ...”

Durdu. Başı sağa eğildi, dudakları sıyrıldı. Şeytani bir sırıtış yayıldı yüzüne. Sonra sola eğdi başını. O sırıtış, gözlerimin içine mihlandı.

“MAHVEDECEĞİZ!”

Bunu dediği anda elleri boynuma dolandı.

Soğuktu. Bir cesedin parmakları gibi buz kesmişti parmakları, tenime değdiği anda damarlarım dondu. Bastırdıkça ciğerlerim nefessiz kaldı. Duman ciğerlerimi tamamen kapladığında, dünya gözümde karardı.

Zemin kaydı ayağımın altından. Başım dönmeye başladı. Bedenim hâlâ buradaydı ama ruhum çoktan geri çekilmişti. Gözlerim açık kalmaya direndi ama karanlık bir el göz

kapaklarıma bastırıyordu. Dengemi kaybettim, gözlerim eş zamanlı kapandı.

Koyu kırmızıdan kaçtım. Zifirî karanlığın ta kendisine düştüm.

Kurtuluş gibi. Kıyamet gibi. Hem yara hem merhem gibi. Doğum gibi. Acı bir şekilde ölüm gibi. Sevmek gibi. Bin parçaya bölünmek, yine de onun için yanmak gibi.

Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.

Kan ter içinde, boğuluyormuş gibi soluyarak gözlerimi açtım. Göz kapaklarım yapış yapıştı, saç diplerimden enseme kadar ter akıyordu. Ani bir hamleyle doğruldum, ciğerlerime ilk kez nefes dolmuş gibi hissettim.

Yanımda, hâlâ elimi sımsıkı tutan Serhan vardı. Benim bu ani kalkışıma uykunun ağırlığından kurtulmaya çalışan gözlerle baktı. Sersemlemişti. Dudaklarının kenarında yarım bir telaş çizgisi belirdi.

“Ne oldu? İyi misin?” Yeni uyanmanın etkisiyle mahmur görünüyordu. Gözlerini ovuşturdu. Yeni uyandığı için sesi kalın çıkıyordu. “Sabah olmuş. Ben de uyuyakalmışım. Sen kötü bir rüya mı gördün?”

Yatmadan önceki hâlimden bir milim öteye kıpırdamamıştım. Serhan, o kâbus boyunca elimi hiç bırakmamıştı. Avucumun içinde bıraktığı izden bunu biliyordum.

Hepsi... Hepsi yalnızca bir kâbusmuş gibi görünüyordu.

Üstümde hâlâ Serhan'ın bol eşofmanı vardı. Güneş, perdelerin arasından soluk bir ışıkla odaya sızmıştı. Evet, korkunçtu... ama hâlâ buradaydım. Bu geceyi de parçalanmadan, paramparça olmadan devirmiştim.

Serhan'ın elini usulca bıraktım. Ona bakamıyordum. Bakarsam... o gözleri göreceğimden emindim. O bembeyaz, içi boş gözler. O gülümseme... Dışlerinin arasından süzülen ölüm gibi keskin.

Yüzümü ellerimin arasına aldım. Parmaklarım saç diplemde kayboldu, ıslaklığı hissettim. Şakaklarım zonkluyordu. Sanki beynim, kafatasımı kırıp dışarı çıkmak istiyordu.

Serhan sessizliği uzattığımı fark edince gözleriyle sorguladı.

“Kâbus gördüm,” dedim. “Şimdiye kadar böylesine kötüsünü görmemiştim.” Boğazım ağrıdığı için yutkundum. Sanki kelimeler paslı bir testereyle yontuluyordu boğazımda. “Ama bir şekilde sabah olmuş. Hiçbir zaman gece olduğu gibi zor geçmiyor gündüzler.”

Serhan kalktı. Üzerine yapışmış yorgunluk göz kapaklarına sarkmıştı ama yine de gülümsedi. Kâbusumda gördüğüm o şekilsiz, korkunç suratın aksine şimdi yüzü yumuşaktı.

“Gece bir iki defa sayıkladın ama seni kolaylıkla yatıştırdım.” Büyük bir şey başarmış gibi gülümsedi. “Bak, bunu da atlattın. Sana söyledim. Ben yanıdayken bir şey olmayacak diye. Sadece kâbus gördün, o kadar,” deyip omuz silkti.

Ayaklarımı kanepeden yere sarkıttım. “Çok teşekkür ederim. Çok kötü bir kâbustu ama yine de daha kötüsü olmadı.” *Rica ederim* dercesine kafasını eğdi. “Ben şimdi gitsem olur mu? Duş almam, sonrasında da Ateş Bey’in yanına gitmem lazım.”

Ve elbette rüyada olanları konuşmam.

“Tabii tabii. Ne zaman istersen burada olduğumu bil. Onun yanından çıktıktan sonra haber verirsin, değil mi? Merak ederim.”

Ona zorlukla bir gülümseme sundum. Ama bu sahte bir perdenin ardından sızan yarım bir güneş gibiydi.

Dayanamayıp sarıldım ona. Sıkıca. Terden sıırılsıklam bedenim ona değiyordu ama umursamadı. O an sanki korkumun izlerini bedeninden söküp onun tenine yapıştırmak istedim. Kâbustaki o uğursuz görüntüyü, o kokuşmuş nefesi silip atmak için.

“Umarım en yakın zamanda bu her ne ise çözülür. Sadece kendine biraz zaman ver. Sen güçlü bir kızsın. Atlatacaksın.”

O bana cesaret verici şeyler söylerken ben kafasıyla aynı hizada duran ellerime bakıyordum.

Ve...

Oradaydılar.

Hayır, ellerimde bir şey yoktu. Sorun tırnaklarımdaydı.

Tırnaklarımın arasında, koyu kırmızı lekeler... O kâbusun ellerime bulaştırdığı kan, şimdi gerçeğin içindeydi.

Bu, yalnızca bir rüya değildi.

Gerçek, parmak uçlarımdan sızıyordu.

Eve geldiğimde devrilmiş bir şehir gibi darmadağın, yıkıktım. Kapıdan girdim, halamla eniştemin seslerini, yüzüme çarpan kelimeleri umursamadan doğrudan odama yürüdüm. Onların sesi de uğultuların, hayalet koro gibi beynimde dönüp duran mırıltıların arasında kayboldu.

Kapıma vardığımda yazının silinmiş olduğunu fark ettim. Kapkara kelimelerin yerinde yeller esiyordu ama ardında bıraktığı iz, duvarda değil, havada asılıydı sanki. İçeri adımımı atar atmaz burnuma dolan keskin çamaşır suyu kokusu boğazımı yaktı. Kafamın içinde bir soru gibi yankılandı: *Yazıyı ne kadar ovdular ki bu kadar yoğun kokuyor? Ne kadar kan gerekiyordu böyle kokması için?*

Yatağın ucuna çöküp Bulut'un yanına kıvrıldım. Ellerim kucağımda, başparmaklarımda, sağ elimde yüzük ve serçe parmağımda, sol elimde başparmağımda... o koyu kırmızı lekeler. Sessizce bakındım parmak uçlarıma.

Oradaydı.

Tırnaklarımda, sağ elimde yüzük ve serçe parmağımda, sol elimde başparmağımda... o koyu kırmızı lekeler.

Beni bir kez daha ele veren, rüyanın gölgesi değil, gerçeğin izi olan o kırmızılık.

Ellerim titremeye başlayınca buna engel olamadım. Avuçlarımı sıkarak titrememi engellemeye çalıştım ama her ne

yaptıysam bedenimi bastıramadım. Titreyen parmaklarım beynimin içinde kırılan dallar gibi çatırdadı. İçimde bir alarm ötüyordu, beynimin kıvrımlarında metalik bir çan çalıyordu âdeta: Gerçekti.

Hepsi.

O kırmızı oda, o beyaz gözler, o boğazıma dolanan buz gibi parmaklar... Gerçekti.

Ama nasıl?

Nasıl olmuştu? Gözlerimi açtığımda Serhan elimden bir an olsun ayrılmamıştı. O uğursuz odanın duvarları arasında nefesim kesilirken, bedenim hâlâ onun yanında yatıyordu.

Öyleyse... ben nereye gitmişim?

Uyandığımda aynı yerdeydim. Serhan yanımdan bir saniye bile ayrılmamıştı. Kırmızı odaya nasıl gitmişim? Üstüm değiştirilmişti. Ellerime bulaşan kanların hepsi temizlenememiş olmalıydı. Aklıma gelen tek şey ruhani bir evrene gittiğimdi. Ve buna inanan tarafım, inanmayan tarafıma baskın geliyordu. Çünkü aksini düşündüğümde mantıklı bir açıklama bulamıyordum.

Düşüncelerimin arasında bacağıma yayılan ani bir titreşimle irkildim. Telefonum çalıyordu. Ekranı bakmadan cevapladım.

Ateş Bey.

“Ben de sizi arayacaktım. Dün gece bir şey oldu. Hem de çok kötü bir şey. Neler olduğunu anlayamıyorum. Lütfen... bana yardım edin!” dedim hızlıca.

Ateş Bey sakın bir sesle, “Sakin ol, Yeliz. Neler olduğunu tek tek anlat ki sana yardımcı olabileyim,” dediğinde, kelimeleri yutarak seri bir şekilde konuşmaya başladım:

“Dün geceyi Serhan’ın evinde geçirdim. Bir yere kadar her şey normaldi. Gece yarısına doğru o kadının sesini duydum. Yine aynı şeyi söylüyordu. Odanın içinde varlığını hissettiğim uzun dakikalar geçirdim. Kötü olmaya başladığımda Serhan

bana yardımcı oldu. Beni sakinleştirdi. Koltuğa uzandım. O elimi tutup beni yalnız bırakmayacağını söyleyince yavaşça sızmaya başladım. Ama daha gözlerimi kapattığım anda..." Elimi boğazıma götürüp kazağın yakasını çekiştirdim. Nefes almakta zorlanıyordum. Yine terlemeye başlamıştım. "Gözlerimi kapatmamla açmam bir oldu. Sanki daha yeni uykuya dalmıştım. Ama Serhan'ın yanında değildim. Kıpırmızı bir odadaydım. Her yer kıpkırmızıydı. Duvarlar, tavan, ışık... her şey. Benim üstümde de ilk defa gördüğüm kırmızı pantolonla süveter vardı. Bozuk bir plak sesi vardı, cızırtılı sesler çıkartıyordu. Serhan karşımda duruyordu." Telefonumu hoparlöre aldım. Buz kesen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım. "Serhan'ın gözleri bembeyazdı. Bana bakıyordu. Yüzünde korkunç bir gülümseme vardı. Sanki içine bir şey girmiş gibiydi. Tanıdığım adama benzemiyordu. Konuşmaya *senin yüzünden* diye başladı. Ama ses onun sesi değil, yaşlı kadının sesiydi. Üstüme doğru gelince sırtımı duvara yasladım. Elim duvara değince kırmızılık elime bulaştı. Kandı. Adım kadar eminim kandı. Kulaklarımı ve gözlerimi kapatıp bu ânın geçmesini bekledim. Neden diye sordum. Bunu hak etmediğimi söylediğim anda her şey daha da çığırından çıktı. Hayatlarını mahvettiğimi söyledi. Onları öldürdüğümü söyledi. Beni mahvedeceğini söylediği anda elleri boğazıma ulaştı. Bu anda bilincimi kaybettim ve uyandım. Gözlerimi açtığımda aynı yerdeydim. Serhan hiç kıpırdamadan elimi tutuyordu. O da uyandı ve bana kâbus gördüğümü söyledi. Ben de öyle sandım." Ellerimi uzatıp tırnaklarıma baktım. "Zaten başka bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki? Kötü bir kâbustu diye düşündüm. Ama hayır. Tırnaklarımda kan lekesi var. Yaşanan şeyler gerçektir. Ben kâbus görmedim, Ateş Bey. Beni öldürmeye çalıştılar."

Nefes nefeseydim. Sanki hâlâ boğazımdaydı o eller. Kalp atışım tüm odayı dolduruyordu.

Ateş Bey bir süre sakinleşmemi bekledi. Beni yatıştıracak, yaşadıklarımı mantıklı bir zemine oturtacak sandım ama o, “Bir saat içinde yanımda olabilir misin?” diye sordu.

Demek ki... durum o kadar vahimdi.

“Tamam,” dedim alelacele.

Hemen hazırlandım. Üstümü değiştirdim ama kendimi hâlâ kirli, hâlâ lekeli hissediyordum. Saçlarımı taradım, sımsıkı topladım. Çok fazla uyumadığımı düşünmüştüm ama saat neredeyse dörde geliyordu. Kış mevsiminde olduğumuz için hava erken kararıyordu. İyice kararmadan evden çıkmak istiyordum. Aynaya bakmadan evden çıkmaya hazırlanırken telefonum tekrar çaldı.

Arayan Berra’ydı. Son yaşanan olaydan sonra onunla konuşmamıştım.

“Alo?” dedim.

“Yeliz? Neredesin sen?” diye sordu. Sesinde öfke ve panik vardı.

“Evdeyim? Bir şey mi oldu?”

“Ne?” Bir an durdu. “Ne demek evdeyim?! Ne ara eve gittin?”

“Hep evdeydim zaten. Ne ara eve gittin derken? Neler oluyor, Berra?” diye, alacağım cevaptan korkarak sordum. “Beni mi gördüğünü sandın?”

Berra resmen bağırarak konuştu: “Biraz önce beni sınıfta sıkıştırıp anlamadığım bir şeyler söyledin! Seni uzaklaştırmaya çalıştım ama yapamadım. Kollarımı morartın resmen! Sen ne yaptığını sanıyorsun?! Şaka mı yaptın şimdi sen?!”

“B-Ben...” Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yaşananlar artık mantığın tamamen dışında kalıyordu. Söylediğim şey ona mantıklı gelmeyecekti. Karşısındaki ben değildim. Ama ona ben olarak görünmüştüm. Bunu söylersem bana inanmazdı. Bunu düşünmek bile dünya saçması gelirken bana inanmasını nasıl bekleyebilirdim ki? “Berra, ben...”

“Alo? Yeliz?” Telefondaki Şevval’di. Berra’dan uzaklaştığını anladım. “Neler oluyor, anlamadım. Berra delirmiş bir vaziyette. Senin ona bir tür şaka yaptığını söylüyor. Kolları, yüzü perişan hâlde. Ne olduğunu söyler misin? Onu sakinleştiremiyoruz. Bütün hocalar başımıza toplandı. Sen ne ara eve vardın? Ve böyle bir şey yaptın mı?”

Gerçeği söyleyemezdim. Eğer yapmadım dersem de Berra’yı suçlamış gibi olacaktım. Büyük bir çıkmazın içinde kalmıştım.

“Yeliz? Lütfen bana dürüst ol. Neler oluyor? Belli ki sende bir şey var. Ben senin yanındayım, arkadaşım. Elimden geleni yaparım. Bana her şeyi anlatabilirsin.”

Ona her şeyi anlatırsam yanımda bir saniye bile durmaz, kaçırdı. Kim olursa olsun, benim lanetli olduğumu düşünürdü. Bu yüzden ona gerçeği söyleyemezdim.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen bunu Berra’ya ilet.”

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım.

Gözümünden süzülen yaşı kolumla sildim. Tüm hayatım mahvolmuştu. Hepsi dağılıyordu. Arkadaşlarım, inançlarım, benliğim... Hepsi. Serhan bile belki birkaç gün sonra sırtını dönecekti bana. Kimse böyle bir insanın elini tutmak istemezdi.

Aceleyle çıkarken halam ve eniştem yolumu kesti. İkisi de gözlerini kısıp üzerime yürüdü.

“Nereye gidiyorsun, Yeliz? Dün gece de evde değildin. Bir mesaj atıp kenara geçiyorsun. Kaç yaşında insanlarız. Senin peşinde perişan oluyoruz,” dedi halam. Bana çok değer vermediğini bilsem de böyle davranmamın yanlış olduğunu biliyordum. Kollarını göğsünde birleştirip bana dik dik baktı. “Bize bir açıklama borçlusun.”

“Ateş Bey’in yanına gitmem lazım. Lütfen önümden çekilin. Döndüğümde size her şeyi...”

Eniştem, “Hayır hayır,” diyerek lafımı kesti. “Oraya gidiyorsun, gece geç geliyorsun, bazen gelmiyorsun, odandan

çıkılmıyorsun, kapıyı açmıyorsun. Artık bunu adamakıllı konuşmalıyız. Geç bakalım içeri.”

“Gerçekten acelem var! Ateş Bey beni bekliyor. Lütfen çekilir misiniz? Söz veriyorum, döndüğümde her şeyi anlatacağım!” Yalvaran gözlerle baktım. “Lütfen!”

Halam beni kolumdan tuttu. Pek nazik sayılmazdı. “On dakikadan bir şey olmaz. Geç bakalım şöyle,” diyerek beni zorla salona götürdü. Hem mecalim olmadığından hem de ısrarlarından vazgeçmeyeceklerini bildiğimden daha fazla direnemedim. İkisi de tam karşıma oturdu. “Berra’nın annesi aradı. Eve gelmeden okula mı gittin? Bu olanlar ne demek, Yeliz? Neden kıza saldırdın?”

Bunu sormasına bile inanamıyordum.

“Sence ben böyle bir şey yapmış olabilir miyim?!” diye çıkıştım. “Ben dün gece Serhan’da kaldım. Ve berbat ötesi bir gece geçirdim. Oradan direkt eve geldim. İstersen git ona sor! Berra’yı en son bizim evde gördüm. Onun karşısına çıkan ben değildim. Neydi, bilmiyorum ama ben değildim!”

Eniştem kaşlarını çattı. “Nasıl sen değildin? Kız yalan mı söylüyor?”

“Hayır, doğru söylüyor.” İkisi de bana aptalmışım gibi baktı. “Berra beni gördüğünü sanıyor. Çünkü karşısındaki benim bedenimdi. Ama içindeki ruh bana ait değildi. Neden böyle bakıyorsunuz? Yaşadığım şeyler çok mu normal de bu garip geliyor? Kapımdaki yazıyı görmediniz mi?”

Halam bir anlığına afalladı. “Kim yazdı o yazıyı? Tülay çıkarırken kan olduğunu iddia etti. Boya değil miydi?”

“Kandı,” dedim soğukkanlı bir sesle. “Ben yazmadım elbette. Odamın kapısı kilitliydi. Pencerem kapalıydı. Odada benden başka kimse yoktu. Kim yazdı o hâlde? Siz mi?”

İkisi de geriye doğru çekildi. “Tövbe estağfurullah!” dedi halam.

“Daha bilmediğiniz o kadar şey var ki! Ve giderek dozu artırıyor. Bu işin sonunda ne olacağını kestiremiyorum artık. Dün gece zirvesini yaşadım. Ama içimden bir his, *en kötüsü o değildi* diyor.”

Eniştemin korktuğunu görebiliyordum. “Berra’ya kadar gitmiş... Demek ki artık sadece sana olmuyor. Bize de bulaşabilir mi?”

Halam onun kolunu *sus* dercesine dürttü. “Ateş Bey bu konuda ne diyor?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Belki bir çözüm buldu belki de çaresi olmadığını söyleyecek. Bunu onun yanına gidince öğrenebileceğim. İznininiz olursa!”

Eniştem ürkmüştü. “Git git,” dedi kovalar gibi. “Git sen.”

Halam daha sakın bir şekilde, “Gelince doğru dürüst konuşalım artık. Daha çok sarpa sarmadan...” dedi.

Tam o sırada...

Odanın penceresinden bahçeye baktığımda bir gölge ilişti gözüme.

Yaşlı kadın.

Bahçede öylece dikiliyordu. Kımıldamıyordu ama varlığı, kökleri toprağın altına inmiş gibi sabitti. Saçları rüzgârlı havada bile kıpırdamıyordu.

Gözlerim karardı. İçimden bir ses fısıldadı:

“En kötüsü daha gelmedi...”

..Gecce cıġlık duydum.

Rüyamda sandım.

Sabah boġatım aġıyordu.

RUHUMDAKİ KUYTU KUYU

Ateş Bey'in yakınında olmak, bir süreliğine de olsa cehennem tam ortasında göğe açılan bir pencereye benziyordu. Yanında nefes almak biraz daha kolay, damarlarımdan buz gibi geçen korku biraz daha katlanılırdı. Fakat pencerenin önünde dursam da arkamda hâlâ cehennemin alevleri vardı. O ateş, nefesimin ensesine dayanmış bekliyordu.

Ofisine adım atalı on dakika olmuştu. Bahçeye çıktığımda yaşlı kadının gölgesi çoktan kaybolmuştu ama ayaklarım hâlâ her köşe başında onun soluk nefesini, varlığının buzunu arıyordu. Gözümün görmediği yerde, bir perde ardında saklanır gibi, beni izlediğinden emindim. Şimdi bile, Ateş Bey'in odasında otururken... gözümün ucunda, zihnimin karanlık kuytusunda saklanan bir bakış hissediyordum.

Oturduğum sandalyeye çökerken odanın solumaya başladığını fark ettim. Tütsü ve mumların kokusu havada asılı duran bir dua gibiydi. Başımın içini zonklatan korkuya kısa süreliğine bir pansuman oldular. Bu kokular önceden midemi bulandırıyor ama şimdi içimi saran gölgeyi itekleyen tek güç onlardı.

Birden arkamda beliren Ateş Bey'in sesiyle irkildim.

"Nasılsın?"

Ayak sesleri yavaş ama keskindi. Karanlığın içinden çıkan bir bilge gibi yürüyordu. Elindeki kadehi dikkatlice yanıma bıraktı. Elim i titreyerek uzattım, kadehi düşürmemek için sımsıkı

tuttum. İçindeki sıvı kıpkırmızıydı ama bu kırmızı, vişnenin, meyvenin ya da şarabın kırmızısı değil; kurumuş bir kanın, ölü bir hatıranın paslı kırmızısıydı sanki. Sıvının içinde gözlerimi kaybettim. Kadeh bir kuyu gibiydi. Dipsiz, karanlık ve baştan çıkarıcı.

“Bu...” dedim, kadehi işaret edip. “Bu nedir?”

“Sana bahsettiğim o karışım. Bu gece kafanın dingin olmasına ihtiyacımız var. Bana güven ve yavaş yavaş yudumla, Yeliz.” Güveniyordum. Onun sözlerinde ve bakışlarında kendime ait bir sığınak buluyordum. Fakat kadehe baktıkça içindeki sıvı o güveni kemiriyordu. Kadehin kıyısında bile titreyen kırmızı, sanki dudaklarıma değdiği an bedenime çekilecek bir lanetti. “İçine koyduğum otların yavan tadını bastırsın diye vişne püresi ekledim. Rengi seni tedirgin etmesin. Ağzında posası kalmasın diye de iyice süzdüm. Mideni bulandıracak bir şey yok. Acele etmeden içebilirsin. Bu gece epey zaman geçireceğiz. Ona ihtiyacın olacak.”

Hem rahatlamış hem de gerilmiştim. Dün yaşananların fragman olduğunu söyler gibi bir hâli vardı.

Dış kapının sertçe kapanmasıyla kafamı hızla arkaya çevirdim.

“Asistanım,” diye açıkladı. “Onu gönderdim. Bu işi ikimiz halledeceğiz.”

O an... odadaki hava aniden yoğunlaştı. Sanki görünmez bir el odayı yukarıdan aşağı bastırdı. Nefes almak güçleşti. Korku, bir sis gibi ayak bileklerime dolandı, dizlerime çıktı, boğazıma kadar yükseldi.

Bardağı dudaklarıma yaklaştırdım. Kırmızı sıvı ışıktaki parladı ama bu bir şarap pırıltısı değildi. Bu, mezarlığın toprağında parıldayan nemli kan gibi bir parıltıydı. Gözlerimi kapattım ve sıvıdan bir yudum aldım.

Tadı... zifir gibiydi. Vişne yalnızca yüzeyde bir cilaydı. Altındaki acı ve metalik tat, sanki paslanmış bir bıçağın ucuyla

dilime dokunmuş gibi hissettirdi. Ateş Bey gözlerini dikmiş, dudaklarımın her kıpırtısını izliyordu.

“Çok kötü değilmiş,” diye mırıldandım.

“Bu, sık tüketebileceğin bir karışım değil. Bu gece ve bu gecenin nasıl geçtiğine bağlı olarak birkaç gece içmeni isteyeceğim. Fazlası bağımlılık yapabilir. Hatta ölüme bile sürükleyebilir.”

Mümkünmüş gibi daha da çok gerildim. Kadehi bırakıp kollarımı bedenime doladım.

Oda kararmıştı. Dışarısı geceye gömülmüştü, içeriyi ise yalnızca birkaç mum ve köşedeki lambaderin sarı ışığı aydınlatıyordu. Ateş Bey karanlıkta oturuyordu, yüzü görünmüyordu ama gözlerinin bana baktığını hissediyordum. Gözleri karanlığın içinden bakan iki hayalet gibiydi.

Bir yudum daha aldım. Ruhumun her köşesi bu sıvıya direniyordu ama bedenim buna muhtaç gibiydi.

Ateş Bey’in “Bana hislerinden bahset, Yeliz,” demesiyle dikkatimi ona verdim. “Sadece korkunu kastetmiyorum. Etrafında olanların ne kadar farkındasın, onu anlamaya çalışıyorum. Sana neler hissettiriyor. Ben bu konuda tecrübeli olduğumdan hislerimi ayırtılabiliyorum. Kendi duygularıma ket vurup onları hissedebiliyorum. Bunu senin de yapabilmen lazım. Bu şekilde iletişim sağlayacağız.”

Kollarımı sıvazladım. “Bilmiyorum. Bunu yapabilir miyim? Korkum çok baskın. İletişim derken neyi kastettiniz? Onlarla konuşacak mıyım? Bunu yapamam.” Kafamı hızla sağa sola salladım. “Bu mümkün değil. Onlarla konuşamam. Yapamam bunu.”

“Sakin ol önce.” Bana doğru yaklaştı. “Konuşmayacaksın. Hissedeceksin. Şu an bu söylediğimi anlayamıyor olabilirsin. Fakat o an gelince ne demek istediğimi çok iyi anlayacaksın.” Kadehi işaret etti. Küçük bir yudum daha aldım. “Şimdi rahatlamaya çalış. Sana *bir şey olmayacak* diyemem. Bir şeyler olacak.

Ama bunları sona erdirmeye çalışacağız. Ya şimdi ya da hiç. Şimdi kendini kontrol et ve bana hislerini söyle. Varlıklarını, duygularını hissedebiliyor musun?” Kafamı sağa sola salladım. “Peki, o zaman şöyle yapalım. Gözlerini kapat ve derin derin nefesler almaya başla.”

Gözlerimi kapattım. İçimde bir şey, bir tırmık gibi ciğerlerimi çiziyordu. Derin nefes alamıyordum. Hava yetmiyordu.

“Hislerinden kaçma, Yeliz. Korkularınla yüzleşmezsen onları yenemezsin. Bunu aklından çıkarma. Kendine güvenli bir alan belirle ve orayı düşün. Zihnini sadece ama sadece orayı düşünmeye zorla.”

Ateş Bey’in yumuşak sesi ve güven veren tavrı az da olsa rahatlamamı sağladı.

Güvenli alanım neresiydi peki?

Evimi düşündüm, odamı, yatağımı. Hayır, orası artık güven vermiyordu.

Halamlar ise bu duyguya epey uzaktı.

Arkadaşlarıma yaşadıklarımı anlatacak kadar bile güvenememiştım. Bana inanmayacaklarını, hatta ötekileştireceklerini, benden kaçacaklarını biliyordum.

Aklıma gelen tek kişi Serhan’dı. Güvenli alanım onun yanıydı. Onu düşündüm. Beni sarıp sarmalamasını, elinden bir şey gelmese bile yanımda olma çabasını, bakışını, gülüşünü, şefkatini...

Dün geceki hâlini aklımdan sildim. O gerçek Serhan değildi. Yüzünü, bakışını, soğuk ellerini unuttum.

Aklımda sadece bana yardım etmeye çalışan ilgili adam vardı.

İleride onunla bir geleceğim olur muydu, bilmiyordum. Geleceğimden şüphe ederken bunu düşünemezdim. İlk başta istediğim tek şey, kaygılarımı ve korkularımı bırakarak onunla sohbet edebilmektir. Ona gerçek Yeliz’i gösterebilmektir.

“Daha iyi olduğunu hissediyorum. O alanda kal, Yeliz,” dedi Ateş Bey. Gözlerim hâlâ kapalıydı. “Kendini şu an güvenli alanındaymış gibi düşün. Sana biri bir şey yapamaz. Kimse sana zarar veremez, seni korkutamaz.” Derin, olabildiğince rahat bir nefes aldım. “Yavaş yavaş etrafına odaklan. Hâlâ güvenli alanındasın ama etrafındakileri de fark ediyorsun. Ne hissettiğinden bahset bana.”

Serhan'ın elini tuttuğunu düşünüyordum. Gözünü bile kırpmadan yanımda oturuyordu. Güven veren tutuşu beni rahatlatıyordu.

“Gözlerini açmadan odadaki benlikleri hisset. Onları bulmaya, anlamaya çalış. Öfkelerini üstüne alınma. Sadece hisset,” diyordu Ateş Bey. Sesi kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi. Yankı yapıyordu. “Hisset, Yeliz. Sadece hisset.”

Güvendeyim.

Güvendeyim.

Güvendeyim.

Ama yalnız değilim.

Bir anda etrafım kalabalıklaştı. Odanın karanlığı, ete kemiğe bürünmüş gibi üzerime yürüdü.

Beş kişiydik. Ben, Ateş Bey... ve üç karanlık misafir.

Titredim. Varlıkları tenimde birer bıçak gibi dolaşıyordu. Ateş Bey'in sesi yankılanıyordu ama artık bozuk bir radyodan gelir gibiydi.

“Odaklan, Yeliz. Korkma. Sana bir şey yapamazlar. Kaçma onlardan. Anlamaya çalış.”

Serhan'ın elini avucumda hissetmeye devam ediyordum. O yanımdaydı. Ateş Bey de bana bir şey olmasına izin vermezdi. Onlar bana bir şey yapamazdı.

Odaklanmaya devam ettim. Arkamda, odanın sağ köşesinde küçük bir kalp hissettim. Kız çocuğu aklıma geldi. Kalbi hızlıydı ve nefretle atıyordu sanki. Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum. Fakat kalbindeki nefreti hissettiğime yemin

edebilirdim. Gözü, yüzü, bedeni bilinmezdi. Tek bildiğim odanın içini dolduracak nefretiydi.

Kız çocuğunu düşünürken bir anda daha büyük bir duyguyla sarıldım. Tam karşımda, bana bir bakış mesafede, dokunmasa bile tırnaklarını kollarımda hissettiğim kişi. Nefretin ta kendisi buradaydı. Yaşlı kadın buradaydı. Daha önce bu kadar fazla olacağını bile bilmediğim bir öfkeyle çok yakınımdaydı. Nefesi yüzümdeydi. Öyle iğrenç, öyle çürük kokuyordu ki boğulacaktım. O nefeste toprak kokusu vardı, çürümüş et, mezarlık çiçekleri... Ve arada gelen, yanık et parçası gibi bir leş kokusu.

Bu öfkenin bana olduğunu iliklerime kadar hissediyordum. Öfkesi öyle büyüktü ki sadece hissetmek bile canımı yakmıştı sanki. Beni öldürmek istemiyordu. Önceden de söylediği gibi beni *mahvetmek* istiyordu.

Gözlerimi aralamak ve ona bakmak istedim. Ama bu beni korkuttuğu için yapamadım.

Midem bulanıyordu. Damarlarımda akan kanı hissediyordum. Kanın sesi kulaklarıma doluyordu. Kalbimin şiddetle atan sesi gibi.

“Sakin ol, Yeliz. Nefesini düzene sok. Sana bir şey yapamazlar. Çok sık nefes alıyorsun. Atak geçirecek gibisin. Kendini dizginlemeye çalış.”

Ateş Bey’in sesi bile kalbimin sesini bastıramıyordu.

Yaşlı kadın bana daha da yaklaştı. Nefesi yüzüme çarptı. İğrenç kokuyla midem daha çok bulanmaya başladı. Sanki oda da değil, evrende onunla yalnız kalmıştım. Beni mahvedene kadar durmayacaktı.

Şiddetle inip kalkan göğsüm beni panikatağa doğru sürükliyordu. Her ne kadar bunun farkında olsam da karşı koyamıyordum. Onun üstüme atlayıp boğazlayacakmış gibi oluşu beni krize götürüyordu.

Serhan'ı düşünmeye çalıştım. Elini tutmuyordum artık. Ama yanımda olduğunu biliyordum. O beni korurdu. Ne olursa olsun beni terk etmezdi. Ondandır güç almaya çalıştım. Sakinleşmeliydim. Daha fazla korku içinde yaşamak istemiyorsam bu işi bitirmeliydim.

Serhan'ın elleri. Yaşlı kadının nefesi. Serhan güven vererek bakıyor. Yaşlı kadının tırnakları tenime değmek üzere. Nefes al. Çok yakınımda. Nefes al. Beni mahvedecek. Serhan buna izin vermez. Sana dokunmasına müsaade etmez. Sakinleş. Yaşlı kadının nefretle bakan gözleri. Serhan'ın şefkatli dokunuşu. Bataklıkta açan bir çiçek. Gökyüzü var. Karanlık. Kapkaranlık. Güneş hep doğar. Güneş hep doğar. Güneş hep doğar.

Güneş doğmalı.

Daha iyiydim.

Yaşlı kadın aynı öfke ve yakınlıkta dursa da kendimi dizginleyebiliyordum. Öfkesini üstüme alınmamaya çalışıyordum. Onu anlamayı deniyordum. Çok zorlanıyordum. Vücuduma dikenler batıyordu sanki. Çivilerin üstünde oturuyor gibiydim. Yine de yılmıyordum. Ondandır ve hislerinden kurtulmam gerekiyordu.

Öfkesinin sebebini anlamaya çalışıyordum. Bulanık bir suya elimi sokmak gibiydi bu. Ne çıkacağını bilmediğim bir çukurdu.

Deniyordum ama başaramıyordum. Ona ulaşamıyordum. Öfkesi o kadar yoğunlu ki onu geçemiyordum.

Midem daha fazla bulanmaya başladı. Başım çok şiddetli dönüyordu. Oturduğum yerde sallanıyor gibiydim.

Biraz sonra onu hissettim. Odanın sol köşesinde, çaprazımda duran adamı. Dikkat etmezsem hissetmeyeceğim küçük sinyallerdi bunlar. Varla yok arasındaydı. Kalben ona yaklaşmaya çalıştım. Ne hissettiğini anlamam gerekiyordu.

Yarım kalmışlık.

Buydu ondaki duygu. Yarım kalmışlığın acı tadı vardı ruhunda. Ne yaşıyordu ne ölüydü sanki. Arafta kalmış gibiydi. Hisleri gibi. Ruhunun bir yarısı toprağın üstünde, diğeri altındaydı.

Gözlerimi daha sıkı yumduğum sırada üçü etrafıma dizildi. Kız çocuğu sağ tarafımda, adam sol tarafımda, yaşlı kadın ise tam önümde duruyordu. Enerjileri o kadar yoğundu ki duygu karmaşasının beni esir aldığını hissettim.

Tüm iyi duygularımı birer birer çekiyorlardı.

Nefret, öfke ve yarım kalmışlık hissi beni sardı.

Ne dokunuyorlar ne yaklaşıyorlar ne de bir hamlede bulunuyorlardı. Buna rağmen nasıl böylesine acı dolu olabilirdim? Ruhlarındaki karanlık benim ruhuma bulaşıyordu. Yavaş yavaş ele geçiriyorlardı sanki beni. İçimde iyiye, güzele dair ne varsa yok ediyorlardı. Serhan bir silüet gibi kaybolmuştu. Beyaz hiçbir şey kalmamıştı ruhumda. Onların sessiz feryadı beni alaşağı ediyordu.

Direnmeye çalıştım. Koltuğun kenarlarını sıkıca kavradım. Baş etmeyi deniyordum ama başarılı olamıyordum. Beni çepeçevre sarmışlardı. Kaçabileceğim tek bir yer bile bırakmamışlardı.

Nefesim hızlandı. Kalbim, göğsümde bir hayvan gibi debeleniyordu. Onlar sessizdi ama feryatları içime yağıyordu. Sanki ruhumdaki ışıgı içen birer kara deliğe dönüşmüşlerdi. Ruhumdaki tüm ışıltıyı emiyorlardı. Yavaş yavaş, acı çektirerek. Yok oluyor gibi hissediyordum. Karanlıktan, acıdan, kötü hislerden başka bir şey kalmamıştı ruhumda.

Artık Ateş Bey'in sesi de tamamen kaybolmuştu. Bir başıma kalmıştım. Onlarla nasıl savaşılabildim? Elim bomboştu.

Can havliyle ellerimi öne doğru uzattım.

HAYIR! diye bağırdığımı sandım. Ağzımı bile açamadım. Dudaklarımdan zorla verdiğim nefesimden başka bir şey dökülmedi. Eccelle burun burunaydım.

Kafamı taşıyamıyordum. Yere yığılmak üzereydim.

Oda dönüyordu. Etrafımdaki her şey bir girdap gibi başımın etrafında dönmeye başladı. Koltuğun kenarlarını kavradım ama tutunamıyordum.

Göğsümde bir delik açıldı. Bedenimden ince bir beyaz ışık süzüldü. Umudumun son kalanı ruhumdan çekilip alınırken bedenim tuzla buz oldu. Hem ölesiye bir acı çektim hem de her şeyin bitmiş olması iyi hissettirdi.

Onlar doyunca... ışık bittiğinde... oda durdu. Gözlerimi açtım ama artık göremiyordum. Karanlık, ruhuma bulaşmıştı.

Ve biliyordum... Bundan sonrası için dönüş yoktu.

Ateş Bey'in sesi kafamın içinde dolanıyor, hiçbir yere konmadan savrulup duruyordu. "Anlatmazsan bir yere varamayız, Yeliz. Konuş benimle."

Konuşmak. Anlatmak. Kafamın içindeki kıyameti dökmek...

Ama her cümle sanki boğazıma takılan paslı bir çivi gibi. Çıkarmaya kalksam yırtacak, sustursam paslanıp içimi zehirleyecek.

Bedenim yere kapanmıştı. Soğuk fayansın temasını tenimde hissettiğimde saatlerin geçtiğini anlamıştım. Ellerim ve dizlerim sert zemine yapışmış gibiydi. Kalkmaya çalışınca kaslarım cılız bir iniltiyle karşılık vermişti. Ateş Bey'in yardımıyla sürüklenir gibi koltuğa çıkmıştım.

Deri koltuğun kolları tırnaklarımla çizilmişti. O an dehşet içinde fark ettim: Parmaklarımdan içi kan sızıntısıyla yanıyordu. Demek ki sadece ruhumla değil, ellerimde de savaşmışım.

Başıma bu işler gelmeden önce hiç kriz geçirmemiştim. Panikatak denen şey ne demek, bilmiyordum. Lakin şimdi kendimi yerlerden topluyordum.

Neler olduğunu anlatmam gerekiyordu. Yaşadıklarımı bir ömür kâbuslarımı süsleyecekti. Fakat tek problemim bu değildi. Bana neden musallat olduklarını anlamıştım. Neden bana acı çektirdiklerini artık biliyordum.

“İçtiğin karışımın etkisi geçmiştir. Bir şeyler yemek ister misin? Tansiyonun düşmüş olmalı.” İstemediğimi belli edercesine kafamı sağa sola salladım. “Neler olduğunu anlatır mısın? Neredeyse sabah olacak, Yeliz. Bugün ilerleme kaydederiz diye düşünmüştüm. Ama sen beklediğimden daha kötü etkilendin.”

Ağzımda kötü bir tat vardı. Ruhumda kalanlarla aynı acılıkta bir tattı bu. Dilime onların öfkesinin yavan tadı bulaşmıştı. Yutkundukça mideme acısı yayılıyordu.

“Ben,” dedim. Bunu derken bile dilim dolandı. “Ben anladım.”

Ateş Bey’in kaşları havalandı. Oturduğu koltuğu bana doğru çekti. Tüm dikkatinin bende olduğunu ve devam etmemi istediğini belli edercesine elini uzattı.

“Bana musallat olmuşlar. Çünkü...” Elimi boğazıma götürüp bulantımı bastırmayı denedim. Başarılı olamadım. “Çünkü onların hayatını ellerinden aldığımı düşünüyorlar.”

Bu cümleyle birlikte odanın duvarları üstüme yürüdü sanki. İçimde ne kadar saklarsam o kadar kontrolümde kalacak sandığım gerçeği salıverince, ruhumdan buhar gibi çıkıp odanın köşelerine sindi.

“Nasıl? Bu ne demek?”

“Ailemi kaybettiğim kaza,” dedim. Ya da dediğimi sandım. Ateş Bey’in anlamadığı, mimiklerinden belli oluyordu. Bir kere daha tekrar ettim. “O kazanın benim... benim yüzümden olduğunu düşünüyorlar.” Aydınlanmış gibi geriye doğru çekildi. Ona kazanın nasıl olduğunu, annemle babamın oracıkta can verdiğini anlatmam dakikalarımı aldı. Beni cankulağıyla dinledi. Arada öğürmelerimi bastıramadığımı fark edince istifra edersem diye yanıma küçük bir kova getirdi. Akamayan

gözyaşlarım gözlerimi yaktı. “Annem,” dedim. “Annem o kaza da hamileydi.”

“Ne?” dedi gayriihtiyari. “Küçük kız çocuğu dediğin aslında kardeşin mi? Doğru mu anladım?”

Kafamı salladım. “Doğmamış kardeşim, evet. Ve çarptığımız kamyonadaki yaşlı adamla kadın.” Yerimde rahatsızca hareket ettim, tüylerim ürperdi. “Her yerde karşıma çıkan yaşlı kadın. Bana *senin yüzünden* demesinin sebebi...” Kovayı aldım, midemde bir şey kalmayana kadar istifra ettim. Ardından olağan bir şey yaşamış gibi konuşmaya devam ettim: “Benden nefret etmelerinin sebebi onları öldürdüğüme inanmaları. Ben bir şey yapmadım. Ben daha çocuktum. Nereden bilecektim ki? Ben bir şey yapmadım. Lütfen bana yardım edin. Ben bir şey yapmadım.”

Ateş Bey yanıma gelmiş, ellerimi tutmuştu. Gözyaşlarım bu sefer akacak yer bulmuştu.

Aynı şeyi tekrar edip duruyordum.

Ben bir şey yapmadım.

Sarsılarak, iliklerime kadar korkarak ağlıyordum. Artık sebebini öğrenmiştim. Ve bunun geri dönüşü olmayacak bir nedeni olması, çözümünün de olmadığını gösteriyordu. Zamanı geri alamazdım. Geriye dönüp, ağlamamam gerektiğini kendime fısıldayamaz, onların ölmemesini sağlayamazdım. Yani her şey bitmişti. Benden almak istedikleri intikam her neye yol açarsa, bunu yaşamaya mahkûmdum.

Gözlerim karşıımızdaki cama takıldı. Ama cam bir yüzey değildi artık, içerideki ışığın bulanık yansımasında yaşlı kadının yüzü vardı. Gözlerini yaklaştırmış, camın içinden bana nefretini üfler gibiydi. Dudakları kıpırdıyordu ama sesi yoktu. Kelimesi vardı:

“Senin yüzünden.”

Başımı çevirmeye çalıştım ama boynum kasılmış, kafam taş kesilmiş gibiydi. Sadece gözlerimi kaçırabildim. Ateş Bey

elime bir bardak tutuşturdu. Kokusunu alamadım, tadı yoktu. Zehir de olsa içerdim, sırf şu an yok olup kurtulmak için.

“İç bunu. Hemen iç. Kriz geçirmek üzeresin. Bu kadar kısa aralıklarla geçirdiğın krizler sende fiziksel zararlar bırakır.” İçtiğimden emin olana kadar yanımdan ayrılmadı. Su içmediğimi biliyordum ama içtiğım şeyin tadını alamıyordum. “Biraz sonra sakinleşeceksin. Ben buradayım,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Sana bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Bana inanıyor musun? Kafanı sallaman yeterli.”

Hafifçe kafamı salladım.

“O zaman hiçbir sorun yok. Bunu seninle beraber çözeceğiz.”

Bundan öncesine kadar sesi güven veriyordu. Ama şimdi bu sözün içi boştu çünkü tam arkamda, nefesini ensemde hissettiğım kadın tam aksini fısıldıyordu.

“Senin yüzünden.”

Kalbim göğsümden kaçmak isteyen bir hayvan gibi sağı sola çarpıyordu. O oradaydı. Tüm hücrelerim onun varlığıyla titriyordu. Ateş Bey onu görmüyordu, yaşamıyordu, nasıl olduğunu bilmiyordu. Arkamdaki sıcaklığını ben hissediyordum. Benim ruhuma korku salıyordu. Benden intikam almak istiyordu. Her an beni boğazlayacakmış gibi yaşamının nasıl bir duygu karmaşası yarattığından habersizdi. Bu yüzden *sorun yok* diyebiliyordu.

Sorun, tam arkamda duruyor ve bana *benim yüzümden* olduğunu fısıldıyordu.

Gözlerimi sıkıca yumdum. İçtiğım şey her ne ise etki etmesini bekledim. Bir süre sonra yaşlı kadının varlığı, içtiğım şeyin etkisiyle çekildi. Karanlık odada nefes alacak bir boşluk kaldı.

Ateş Bey kırmızı deri defterini açtı, kalemini tıkırdatıyordu. Birkaç saat önceye nazaran o da dağılmış görünüyordu.

Sabah olmak üzereydi. Havanın en karanlık olduğı an bu andı. Buz gibi hava pencereden içeri giriyordu. Tütsünün

keskin kokusu tüm odaya yayılmıştı. Odanın içindeki mumlar can çekişiyor, tütsü kokusu leş gibi ağırlaşıyordu. Karanlık, tüm odada hükmüne devam ediyordu.

“Daha iyi hissediyor musun kendini?” Kafamı sallamakla yetindim. “O zaman en başından konuşalım. Kriz geçirmeden önce neler olduğunu bana detaylıca anlatır mısın?”

Önce yüzümü sertçe sıvazladım. Sonra derin ama titrek bir nefes alıp anlatmaya başladım: “Dediğiniz gibi onları hissetmeye çalıştım. Korkum baskın gelse de bunun için çabaladım. Yaşlı kadın hep buradaydı.” Karşıma gösterdim. “O hep ya karşımda ya da arkamda oluyor. Her an bana ulaşacak bir mesafede. Bu tarafta küçük kız çocuğu, bu tarafta ise yaşlı adam vardı,” derken önce sağı sonra solu göstermiştim. Ardı ardına yutkundum. “Yaşlı kadının nefreti her zaman çok barizdi. Ama kız çocuğunun öfkesiyle yaşlı adamın yarım kalmışlık duygusunu ilk defa hissettim. Etrafımı sardılar. Hepsi çok yakınımdaydı. Gözlerim kapalıydı ama ruhumla görüyordum onları. Kadın önümde, adam solumda, kız çocuğu sağımdaydı. Duygularını aynı anda hissetmek beni dehşete sürükledi. Hisleri arasında kayboldum sanki. Beni varlıklarıyla esir almaya çalıştılar. Ruhumu bedenimden ayırıp aralarında parçalara ayırmak istediklerini hissettim. Hayır diye bağırmaya çalıştığımı hatırlıyorum. Belki de bağırdım, emin değilim. Yok olacakmış gibi hissettiğim bir an oldu. Beni mahvetmek istedikleri bir an. O anda kendimden geçmiş olmalıyım. Gözlerim açıldı ama hiçbir şey görmedim. Sonrasında da kriz geçirdim sanırım.”

“Hiç sesin çıkmadı. İnledin sadece. Dilinden bir şey dökülüyormuş gibi minik hırıltılar çıkardın. Hayır diye bağırdığını sandığın anda dudakların aralandı ama hiçbir şey duyulmadı. Sonrasında da yere düştün ve titreyerek kriz geçirdin.”

Onun için normal bir an olmalıydı bu. Öylesine sıradan bir şey anlatıyormuş gibiydi ki en az yaşadığım şey kadar ürkütücü bir durumdu bu.

Oturduğum yer batıyordu sanki. Rahatsızlığım kıvranamdan belli oluyordu.

Stresten kollarım, bacaklarım kaşınıyordu.

“Ne olacak şimdi? Evet, sebebini öğrendik ama bu geri dönülemez bir şey. Geçmişe gidip babamın yola bakmasını sağlayamam. Benden intikam almalarına nasıl engel olacağız?”

Ateş Bey’in yüzünde garip bir gülümseme belirdi. “Sana yaklaşımlarına engel olarak.”

“Nasıl?”

“Senin enerjinin onların enerjisine baskın gelmesini sağlayacağız,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Şöyle ki, sen şu an ele geçirilmeye hazır bir enerjidesin. Korkuyorsun, endişelisin, başına gelecekler seni tedirgin ediyor. Bundan dolayı onların sana ulaşması kolay oluyor. Sen açık bir kapısın şu an onlar için. Biz bu kapıyı kapatmanı, hatta bir daha açamalarını diye kapının arkasına set çekmeni sağlayacağız. Öyle ki kapının arkasına taşla, demirle, kemikle duvar öreceğiz. Geçemeyecekler. Enerjin öyle baskın gelecek ki düşük ruh hâlinden faydalanmalarına müsaade etmeyeceksin.”

“Kafam karıştı. İçtiğim şeyden de olsa gerek başım dönüyor, anlamakta zorlanıyorum. Bana musallat olmalarının sebebi yine ben miyim yani? Bunu mu demeye çalışıyorsunuz? Benim enerjim mi?”

Hızlıca bir şeyler yazıp defteri kapattı. “Hem evet hem hayır,” dedi. “Evet çünkü senin enerji düşüklüğün onlara kapıyı araladı. Belki yıllar önce, belki olay çok tazeyken de yaşayabildin bu olanları. Ama o zamanlar daha güçlü bir enerjin vardı herhalde. Onların aşamadığı bir ruh hâlindeydin. Şimdi belki sınav stresi belki başaramama korkusu belki yalnızlık belki de bana anlatmadığın başka bir olay... kapının aralanmasına sebep oldu. Bunu fırsat bilip sana ulaşabildiler. Ve ulaşabildikleri için de içeri tamamen sızmaları kolay oldu. Bunları yaşadıkça enerjinden kayıplar vermeye devam ettin, onlara fırsat tanıdın.”

“Benim yüzümden oldu yani?” Yüzümde gergin bir sırıtış vardı.

“Dedim ya hem evet hem hayır diye. Evet, bir noktada buna sen sebep oldun. Enerji düşüklüğün onlara fırsat verdi. Hayır çünkü bunu bile isteye yapmadın. Geçmişten gelen bir şeye engel olamazsın. Bu zamanda olmasa başka bir zaman karşına çıkacaktır. Sen sadece bu anda olmasına istemeden de olsa olanak tanıydın.”

“Yıllardır an kolluyordu yani, öyle mi?”

Öyle dercesine kafasını salladı. “Belki hiç hatırlamadığın bir anda sana ulaşmaya çalıştılar. Gece bir anda uykundan çığlık atarak uyandığın o anda aslında yakandaydılar. Arkadaşlarıyla otururken ürperti hissettiğin zaman seni yoklamıştı. Evde yalnız olduğun ama hiç yalnız değilmişsin gibi hissettiğin anda aslında yanı başındalardı. Zamanını bekliyorlardı. Senin düşüğün ânı yakaladılar ve saldırıya geçtiler.”

Hızlı hızlı nefes almaya başladım. Bu basit bir şey değildi. *Hı, tamam, öyle miymiş*, deyip geçiştirebileceğim bir şeyden bahsetmiyorduk. Benden intikam almak isteyen üç ruhun yıllardır peşimde olduğunu söylüyordu.

“Ne yapacağız?” dedim yakarır gibi.

“Seninle seanslara başlayacağız. Onları senden uzak tutacak ruhani çalışmalar yapacağız.” Bakışlarımdaki korkuyu görmüş olmalıydı. “Korkmayacaksın, bunlar basit şeyler demeyeceğim sana. Sen bu durumu kaldırabilecek güçlü bir kızsın. Zor olacak, Yeliz. En az yaşadıkların kadar zor olacak. Ama sonunda onlarla savaşabilecek bir ruhta olacaksın.”

“Ya öyle olmazsa?”

“Olacak. Sen bana izin ver ve seansları aksatma . Gerisini halledeceğiz.” Defteri yeniden açtı. “Şu an kendini nasıl hissediyorsun? İçtiğin karışım iyi geldi mi? Ona göre bir sonrakinde neler eklemeli veya çıkartmalıyım, karar vermem gerek.”

Kendimi yokladım. Midem çalkalanıyordu. Oturmama rağmen başımda şiddetli sayılacak bir dönme vardı. Kalbim ise düzensiz bir şekilde atıyordu. Çarpıntıyla başa çıkmak zordu.

Bunları söylediğimde hızlı hızlı notlar aldı.

“Yarın akşam seni bekleyeceğim. Gelirken sana güç vereceğine inandığın bir şeyi getirir misin? Bir oyuncak olabilir. Anahtar, kitap, kolye... ne olursa.”

“Tamam,” dedim. Burada beklemenin bana iyi gelmeyeceğini fark edince Serhan’ı aradım. Şu an bana güç verecek tek kişi oydu.

Arrente korutun Sordun,
Ses anurdu.
Ana Smeler anu degil.

YÜRÜYEN KARANLIK

Bulut yanıma yaklaşmıyordu.

Odamdan çıkmayı bilmeyen kedim, şimdi evin en uzak köşelerine saklanıyor, benimle göz göze gelmemek için duvarların arkasına sığınmıyordu.

Her şeyin benden uzaklaştığını hissediyordum; insanlar, sesler, sıcaklık... Bulut bile.

Arkadaşlarımla sesi kesilmişti, yoklukları birer çentik gibi ruhumun duvarlarına kazınıyordu. Berra'yla yaşadıklarım onları da benden sürmüştü. Ne selam kalmıştı ne telefon.

Halam ve eniştem yanımda kalmaya çalışıyorlardı ama onların varlığı bir tür zorunluluğun getirisi gibiydi. Korkuları, yanımda kaldıkları süreden daha fazlaydı.

Bulut yoktu. Serhan'ın evi kapalıydı. Bense bir enkaz gibi odamın kapısını üzerime çekmiş, içeride gömülmeye hazır bir ceset gibi yatıyordum.

Uyumuştum. Zaman nasıl aktı, bilmiyordum. Sabahın ilk griliği odanın köşelerinde sessizce kıvrılırken ben hâlâ aynı yerdeydim. Sırtım başlığa yaslı, dizlerim karnımda, kollarım kendi bedenimi sarmış, tek başıma...

Ev öyle sessizdi ki sanki dünya dönüyordu ama bu ev onun dışında kalmıştı. Burada hiçbir şey kıpırdamıyor, hiçbir ses yaşamıyordu. Sessizlik denen şey burada yalnızca bir yokluk değil, ağır bir maddeydi. Zamanı büküyor, nefesimi kesiyordu. Birkaç

haftadır ilk kez kalbim korkmadan atıyordu ama bu, huzur gibi değil, fırtınadan önceki o kasvetli durgunluk gibiydi.

Endişe etmediğimi söyleyemezdim ama. Onların hislerini fark etmek, bir nevi yüzleşmek, sandığımdan daha zor geçmişti. Neye sebep olduğumu anlamıştım.

Düşüncelere gömülmüştüm. Zihnim, suskun bir labirentin kıvrımlarında dolanırken, odamdaki banyodan gelen çıplak bir adım sesi, sessizliğin içinden bıçak gibi geçti.

Sanki düşüncelerim değil, yüreğim yankılandı o an. Kafamı istemsiz bir şekilde sesin geldiği yöne çevirdim.

Orada birinin olmadığına, bütün hücrelerimle yemin edebilirdim. Ama ses... O ses, kulak zarımı ürpertiyle kanatmıştı.

Elimi kalbime bastırdım, içimdeki çarpınışı avuçlarımın arasına sıkıştırmak ister gibi. “Belki de yanlış duydun,” diye kendi kendime mırıldandım.

Gözlerim kapıya çivilenmişti. Kirpiklerim hareket etmeye cesaret edemiyor, bakışlarım o karanlık eşikte bekliyordu. Orada... bir karanlık vardı. Elle tutulur, içinden bir şey fişkıracakmış gibi hareketsiz ama pusuda.

“Bir şey yok... Bir şey yok...”

Ama kalbim bunu yemiyordu. Yeniden, öfkeli bir çocuk gibi göğsümde çarpmaya başlamıştı. Gözlerimin önü karıncalanıyor, görüntüler bulanıklaşıyordu. Ama ne kadar kırık da görsem, bir şeyi fark etmemek imkânsızdı.

Zeminde ıslak ayak izleri vardı.

Banyonun eşiğinden başlıyordu. Her iz, gözle görülmüyordu da kulakla duyuluyordu. Elin yere değdiğinde bıraktığı o donuk, nemli şapırtı kulak zarımı sıyrıyordu.

İzler, duraksamadan yatağıma doğru ilerliyordu.

Duvara doğru çekilip çığlık attım. Boğazımdan sanki çivili bir tel geçirilmişti. Kulağımın çınlamasından, belki de sessiz çığlıklarımın yankısını ben bile duyamıyordum.

Birkaç adımdan sonra büyük adım izleri bir anda durdu. Sanki olduğu yerde duruyor ve beni izliyordu. Görünmeyen bir ağırlıkla üzerime eğiliyor, nefesimi sayıyordu. Başımı, sıkıca yumruk yaptığım ellerimin arasına almıştım.

Ve bir anda koşmaya başladı.

Adımlar hızlanıp yatağa doğru ulaştığında var gücümle bağırmağa başladım. Öyle çok bağıırıyordum ki ses tellerime zarar verdiğime emindim. Korku tüm bedenimde kalp gibi atıyordu.

Kapı yumruklanmaya başladı.

Birileri içeri girmeye çalışıyordu. Ama ben hâlâ görünmeyen izliyordum.

Gözlerim... o karanlık noktaya yapıştı.

O, oradaydı. Belki yatağın ucundaydı, belki de göğsümde. Belki nefesimle arasında bir santim bile kalmamıştı. Belki tam şah damarımın ucundaydı.

Eniştemin yüzü birden göz hizamda belirlediğinde bile anlayamıyordum; onun eli gerçek, diğerinin eli hayaldi. Ayıramıyordum.

Halam kolumdan tuttu. Beni yatağa yatırmaya çalışıyordu ama bedenim taş gibiydi. Beni çekemedikçe hırçınlaşıyordu.

Sonra...

Bir tokat.

Kafam yana devrildi.

Ve çığlığım bir anda kesildi. Hava boşluğuna düşmüş bir nesne gibi, sesim de düşüp kırıldı.

Omuzlarımdan tutup beni sarstı. "Kendine gel! Artık kendine gel!" diye bağıırıyordu. Ama sesi o kadar yüksek çıkmıyordu. Beni yatağa sertçe uzandırdı. Yumruk yaptığım ellerimi açmaya çalıştı. "Nefes al, Yeliz! Duyuyor musun beni? Kriz geçiriyor! Allah'ım, sen yardım et! Ambulans çağır! Yeliz! Yeliz, ne olur kendine gel!"

Nefes...

O kelimeyi duyar duymaz bedenim titremeye başladı; irademim dışında, bilinçaltımın ellerinde çırpınan bir kukla gibiydim. Sanki görünmez bir el, ruhumu sarsıyordu. Ruhum, görünmeyen ellerle iliklerimden kavrandı ve sarsıldı.

Çenemden aşağı bir sıvı aktığını hissettim. Tuzlu muydu? Demir tadı mı vardı? Kan mıydı, tükürük mü, içimdeki boşluğun dışarı taşan yankısı mıydı, bilmiyordum. Sadece ıslaktı. Ve cehennem ateşi gibi sıcaktı.

Onlar beni tutarak yaşadığım şeye engel olmaya çalışsa da bu mümkün değildi. Zihnimde şimşekler çakışıyor ama yıldırım bir türlü düşmüyordu. Bir ışık hüzmesi bekliyordum ama yolun sonunda yalnızca karanlık vardı.

Hastaneyi hep uzaktan bilen biriydim.

Çocukken suçüçeğı döküp, annemin panik hâliyle beni hasteneye götürmesi dışında, hastanelerin bana ait bir tarafı olmamıştı. Ama şimdi koluma serum bağlıydı. Sıvının damarlarıma yayılan soğukluğunu hissediyordum.

“Görmedim diyorum. Görsem söylerdim, değil mi? Odaanın içinde bizim bilmediğimiz ne vardı?” Kapının ardından gelen halamın sesini ilk defa bu kadar endişeli duyuyordum. “Bir şey yapalım. Bu böyle gitmez.” Eniştem bir şeyler mırıldandı ama duyamadım. Sonra kapı kapandı. Halam yanıma geldi. Yüzü, sanki yıllar geçmiş gibi kırışmıştı. “Yeliz?” dedi gözlerimi açık görünce. “Nasılsın, halacığım?”

O an gözlerim yandı. Biri bana ilk kez böyle seslenmişti. Çocuk gibi hissettim kendimi; korkak, yalnız, terk edilmiş.

“Boğazım ağrıyor,” derken sesim tiz bir şekilde çıktı. Zorlukla yutkundum. “Serumun bitmesini mi beklemem gerek?”

Halam yavaş adımlarla yanıma yaklaştı. Yatağın bir ucuna oturdu. Elimi avuçları arasına aldı. “Odada ne gördün, Yeliz? Neden böyle oldun?”

"Anlatsam da inanmazsın."

"Ateş Bey'le konuştum. Yaşadıkların basit şeyler değil. Sana tüm kalbimle inanıyorum." Gözlerime dikkatle baktı. "Odada ne gördün? Hiç böyle olmamıştın. Ne oldu da kriz geçirecek noktaya geldin?"

Zihnim bulanık bir su gibiydi, içinde ne olduğunu göremiyordum.

"Biri vardı," dedim, kurumuş dudaklarım sızladı. "Islak ayak izleriyle odada dolaştı. Aniden üzerime doğru koşmaya başladı." O an ölesiye korkmuştum ama verdikleri ilaçtan olsa gerek şimdi korku yoktu. Hiçbir his yoktu. "Siz de görmediniz mi?"

Halam tepkisiz bir şekilde bakıyordu. "Doktor sana birkaç ilaç yazacak. Ateş Bey'in elinden geleni yaptığını biliyorum. O çalışmaya devam edecek ama bir süre ara vermeniz gerek." Karşı çıkacağımı anladı. "Kendisi de onay verdi. Birkaç gün sadece. Ondan sonra bunu atlatman için var gücümüzle çabalayacağız. Tamam mı, güzel kızım?"

Örtünün içine girdim yavaşça. Hayır diyemedim.

Hayır diyemezdim çünkü ben artık yoktum.

Evrenin koca boşluğunda, görünmeyen bir şeyin gölgesinde saklanan toz zerresinden ibarettim.

Dakikalar saatleri, saatler günleri yutuyordu. Zaman bir canavar gibi önümden geçiyor ama hiçbir şey bırakmıyordu ardında. Belki de yutulan bendim.

Bir tür çürümenin içine düşmüş gibiydim. Bir mezar kadar sessiz olan yatağımın içinde giderek çürüyordum. Lavaboya gitmek dışında kıpırdamıyordum. Halamın zorlamaları ya da Tülay ablanın dırdırları bile bedenimi yerinden kaldırmaya yetmiyordu. Her sabah aynada biraz daha siliniyor gibiydim. Her geçen gün biraz daha az ben oluyordum.

İştahsızlığım bir hastalık gibi bedenime yapışmıştı. Zorla mideme inen her lokma, en fazla bir saat sonra geri çıkıyordu. Midem değil, ruhum kusuyordu sanki. Doktorlar, *anoreksiya olabilir*, demişti. Ama bilmedikleri şey, ruhun da yemek yemeyi reddedebileceğiydi.

Ağır ilaçların etkisiyle uyuşuyordum. Biri bana, “Bunlar doğacak çocuğunu sakat bırakır,” dediğinde bile umursamadım. Benim tek isteğim, doğacak bir hayat değil; ölmeyecek bir korkusuzluktu.

Ama korku, iliklerime demir atmıştı.

Odada hiçbir zaman yalnız değildim. Her zaman orada, göremediğim bir yerden bana dokunan bir el vardı. Bazen soğuk nefesini ensemden hissediyor, bazen uykumdan yabancı bir dilde fısıldayan seslerle uyanıyordum. Sesler bazen kavga eder gibi yükseliyordu, bazense birbirine sarılmış gölgeler gibi fısıltıya karışıyordu. Erkek mi, kadın mı... Anlayamıyordum.

Tek bildiğim, odada benimle yaşayan başka şeyler olduğuydu.

Halam bazen şüpheleniyor ama anlam veremiyordu. Ama ben ayak ucumda sessizce oturan, simsiyah cübbesinden dolayı yüzünü göremediğim o adamı izliyordum. Sadece ben görebiliyordum onu. Yüzü yoktu ama varlığı kemiklerimi çatlatan bir korku gibiydi. Kımıldayamıyordum. Kıpırdamak istesem bile içimdeki korku felç gibi yayılıyordu.

Bazen beyaz gözleri parlayan, karanlıktan taştan bir kadını görüyordum. Gözleri gözlerime dikiliydi. Ama hiçbir seferinde ağzımı açıp yardım isteyemedim. Dilim uyuşmuştu, kalbim çılgılık atıyor ama ağzımdan ses çıkmıyordu.

Tepkim yoktu. Kolumu bile hareket ettiremiyordum. Kalbim delicesine çarpıyordu elbette. İçimde korku, endişe, ölüm kol geziyordu ama yüzümde mimik oynamıyordu. Bazı anlarda nefes alamıyor gibi oluyordum. Bu anlarda halam kısa bir atak geçirdiğimi düşünüyordu. Oysaki ben karanlıkta parlayan

beyaz gözleri olan kadından kaçmak isteyip hareket edemediğimden bayılma noktasına gelecek kadar titriyordum.

Bu işkence on gündür sürüyordu.

Beni hayatta tutan tek şey Serhan'dı. Yanıma geldiği saatlerde, çok uzakta bir ışığın sönük yansımasını görmek gibi bir his doğuyordu içimde. İlk günlerde beni konuşturmaya ve eğlendirmeye çalışıp başarılı olamayınca bundan vazgeçmişti. Konuşmuyordu artık, sadece yanımda oturuyordu. Sessizliği bölüşmek ikimize de yetiyordu.

Odamın kapısı tıklatıldı. Daha ben cevap vermeden Tülay abla içeri girdi. Elinde tuttuğu tepside akşam yemeğim olmalıydı.

“Kızım,” dediğinde sesi boğazından değil, derin bir kuyunun içinden geliyor gibiydi. Sanki sözlerini kendisi değil, içindeki başka bir varlık seslendiriyordu. Kalın, metalik, neredeyse insan dışı bir tını vardı sesinde.

Tüylerim, sanki vücudumdan dışarı çıkmak ister gibi diken diken oldu. İçimden bir ses, durmadan, “Bu o değil,” diye fısıldıyordu. “Bu Tülay abla değil. Kaç.”

Bana doğru yaklaştı. Tepsiyi yatağın yanındaki sehpaye bıraktı, hareketleri dikkatle yazılmış bir ritüelin parçaları gibiydi; fazladan bir titreme, gereksiz bir tereddüt yoktu. Gözleri, birer cam boncuk gibi parlıyordu. Boş ama izlemekten de geri durmayan bir çift göz. Doğrulup yüzüme baktı. Gülümsedi. Gülümsemesi yüzüne sonradan yapıştırılmış gibiydi, dudakları yukarı kıvrılıyordu ama gözleri hâlâ ölüydü.

“Bunlar sana iyi gelecek,” dedi. “Az da olsa ye, tamam mı?”

Aynı sesle konuşuyordu. Tok, yapay ve iç karartıcı bir tonda. Sanki biri onun bedenini giymiş ve onun içinden konuşuyordu. Boğazım düğümlendi. Elim titremeye başladı. Nefesim, içeri girerken bile tedirgindi.

Beni izliyordu. Gözünü kırpmadan. Göz bebekleri büyümüşü, yüzüme yapışan karanlık bir boşluk gibiydi bakışı.

Bir adım daha attı. Yüzündeki sıradan, güya şefkatli ifade bir anda çöktü. Dudaklarının kenarı gerildi, gözlerinin altında koyu bir gölge belirdi. Gülümsemenin yerini hastalıklı bir sırıtış aldı. Dişleri görünüyordu ama o dişler... insana ait gibi durmuyordu. Keskin, gri ve çarpıktı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı. Boğuk, iç titreten sesiyle. “Korktun mu?”

“Çık,” dedim zor bela. “Hemen odamdan çık!”

Olduğu yerde dondu. Karanlık bir gölge gibi hareketsiz kaldı. Sonra, hiçbir tepki vermeden bir adım daha attı. Ayakları yere çivili gibi sessizdi ama bastığı yerde soğuk yayılıyordu.

“Korkuyor musun?” Bu sefer sesi daha kalındı, daha karanlık. Minyon bedenine rağmen sanki irileşmiş, gölgesi büyümüş gibiydi. Tavan lambasının solgun ışığında yüzü bozulmuştu. Göz kapakları ağır, yüz çizgileri yabancıydı. “Korkmalısın. Az kaldı, Yeliz... Çok korkmalısın.”

Dizlerimin titrediğini hissettim. Tüm bedenim titriyordu. Artık korkuyu taşımıyordum, korku beni taşıyordu. Bedenimde biriktirdiğim tüm korku öyle ağırlaştı ki sonunda patladı. Onu omuzlarımdan ittim. Gücüm kalmamıştı ama itmem yetmişti.

Tepsi yere devrildi. Tok bir ses ve ardından bir çatırtı.

Tepsinin içindekilere gözüm kaydı.

Yerde kaynayan, kıpırdayan bir şeyler vardı. Küçük beyaz kurtlar, simsiyah solucanlar, çürümüş yapraklar ve gri toprak... Hepsi sanki bir ağızdan çıkmış gibi üst üste kaynıyordu. İçlerinden ince bir duman yükseliyordu. Ama buhar değil, sanki bir çığlının dumanıydı bu.

“Git!” diye haykırdım. “Git buradan! Beni rahat bırak!”

Boğazımdan kuvvetli bir öğürtü koptu. Vücudumun yarısı yataktan aşağı sarkıyordu. Tam düşecekken bir kol beni kavradı. Tülay abla ya da her kimse, beni tutmaya çalışıyordu. Ona engel olacak bir durumda değildim. Yataktan düşmek üzereyken beni başka bir el daha tuttu.

“Neler oluyor? Yeliz?” dedi eniştem. Beni tek hamlede doğrultuktan sonra uzandırdı. Yüzümdeki bariz korkuyu görüyordu. Anlamak için Tūlay ablaya baktı. “Neler oluyor dedim? Bu kız neden bu hâlde?”

Tūlay abla hem yere dökülenleri topluyor hem de telaşla konuşuyordu. “Ben anlamadım. Yemeğini getirmişt看. Bana bağıırıp odadan çıkmamı söyledi. Özür dilerim,” dedi dolu gözleriyle. Konuşan kendisiydi, Tūlay ablaydı. “Çok özür dilerim. Yanlış bir şey mi yaptım? Yenisini getireyim hemen.”

Tepsideki yemek ton balıklı makarnaydı. Peki ama az önce gördüğüm o kıpırdayan kurtlar, o solucanlar?

Hangisi gerçektir?

Yüzümü ellerimle kapattım. “Lütfen beni yalnız bırakın. Lütfen. Uyku ilacımdan istiyorum sadece,” dedim. Eniştem, “Ama...” diye konuşacak oldu ama izin vermedim: “Şu an tek istediğim uyumak. Lütfen, enişte. Bana bunu yapma, lütfen.”

Bir şey demedi. İkisi de birkaç saniye içinde odadan çıktı. Adım sesleri uzaklaşırken eniştemin ilacımın dozunu artırmak için doktorla konuşacağını duydum.

Ama asıl dozu artırılması gereken şey cesaretti.

Beni uykuda bile bulan o şeylerden daha güçlü hiçbir ilaç yoktu bu evrende.

Yemyeşil bir çimenliğin ortasındaydık. Gökyüzü, bir kuyunun dibindeki su gibi yıldızlarla doluydu; her biri titreyerek ısıldıyor, sanki usul usul nefes alıyordu. Hafif bir yaz esintisi çıplak tenimizi usulca okşuyor, saçlarımızı nazikçe savuruyordu. Ben başımı onun dizlerine yaslamış, elimde bir kitapla harflerin arasında kaybolmuştum. O ise sessizce saçlarımı okşuyor, kelimelerin arasında beni yalnız bırakmıyordu. Zaman durmuş gibiydi, dünya da içimdeki ağırlık da o an için yoktu. Bir huzur

hissi vardı. Yıllardır unuttuğum, neredeyse inanmadığım bir şeydi bu.

“Daldın.”

Birden ürperdim. Gözlerimi boş duvara dikmiş, o hayale sıkıca tutunmuş olduğumu fark ettim. Dönüp baktığımda Serhan sandalyede oturuyordu. O hâlâ buradaydı... ama o görüntü çoktan dağılmıştı. O an, içimde bir şeylerin çatırdadığını hissettim. Bir hayal daha ellerimden kayıp gitmişti.

“Dalmışım,” deyip kendimi topladım.

Gerçek, odamın loş ışığında çok daha soluk ve keskin bir yalnızlıktı. Dışarısı aydınlıktı ama içim yine de karanlıktı. İçimdeki gökyüzü hep geceydi sanki.

“Bahsettiğim diziye izleyebildin mi?” *Hayır* demek isteyerek kaşlarımı kaldırdım. “Seveceğine eminim. Ben gittikten sonra en azından bir bölüm izleyip şans versen?”

Yanımda oluşuna hâlâ şaşıırıyordum. Kendi kendime düşündüğümde hep aynı soruya çıkıyordu yolum: *Ben onun yerinde olsaydım, bir deliyle uğraşmaya devam eder miydim?* Oysa o hâlâ buradaydı. Yüzüme baktığında korkmuyordu. Belki gerçekten de inanmıyordu yaşadıklarım, ya da... beni seviyordu.

Ama ben biliyordum. Ona âşık olmuştum. Bu, yalnızlığımın ürünü değildi. Duygularım başkaydı; kalbim her defasında onun sesiyle yerinden oynuyor, onun eliyle sanki ruhum yüzeye çıkıyordu.

Duygusal bir boşlukta olduğum için olmamıştı bu. Her şeye rağmen bana olan ilgisi, yanımda oluşu, bana bakarkenki hâli, gülüşü... Hepsi ona âşık olmam için ayrı ayrı sebeplerdi.

“İzlerim,” dedim sadece. O yine saate baktı. “İşin mi var? Gitmen gere...”

“İşim var ama gitmem gerekmiyor. Bir telefon bekliyorum da ondan saate bakıyorum.” Sandalyesini aşağıdan tutup yanıma doğru çekti. “Bugün kaçınıcı gündü? Sanırım yirmileri çoktan geçtik. Sen sayıyor musun?”

Biraz eğilip kafamı yastığa yasladım. “Sınava az kaldığını mı hatırlatmaya çalışıyorsun?”

“Hâlâ denemen gerektiğini düşünüyorum, Yeliz.”

Hâlsizce omuz silktim. “Artık öyle bir hayalim yok. Başarabileceğimi de sanmıyorum. Çok geride kaldım zaten.”

Hızla, “Ben sana yardım ederim,” dedi.

“Neden?”

“İyi bir puan alacağından eminim çünkü.”

“Hayır, neden bana yardım ediyorsun?” Kaşları çatıldı. Bunu sormaktan çekiniyordum aslında. Fakat yaşadığım şeyler öyle ağırdı ki bu soruyu sormaktan korkacağım bir noktada değildim. Daha büyük korkularım vardı. “Elinden gelenin fazlasını yapıyorsun. Her gün işini gücünü bırakıp yanıma uğruyorsun. Saatlerini deli bir kızın yanında harcıyorsun. Neden?”

Soru onu afallattı.

“Bunu gerçekten mi soruyorsun?”

Doğrudum. “Evet, gerçekten soruyorum. Lütfen cevaplar mısın?”

“Kusura bakma, şaşırdım. Niyetimin gayet açık olduğunu sanmıştım.” Kalbim uzun bir zaman sonra korkudan değil heyecandan hızla atmaya başladı. Onu ilk defa utanırken görüyordum. Bakışlarını kaçırıyordu. “Senden hoşlanıyorum, Yeliz. Hatta hoşlanmanın da ötesinde. Elimde olmadan sana doğru çekiliyorum. Ne olursa olsun uzaklaşamıyorum. Ve buna birkaç tane kızgın ruh bile sebep olamıyor... Öyle bir olayın bende.”

Güçlkle yutkundum. Geçştirir, üstünkörü bir şey söyler ya da insanlık görevini yaptığından falan bahseder sanmıştım. O ise yine beni yanıltmış, çekinmeden söylemişti.

“Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum.” Elim kolumu koyacağım yeri şaşırmıştım. Yüzümde manasız bir sırıtış vardı. “Teşekkür ederim,” dedim küçük bir çocuk gibi.

Kısa bir kahkaha attı. “Bu mu yani? Teşekkür mü ediyorsun?”

“Şey...”

Kalakalmış hâlime daha çok güldü. “Dalga geçiyorum. Hislerim konusunda değil tabii, senin tepkin konusunda. Şu an karmaşık bir dönemdesin. Karşılıklı bir şey varsa da yoksa da şu an ölçüp tartabileceğin bir şey değil bu. Sen ne zaman kafanı toplarsın, ben de senin tamamen iyi olduğunu görürüm, o zaman senden alacağım bir cevap olur. Şimdilik... bu durumu kendi hâline bırakacağım.”

Ela gözlerine uzun uzun baktım. Güneş onun gözlerinin içinde batıyordu sanki. Kızılığı gökyüzünün en sevdiğim hâli gibiydi. Onu hak edecek ne yaptığımı düşündürüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim tekrar. Başka ne söylenir, bilmiyordum.

Uzanıp elimi tuttu. “Ben teşekkür ederim, hayatına dâhil olmama izin verdiğin için.”

İçimde minik bir filiz yeşerdi. Karanlık bir toprağa düşmüş ama yine de açmak isteyen bir umut filizi. Sessizliği paylaşarak dakikalarca oturduk. Filiz, içimde kıpırdandı. Büyüyecek sandım. Beni kurtaracak, aydınlığa taşıyacak sandım.

Ama belki de yaptığım en büyük hata buydu: *Geceye çiçek ekmek.*

Ve unutmuştum ki... gece çiçekleri açmaz. Bazıları, yalnızca ölmek için uyanır.

Samon geri Sarıyor.

Aynı öni tekrar yaşadım.

Üçüncü kez.

YANKI BULMAYAN SURET

Günler sonra, odamın küf kokan duvarlarından, loşluğundan sıyrılıp dışarı çıkmak ciğerlerime yeni bir hava doldurdu. Ama bu hava ne tazeydi ne de ferah, kasvetin başka bir şekli gibi üzerime sinmişti.

Salon penceresinden yağan yağmuru izliyordum. Damlalar camda iz bırakıyordu. Her biri gökyüzünden düşen sessiz birer ağıt gibiydi.

Tülay abla bir tabak dolusu meyve getirip ardından evden çıkmıştı. Halamla eniştem kış bahçesini düzenliyorlardı. Ben yalnızdım ama tek başıma olmadığımı hissediyordum. Her zamanki gibi o görünmez kalabalığın içinde bir yerdeydim.

Mutsuz değildim ama mutlu olmaya da çok uzaktım. Yağmur damlalarının cama değmesini ve aşağıya doğru süzülmesini izliyordum. İçime kapanık bir ruh hâlindeydim. Bunun sebebi hafta sonu olacak üniversite sınavıydı. Aylarımın emeği boşa gitmişti. Her ne kadar bunu şu an dert etmediğimi söylesem de içten içe kahroluyordum.

Yanıma aldığım kitabın kapağı bile açılmamıştı. Çünkü biliyordum, kitaba odaklandığım anda bir şey olacaktı. Gözüm bahçede, kulağım salonda, zihnim ise sürekli tetikteydi.

Kış bahçesinden gelen hafif sesler dışında ev sessizdi. Sadece yağmur ve saate eşlik eden bir yalnızlık vardı. Herhangi

bir çıtırtı, en küçük bir uğultu dahi içimde fırtına yaratmaya yetiyordu.

Gerçekleşmesi ihtimal dâhilinde olan olayları düşünmekten kalbim ara ara hızlansa da sakin kalmaya çalışıyordum. İlaçların dozunun artmasıyla son birkaç gündür iyiydim. Bunun bozulmasını istemiyordum.

Açıkçası çözüm ilaçlarda mıydı yoksa başka bir problemim mi vardı, bu noktada onu bilmiyordum. Tek isteğim yaşadığım ânın içinde endişe etmemekti.

Zihnimin kıyısında ağırlaşan düşünceler, akşamın durağan havasına karışıyordu. O an, her şeyin yutulduğu, sesin bile yankılanmadığı o boşlukta, tiz ve acımasız bir zil sesiyle sarsıldım.

İçim ürperdi. Bir sesin yalnızca işitilmesi değil, bedenin içini oyacak kadar beklenmedik bir anda gelmesi insanın derisini soyar gibi bir etki yaratıyordu. Zil ikinci kez çaldığında içimde bir şey kıpırdadı. Hafif değil, uyanmaya zorlanan bir uykusuzluk gibiydi. Tetikte ama yorgun.

Serhan iki günlüğüne şehir dışına çıkmıştı. Bu saatte de gelecek başka kimse yoktu. Yerimde doğruldum. Bir kere daha zil sesi duyuldu. Halamlar bunu duyacak kadar yakında değillerdi. İçimden bir ses, dışarıda beni bekleyen iyi bir şeyin olmadığını söylüyordu.

Fakat zilin tiz sesi ve içimde bastıramadığım *ne olacaksa olsun* dürtüsüyle ayağa kalktım.

“Hala?” diye içeriye doğru seslendim. “Kapı çalıyor!”

Onlardan bir hareket gelmedi. Israrla çalan kapıya doğru yavaşça adımlamaya başladım. Kapıya doğru ilerledim. Duvara dokunarak yürümek zorunda hissettim kendimi. Oysa ışık açıktı. Ama ışığın olduğu yerde bile karanlık pusuda bekleyebilirdi. Ve ben, karanlığın nerede saklandığını artık tam olarak bilemiyordum.

Kapının önüne geldiğimde beklenmedik bir şey oldu: Kapı birden yumruklanmaya başladı. Tiz zil sesine eklenen o sert

yumrukların sesi, kemiklerimi çatlatacak gibi beynime çarpıyordu.

O ilk darbe... Sanki biri değil, bir şey, öfkesini içime kustu. Yumrukların sesi, bir etin üzerine değil, doğrudan kemiklerime çarpıyordu. Sertti. Israrlıydı. Ve tanıdık olmayan bir nefretten doğmuş gibiydi. Zil çalmaya devam ediyor, onunla eş zamanlı gelen yumruklar sanki zamanın kendisini ikiye bölüyordu. Bir taraf geçmişin güvenli sessizliği, diğer taraf şimdinin tarifsiz tehdidiydi.

Elim titreyerek gözetleme deliğine gitti. Zifiri karanlık. Kapının hemen ardı, karanlığın beden bulduğu bir boşluk gibiydi. Hareket etse ışık yanacaktı. Ama ışık yanmıyordu. Yumruklar ise hâlâ devam ediyordu.

Bu nasıl olabilirdi?

Kapıdan bir adım geri çekildim. İçimden yükselen ses artık bana ait değildi. "Kim var orada?" dedim ama yanıt gelmedi. Yumruklar azalmadı. Sadece duygum değişti. Meraktan korkuya, korkudan inkâr etmeye. İnkârın hemen ardından gelen kesinlik ise her şeyden daha ürkütücüydü.

Bulut koşarak geldi. Küçük bedeni büyük bir öfkeyle hırıldıyor, patileriyle kapıya abanıyordu. Onun bu şekilde tepki verdiğini daha önce hiç görmemiştim. Zil sesini bile bastırarak kadar vahşiydi sesi. O an artık şüphem kalmamıştı. Ben bir hayal görmüyordum.

"Adını söyle ve şunu yapmaya son ver!" diye bağırdım.

Her şey bağırmamla son buldu.

Zil de yumruklar da Bulut'un sesi de... Sanki biri uzanıp o ânı kesmişti. Gözle görünmeyen bir makas gibi. Sessizlik, bu kez ilk sessizlikten bile daha derindi. Daha soğuk. Daha ölümcül.

Bulut hızla uzaklaştı. Kaçtı. Peşinden bakamadım bile. Tekrar deliğe gözümü dayadım. Bu kez ışık yanıyordu. Ama... yine kimse yoktu.

O anda yanımdan biri geçmiş gibi bir hava akımı hissettim. Ne bir fısıltı ne bir nefes... sadece bir varlığın içeri süzülürken ardında bıraktığı o soğuk yokluk. Derimin altında bir ürperti gezindi. Göğsümde bir yük, dizlerimde bir boşluk vardı. Düşmedim ama yürümeye de devam etmedim.

Kış bahçesine, halamların yanına gitmek için koridora yöneldim. Duvarlara dokunarak, korkuyla yürüdüm. Karanlıkta olsaydı bu koridor bana sonsuz bir mezar gibi görünürdü.

İkisi de ortalıkta görünmüyordu ama seslerini duyuyordum. "Hala?" dedim yüksek bir sesle. Dışarı çıkmadan etrafa bakındım. Bahçe pek aydınlık değildi.

"Gel, Yeliz. Bu taraftayız," dedi halam.

Kış bahçesine geçtim. Onları göremeyince telaşlansam da büyük sütunun arkasında oldukları için görünmediklerini anladım.

Bir adım daha attım ve onları gördüm. Ve başka birini daha.

Kış bahçesinde halam yere diz çökmüş, eski bir kolinin içinden süs eşyalarını çıkarıyordu. Eniştem bozulan bir plağı onarmaya çalışıyordu. Fakat tam arkalarında, devasa bir adam dikiliyordu.

Gördüğüm an, içimde bir çığlık kabardı.

Devasaydı. Tavan alçak kaldığı için kamburunu çıkarmıştı. Beyaz ama kirli, neredeyse lime lime olmuş bir tişört giymişti. Üzerindeki kıyafetler bir bedeni örtemiyor, aksine varlığını daha da çıplaklaştırıyordu. Bacakları ince ve uzun, kafası ise orantısız biçimde büyüktü.

Yüzü... Tanrım, yüzü.

İfadesizdi. Ama içinde bir gölge vardı. Gözlerinin altı çökmüş, dudakları aralık, bakışları sabitti.

Ama asıl korkunç olan şuydu: O da bana benim ona baktığım gibi korkuyla bakıyordu.

Kolumu kaldırıp halamların arkasını işaret ettim. “Orada! Orada!” dedim defalarca. Arkalarını döndüler ama kimseyi göremediler.

Eniştemin yüzüne korku dolu bir ifade yayıldı. “Kim orada?” deyip olduğu yerden uzaklaştı. “Ne görüyorsun, Yeliz? İlk-nur, bir şey söyle,” dedi telaşla karışık korkuyla.

Halam yanıma gelip kolumu tuttu. “Ne oluyor, kızım? Kimse yok orada. İyi misin sen? Uyumak ister misin?”

Konuşamadım. Gözlerim hâlâ dev adamdaydı. O da bana bakıyordu. Göz göze. Nefes nefese. Ruhlarımız bir anlığına aynı boşlukta çarpışmıştı.

Dev adam aniden telaşla hareketlenmeye başladı. Üzerimi-ze doğru yaklaşıyordu ama kaçmak ister gibiydi. Sarsak adımlarla duvarlara çarparak ilerliyordu ama hiçbir şeye çarpmıyordu. Eşyalar düşmüyor, devrilmiyordu. Çünkü o bir hayaletten farksızdı.

Eniştem elini sırtıma koyup beni tuttuğunda soğuk soğuk terlediğimi fark etti. “Doktoru mu arasak?” diye soruyordu.

Dev adam kafasını eğerek kapıdan zor da olsa geçti. Arkasından geldiğimi anlayınca kafasını çevirip bana bakmak istedi ama boyu yüzünden bunu yapamadı. Eğile eğile koridorun sonuna geldi. Salonun bahçeye açılan kapısına yöneldi. Camı usulca itip dışarı çıktı. Bahçede bile hâlâ bana bakıyordu. Bir şey söylememi bekliyordu sanki. Fakat dilim suskunluğa gömülmüştü.

Bahçeyi aşip sitenin kapısına yöneldiğinde peşinden koştum. Bana bakmaya son vererek büyük adımlarla sitenin çıkışı-na doğru koşmaya başladı. Onun bir adımı benim beş adımıma denkti. Yetişemiyordum. Köşeyi döndüğünde onu yakalayamadım. Karşımda bomboş bir sokaktan başka bir şey yoktu.

“Nereye gidiyorsun, Yeliz? Atilla, bir şey yap. Tut şu kızı!”

Eniştem kolumu sertçe yakaladı. “Nereye koşuyorsun? Ne yapıyorsun sen?!” Parmağıyla evi işaret etti. “Hemen eve

gidiyorsun! Hemen!” diye siteyi inletecek kadar bağırdı. Sesi, bir dağdan gelen çığ gibi üzerime yıkıldı. Sesinde öyle bir öfke vardı ki sokak duvarları bile titredi sanki.

Başımı kaldırdım. Halam evin kapısında durmuş, bana endişeyle bakıyordu.

Sersem adımlarla eve geri döndüm. Dev adam, gözlerinin içindeki o tuhaf korkuyla zihnime kazınmıştı. Korkuyordu. Ama neden? Ve en korkuncu, benden mi?

Geri dönerken düşündüğüm tek şey buydu:

Eğer o benden korkuyorsa... Ben kendimden neden hâlâ korkmuyordum?

Gece, umduğum gibi dingin ve sessiz başlamamıştı. Eniştemle halamı yatıştırmakla geçen saatler korkumu bir süreliğine uyutmuş gibiydi ama o dev adamın hayaleti zihnimin her kıvrımında gezinmeye devam ediyordu. Yüzü, boyu, o boğuk bakışları... Göz kapaklarım ağırlaşıyor ama uyumak istemiyordum. Uyursam rüyalarımı ele geçirecekti, biliyordum.

Ev, terk edilmiş bir çocuk odası sessizliğinde bekliyordu. Duvarlar susmuş, tavan lambaları sabırsızlıkla üstüme sarkıyordu. Tedirgindim. Sanki bir gölge, bir fısıltı, bir nefes odamın içinde gezinmeye hazırdı. Her an o adamın uzun bedenini yatağımın ucunda dimdik dururken göreceğim gibiydim.

Telefonum aniden aydınlanınca karnımı istemsiz bir şekilde içime çektim. Işık o kadar keskin bir anda geldi ki göğsüm sıkıştı. Serhan'dı. Şehir dışındaki işi erken bitmiş, uyumadıysam uğrayabileceğini yazmıştı. Tereddüt etmedim. Ona ihtiyacım vardı. Ruhuma çöken bu ağırlığı, ancak onun gelişi hafifletebilirdi.

Pencereyi açıp soğuk havanın içeri sızmasına izin verdim. Birkaç dakika sonra Serhan gölge gibi süzülerek odaya girdi. Üstünde geceyi ve rüzgârı taşımış gibiydi. İçeri girer girmez

bana sıkıca sarıldı ama sarılışı tanıdık değildi. Soğuktu. Yorgun görünüyordu.

Onu görmediğim zamanlarda zihnim karanlığa daha da esir oluyordu. Varlığı lütuftan öte, mucize gibiydi.

“Nasılsın, Yeliz?” dedi içeri girer girmez.

Kafamı sağa sola salladım. “Bir şeyler oldu ama iyiyim.” Yatağımın üstüne yan yana oturup birbirimize doğru döndük. “Sen nasılsın? İşin neden erken bitti?”

Onunla pervasız bir şekilde gündelik hayattan sohbet edebilmek isterdim. Havanın ne kadar soğuk olduğundan, kahvenin fiyatının durmadan artmasından, sınavların giderek zorlaşmasından bahsedebilmek isterdim. Ama biz sonu yokmuş gibi benim dertlerimden konuşup duruyorduk.

“Pek yolunda değil,” dedi yarım ağız. Gözleri kıpkırmızıydı. Oldukça uykusuz ve yorgun görünüyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. “İşler biraz karışık. Ama anlatıp canını sıkmak istemiyorum. Bir şeyler oldu dedin. Ne oldu?”

Serhan’ı böyle görmeye alışık değildim. Gözlerindeki ılık yok olmuştu sanki. Bomboş bakıyordu.

Bugün bu bakışı gördüğüm ikinci kişiydi.

Ona olayı kısaca anlattım. Dinlerken hiçbir tepki vermedi, şaşırmadı bile. *Buna alıştığından olsa gerek*, diye düşündüm. Fakat yine de bu beni rahatsız etti.

“Sana normal geldi herhalde?” dedim sorar gibi.

Dudaklarını umursamaz bir şekilde büzdü. “Sanırım artık bunlara alışman gerekiyor. Belli ki böyle şeyleri çok yaşayacaksın.”

“Bu da ne demek?” Geriye doğru çekildim. “Tedavi olduğumu biliyorsun. Neden moralimi bozacak şeyler söylüyorsun. İyileşeceğimi düşünmüyor musun?”

Kırgın gözlerime boş bir ifadeyle baktı.

“Bu iyileşeceğin bir şey değil, Yeliz. Bu bir kere sana musallat oldu. Bunu kabul etmeli ve hayatına bu şekilde devam etmelisin.”

Konuşurken sesinde bir metal soğukluğu vardı. Gözlerinin içinde yabancı bir karanlık gezinmekteydi. O anda karşımdaki kişinin Serhan olduğuna inanamadım. Üstelik dudağının kenarında beliren o garip, küçük gülümseme... Biri ağzını zorla yukarı kıvrırmış gibiydi.

“Senin için söylüyorum. Sana ne iyi gelecekse ben hep onu yaparım. Beni yanlış anlamıyorsundur umarım.” Elini elimin üstüne koydu. Dışarıdan geldiğinden olsa gerek, teni soğuktu. Çok soğuktu. “Sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun... değil mi?”

Benim için neler yaptığını elbette biliyordum. Ama böyle konuşması canımı oldukça sıkıyordu.

“İyi olacağıma dair inancın yok mu?” Gülümsemesi yüzünde asılıyken kafasını sağa sola salladı. “O zaman neden yanımda duruyorsun? Belli ki bu işin sonunda benim başıma kötü bir şey gelecek. Buna rağmen neden yanımdasın? Neden elimi tutuyorsun?” diye çıkıştım.

Onunla ilk defa böyle konuşuyordum. Sesimi hiç yükseltmemiştim. Hatta ona bu şekilde bakmamıştım bile.

“Yanımda olmak istiyorum çünkü. Her ne olursa olsun elini tutmak istiyorum. Anlamıyor musun?” derken elimi göğsüne doğru çekti. “Çok kıymetlisin, Yeliz. Sen bizim için çok değerlisin.”

Bu esnada kapattığımı sandığım pencere rüzgârla aniden açıldı. Camın sertçe duvara çarpmasıyla soğuk hava odayı yalayıp geçti. Rüzgâr uğuldayarak içeriye dolaştı.

Serhan gözünü bile kırpmadı. Sanki bu sesi, bu uğultuyu bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.

Anlamıştım.

Elimi çekmeye çalıştım. “Gitmeni istiyorum,” dedim. Karşımdakinin Serhan olmadığını düşünüyordum. Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum ama o Serhan değildi. “Lürfen şimdi git.”

“A-aaa, neden?” dedi üzgün bir sesle.

“Kendimi kötü hissediyorum. Yalnız kalmak istiyorum,” deyip ondan uzaklaşmak için ayağa kalktım. Camı kapatıp arkamı döndüğümde tam arkamda duruyordu. Ne zaman ayağa kalktığını anlayamamıştım bile. Kırmızı gözleri çok yakınımdaydı. İrkildiğimi fark etti. “Ne yapıyorsun? Amacın beni korkutmak mı?!”

“Sana yakın olmak istiyorum,” dedi kısık bir sesle. Başka zaman olsa bu beni heyecanlandırırdı ama şimdi korkutuyordu. Elini önce omzuma koydu, sonra da yavaşça belime doğru indirdi. “Sen istemiyor musun?”

Uyuşmuştum. Kımıldayamıyordum. Bedenim ona teslim olmuş gibi hareketsizdi.

Elini yüzüme götürdü. Yavaşça yaklaştı. Dudakları dudaklarıma değmek üzereydi ki başımı yana çevirdim.

Ve o anda... gözüm aynaya ilişti.

Aynada yalnızca ben vardım.

Yanımda duran, nefesini tenimde hissettiğim Serhan'ın yansıması aynada yoktu. Tüm nefesim boğazıma düğümlendi. Buz kesmiş elleri hâlâ yüzüme dokunuyordu ama aynada o eller yoktu.

Sadece ben...

Ve hiç kimse.

Gece sakinliğini çoktan yitirmişti. Ev, bir cehennemden farksız hâle gelmişti ve korkunun kancaları ruhuma çoktan saplanmıştı. Gücümü bir araya toplayıp onu sertçe ittirdiğimde, bir anlık şaşkınlıkla sendeledi. Ne olduğunu anlamaya çalışan gözleriyle bana bakıyordu ama gözlerinde Serhan'a dair bir parlaklık yoktu.

Kimdi bu? Neydi? Bilmek istemiyordum. Bildiğim tek şey vardı: Bu odadan kurtulmam gerekiyordu.

O, “Yeliz, ne oldu?” diye sorarken ben odanın kapısını açıp salona doğru koşmaya başlamıştım.

“Hala! Yardım edin!” diye bağılıyor, aynı zamanda çığlık atıyordum. “Yardım edin! Hala! Enişte!”

Salona doğru kör bir hızla koşarken ayağım bir basamağa takıldı. Ayak bileğimde keskin bir acı yükseldi ama duramazdım. Üstüne basamamama rağmen kendimi zorladım. Kapının koluna yapıştım ama kilitliydi. Ve hep yerinde olan anahtar... şimdi yerinde değildi.

“A-aa, ayıp ediyorsun ama!” diyen Serhan’a bakmaya korkuyordum. Sesi yakından geliyordu. Kapıyı açmaya zorluyordum ama nafileydi. Onun adım sesleri bana doğru yaklaşıyordu. “Sadece küçük bir öpücüktü. Bunu bana çok mu görüyorsun? Yapma, küçük kız. Daha senden alacağım çok şey var.”

Serhan’ın sesiydi bu. Tıpatıp aynısıydı. Sıcaklığını çok yakınımda hissediyordum. Kokusu dahi onun kokusuydu.

Sehpanın üstünde duran ince vazoyu elime aldım ve ona doğru hızla döndüm.

“Sakın yaklaşma bana! SAKIN!” diye bağırdım. Birkaç adım geriye doğru gidip ellerini havaya kaldırdı. Çığlık atıp yardım istemeye çalıştım ama ne söylediğimi bilmiyordum.

Ellerini havaya kaldırarak birkaç adım geriledi. Yine de yüzünde, gecenin karanlığını delen o şeytani sırıtış asılıydı. Ay ışığı sadece ona yol bulmuş gibi yüzüne vuruyor, ışıktaki gözleri daha da karanlık görünüyordu.

Bana doğru yaklaşacağını anladığımda avazım çıktığı kadar bağırdım: “Uzak dur benden! Bana yaklaşırsan...” Sol elimle diğer vazoyu kaldırıp ona fırlattım. Ayağının ucuna çarpan vazo yerle bir olurken o geriye bile çekilmeden öylece durmaya devam ediyordu. En ufak bir korku belirtisi dahi göstermemişti. Gülümsemesinde şeytani bir ifade vardı. “Uzak dur! Sakın

yaklaşma bana!” diye bağırdım. “Evde yalnız değilim! Halamlar birazdan gelir!”

Bir anlığına hareketsiz kaldı. Sonra... kahkahası duyuldu. Önce Serhan'ın kahkahasıydı bu. Sonra sesi kalınlaştı, derinleşti, karanlık bir kuyudan çıkıyormuş gibi yankılandı. Gözleri kızılken karardı, göz bebekleri gibi. Kahkahası yüzünü çarpıttı, dişlerini ortaya çıkardı, ifadesi hayvani bir hâl aldı.

Olduğum yere çakıldım.

Artık o başka biriydi. Serhan'ın bedenine bürünmüş öfkeli bir ruhtu.

“Kaçamazsın!” diye bağırdı bir anda. Kahkahası sönmüştü. Öfkeyle doluydu artık. “O vazo mu seni kurtaracaktı? Sen her şeyi bu kadar kolay mı sanıyorsun?!”

Ve o anda ev sallanmaya başladı. Yer ayağımın altından çekiliyormuş gibiydi. Duvarlar inliyordu. Işıklar yanıp söndü, ampuller cızırdarken odanın içi bir karanlığa bir ışığa boğuluyordu.

Onun yüzü değişmişti. Derisi daha soluk, gözleri bütünüyle siyahtı artık. Ağzı açıldığında, içinden bir insan sesi değil, yer altının öfkesi gibi bir çığlık yükseldi.

“Sen! Artık! BİZİMSİN! Bunu o küçük kafana sok!”

Kollarını iki yana açıp başını göğe kaldırdı. Bağırmıyordu artık, çağırıyordu.

Evi sarsan sesiyle beraber camlar titredi, perdeler havalandı. O anda anladım: Başka ruhları çağırıyordu.

Nefesim boğazıma takıldı, hareket edemedim. Üstüme üstüme gelen bir duvar gibiydi. Korkumdan kaslarım felç olmuş gibiydi.

Sonra bir bir ampuller patladı. Her biri odada bir yıldırım gibi çaktı, cam kırıkları yere düşerken onun bağırtısı daha da güçlendi.

Bir şey yapmalıydım. Karşımdakinin nasıl bir şey olduğunu bilmememe rağmen bir şey yapmalıydım. Ama öylesine korkuyordum ki parmağımı bile kıpırdatamıyordum.

Ev sanki büyük bir güç tarafından sallanıyordu. Dolapların devrildiğini, bir şeylerin düştüğünü duyuyordum. Âdeta kıyamet kopuyordu. Serhan aynı şekilde yüksek sesle bağırmaya devam ediyordu.

Ampuller patlamaya devam ederken Serhan'ın çığlığı daha da arttı. Kulak zarımı patlatacak güçteydi. Elimi kulaklarıma bastırdım. Gözlerimi sıkıca yummadan önce gördüğüm son şey, üzerime doğru atlaması oldu.

Ve sonra eller vardı...

Biri omzumu tutuyor, diğerleri bileklerimi çözüyordu. Karanlık siliniyordu...

Gözlerimi açtığımda odamdaydım. Yatakta kıvrılmış, kulaklarımı ellerimle kapatmış bir hâlde çığlık atıyordum. Halam beni sarsıyor, eniştem telaşla, "Nefes al, nefes al!" diye bağıırıyordu.

Ter içindeydim. Kalbim patlayacak gibi atıyordu.

"Bir kâbus gördün, Yeliz," diyordu halam.

Ama ben biliyordum. Bu bir kâbus değildi. Çünkü ayak bileğimdeki burkulmanın acısını hissediyordum. Uyanmıştım ama içimde bir his vardı: O hâlâ buradaydı.

Ben yazmadım. Bu not buradaydı.
Ama benim el yazm gibi.
Ben yazmadım.

GECEDE KAYBOLAN DEV

Bu odayı garip bir biçimde özlemiştim. Güzel anılar biriktirmedişim, huzur bulmadığım hâlde... yine de güvende hissettiriyordu. Burası bir tür sığınaktı. Saçmaydı, evet. Çünkü bu odaya her gelişim, yaşadığım kâbuslardan kaçış umuduyla olurdu. Şimdi ise aynı kâbusların ardından, yine bu odanın kıyısına sürüklenmişim.

Haftalar sonra Ateş Bey'in odasıındaydım. Bu seansları bırakmıştık; gerçek doktorların, bilimle konuşanların beni iyileştireceğine inanmıştık. Ne inanç ama... Dişimle tırnağımla asılmıştım bu umuda ama ellerim boş kalmıştı. Şimdi yine burada, aynı koltuğun üstünde, aynı gölgelerin arasında oturuyordum.

Odaya giren Ateş Bey, "Halan olanlardan bahsetti biraz. Ama senden de dinlemek istiyorum," dedi. Karşıma oturmadan önce bana içi dolu bir bardak uzattı. Sorgulamadan aldım ve içtim. Yine. "Son zamanlarda olanların şiddeti artmış. İlaçlar işe yaramamış anlaşılan."

Omuz silktim. "Belki de artık tam anlamıyla delirdim. Buna çare olacak bir ilaç yoktur," dedim alaycı bir buruklukla.

Bu tavrım kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

"Ne delirmesi? Eğer gerçekten delirmiş olsaydın benim de seninle beraber delirmem gerekirdi. Önceden yaptığımız seansları unutmuş olmalısın." Karşımda daha net bir adam var gibiydi. Evet, önceden de ne yaptığını bildiğine emindim ama

sanki şimdi işin ciddiyetinin daha çok farkına varmıştı. “Dün neler oldu? İlknur Hanım üstünkörü bahsetti ama senden de duymak istiyorum.”

Hava çoktan kararmıştı. Dün yaşananları düşününce o karanlığın içime doğru yayıldığını hissettim.

“Bir adam vardı. Uzun, neredeyse metre. Dev bir adam. Halamlar görmüyordu onu. Adam benim de onu göremediğimi sanıyordu. Onu görebildiğimi fark edince dehşete kapıldı... Yüzü çok uzundu. Kolları, bacakları, tüm uzuvları gibi. Korktu benden. Kaçmaya başladı. Peşinden gittim. Bunu neden yaptım, bilmiyorum. Bir cevap aradığımdan olabilir. Belki benden korkması ona karşı olan korkumu bastırmıştır. Ama yakalayamadım. Büyük adımlar attığı için hızla gözden kayboldu.”

“İlaçlarının etkisi olabilir mi?”

“Nasıl yani?”

Yerinde kıpırdandı. “Yani ilaçlar yüzünden böyle bir şey görmüş olabilir misin?”

Kaş çatma sırası bendeydi. “Şimdiye kadar daha beter birçok şey yaşadım. Ve o zamanlar ilaç kullanmıyordum. Neden böyle düşündünüz?”

“Çünkü ilerleme kaydettiğini söylüyorlardı. Hatta bir süre her şey yolunda gitmişti. Yanlış mı bilgilendirildim?”

“Hayır,” dedim, kafa karışıklığımla. “Kısa bir süre de olsa iyiydim. Ama sonrasında tekrar aynı şeyler, hatta daha beterleri olmaya başladı. Ama ben ilaçlar yüzünden olduğunu düşünmemiştim. Hatta ilaçlar sayesinde o süre zarfında iyi olduğumu sanmıştım. Sizinle seanslara başladığımızda ilaç kullanmıyordum. İlaçların beni kötü etkilediğini düşünmeniz bana saçma geldi açıkçası.”

Ateş Bey çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Kendimi yanlış ifade etmiş olmalıyım. Senin de söylediğin gibi daha beter şeyler yaşadın. İlaçların yan etkisi mi oldu demeye çalıştım aslında.”

Anladım dercesine kafamı salladım.

Yaşadığım o *daha beter şeyler* bu odada benimleydi. Ofiste yalnız olmamıza rağmen arkamda birinin varlığını hissediyordum. Bakmaya çok korkuyordum. Belki gerçek değildi, ben uyduruyordum ama nefes alıp verdiğini duyuyordum. Hırıltılı nefesi kulağıma çarpıyordu.

Fakat gözlerim pencereden başka bir şeye takıldı. Ateş Bey'in arkasındaki pencerenin perdesi açıktı. Ofis yüksek bir katta olmadığından sokağın karşısındaki kaldırımı görebiliyordum. Sokakta, karşıdaki lambanın altında... o dev adam duruyordu. Hareket etmiyordu. Ve o korku... yine gözlerinde asılıydı.

İçtiğim şey her ne ise zihnimi bulandırmıştı. Korkuyordum ama beynimde çanlar çalmıyordu.

"Kötü bir kâbus gördüğünden bahsetti İlknur Hanım. Erkek arkadaşın Serhan'ı mı gördün?" Sorusuyla bakışlarım ona döndü. "Ayak bileğini burktuğundan söz etmişsin."

Hatırlamamla, bileğimin şişlik kendini yeniden hatırlattı. "Garip, değil mi? Kâbus diye bahsediyoruz ama ben gerçekten bileğimi burktum. Bu nasıl olabilir? Psikolojik de diyemeyiz. Çünkü bileğim gördünüz gibi şiş."

Pantolonumun paçasını sıyırıp şiş olan yeri gösterdim. Birkaç saniye baktı. "Başka bir zaman burkmuş olabilir misin? Uyurken ayağa kalkmışsındır ve o anda olmuş olabilir. Kâbus dediğimiz şeyin yaşanmış olma ihtimali gibi bir ihtimal bu."

"Gerçektir. Şu an yaşadığım şeyler gibi gerçektir. Bu bardağı tutmam gibi. Gözlerinizin içine bakmam gibi. Ayağımı burkmam da gerçektir." Bir anlığına Serhan'ın simsiyah gözlerini görür gibi olup ürperdim. "Onu o şekilde görmek korkunçtu. Şimdiye kadar yaşadığım şeyler de dehşet vericiydi ama bu başkaydı. Sanırım..." Ateş Bey anlayışla bakıyordu. Daha cümlem tamamlamadım ama o anladı. "Sanırım ona âşığıym. Bu yüzden daha yoğun duygular yaşadım."

“Hisler yanıltmaz, Yeliz,” dedi büyümlü bir sesle. Ateş Bey’in bedeninin etrafından dumanlar çıkıyordu. Ya da ben mum ışıklarının yaptığı gölgeleri öyle görüyordum. “Aşk çok büyük bir duygu. Öfke ve nefret gibi.” Ayağa kalktı ve ağır hareketlerle tütsü yakmaya başladı. Bir yandan da bana bakıyordu. “Onların öfkesini hâlâ hissedebiliyor musun?”

“Hep,” dedim, hiç düşünmeden. “Şu an, her an, hatta uyurken bile. Baş ucumda bekliyorlar. Elleri beni boğmak üzere hazır.” Son kalanı da içip bardağı avucuma aldım. Kendimi çok hafif hissetmeye başlamıştım. Yok gibi. Ateş Bey yeniden karşıma oturdu, devam etmemi beklemeye başladı. “Onları görmüyorum. Hissediyorum. Bazen nefes seslerini, bazen adımlarını duyuyorum. Görmüyorum ama varlıklarının hep benimle olduğunu biliyorum.”

Ateş Bey geriye doğru çekilir gibi oldu. “Şu an buradalar. Bizimleler,” dedi. Bu bir soru gibi geldi. Fakat buna cevap vermedim.

Gözüm, aynı yerde hiç kıpırdamadan duran dev adama değdi. İnsanlar yanından geçip gidiyor ama o hareket dahi etmeden bana korkuyla bakmaya devam ediyordu.

Elimi kaldırıp parmağımı ona doğru uzattım.

“Ve dev adam. Neden benden korkuyor? Onu gördüğüm için mi? Bu bir lanet mi yoksa hediye mi?” derken dilim sürçtü. İçtiğim şey her neyse, içinde uyuşturucu bir şey olduğunu düşünüyordum. “Siz de görüyor musunuz?”

Kafasını ağır ağır pencereye doğru çevirdi. “Hayır.” Yeniden bana döndüğünde yüzünde sorgular bir ifade vardı. “Ondan sadece korku enerjisi mi alıyorsun? Ve onu gördüğün anda nasıl bir durumdaydın? Gergin, endişeli ya da öfkeli bir ruh hâlinde miydin?”

Dev adama dikkatle baktım. Metrelerce uzağımdaydı. Ona bakınca gözlerindeki korkudan başka bir şey hissetmiyordum.

Kocamandı, iki insanı üst üste koysak o yine uzun olurdu. Ama gözleri küçük bir çocuğun gözleri gibi bakıyordu.

Ona bakarak konuşmaya başladım: “Kapı çalmıştı. Delikten baktım, karanlıktan başka bir şey göremedim. Sonra biri geçti ve ışıklı sensör yandı. Ama yine kimse yoktu. Korktum ve halamların yanına gittim. Onların arkasında duruyordu. Uzun boyu yüzünden eve sığamamıştı. Beni görünce korktu ve kaçtı.” Sanki anlattıklarımı duyuyordu. Bunu nasıl anladığımı söyleyemezdim. Ama beni duyar gibi bakıyordu. “Bu kadar. Başka bir hissim yoktu.”

“Anladım,” dedi Ateş Bey. Kucağında olduğunu yeni fark ettiğim defterine not aldı. “Yeliz, artık seninle tam zamanlı çalışacağım ve seni bu yaşadıklarından kurtaracağım. Ama bunun için bir süreliğine yanımda olman lazım. Uzun sürecek bir çalışma bu. Tam olarak gün veremiyorum. Ama en az bir hafta süreceğini söyleyebilirim. Her şeyden izole olmanı isteyeceğim. Korkacağın bir şey olmayacak. Aksine, seni iyileştirmek için çabalayacağız. Senden tek isteğim kendini tamamen bana vermen. Yeliz? Yeliz, beni dinliyor musun?”

“Dev adam,” dedim bocalamış bir hâlde. “Gidiyor.”

“Bu iyi bir haber değil mi? Sen dediklerimi duydun mu? Kabul ediyor musun tedaviyi?”

“Duydum,” deyip apar topar ayağa kalktım. “Ama şimdi gitmem gerekiyor.”

Beni durdurmaya çalıştı. Kolumdan tuttu, hatta kapıyı kitlemeye kalktı ama başarılı olamadı. *Dev adam gidiyor* demiştim ama eksik söylemiştim.

Dev adam, peşinden gelmemi işaret ederek karanlık sokağa doğru gidiyordu.

Ve ben... hiç düşünmeden arkasından ilerliyordum.

Ölüm nasıl bir şeydi? Belki de tam da şimdi yürüdüğüm bu sokak gibiydi: karanlık, ıssız, soğuk ve acımasız. Ölümün ne bir başlangıcı vardı ne de bir sonu; yalnızca içine doğru çekildiğin, gerisin geri dönemediğin bir sonsuzluk. Bir dine bağlı değildim ama bir yaratıcının varlığını inkâr etmiyordum. Yine de onun benim için çizdiği kaderin pek de hayırlı olmadığına emindim. Aksi olsaydı, şu an ölümün koynuna böyle korkusuz ve çaresiz yürüyor olmazdım.

Adımlarım bir hayaleti takip ediyordu, dev bir adamın hayaleti... Gölgesinden bile uzun, her uzvu yamru yumru, çarpık bir varlık.

Rüzgâr keskin bir bıçak gibi yüzümü keserken, ben hâlâ ona yetişme telaşındaydım. Hızlıydı. Adımlarının genişliği onu daha da ürkütücü yapıyordu. Her birkaç adımda bir sendeleyip yine aynı tempoda yürümeye devam ediyordu. Zaman zaman omzunun üzerinden bana bakıyordu, hâlâ peşinden geliyor muyum diye.

Sokak boştu. Kediler bile yoktu. Kimse yoktu. Çığlık atsam yankılanır, geri dönüp kulağıma saplanırdı ama yardıma gelen olmazdı. Çünkü onu yalnızca ben görebiliyordum. Yapayalnızdım.

Karanlık derinleştikçe duvarlara dokunarak ilerlemeye başladım. Parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Bileğimdeki acı nabız gibi atıyordu. Nefesim düzensizdi, hem yürümekten hem de içimde yükselen bilinmez korkudan.

Ayakkabımın bağcığı çözülüp yere süründüğünde durdum. Bir an gerçekliğe geri çekildim.

Neyi takip ediyordum? Nereye gidiyordum? Peşinden sürüklendiğim şeyin ne olduğunu bile bilmiyordum. Canımın kıymeti bu kadar mı azalmıştı?

Ben durunca o da durdu. Baktı bana, gözlerinde hâlâ o değişmeyen korku vardı. Fakat bu kez bakışları benim ardıma

kaydı. Göz bebekleri irileşti, soluğu dondu ve... bir anda kayboldu. Sanki hiçbir zaman orada olmamış gibi.

Arkamda bir şey vardı. Onu korkutan şey. Ama ben bakmaya cesaret edemedim. Ciğerlerim üşüyordu, kemiklerim titriyordu ama yine de saymaya başladım: *Üç... iki... bir...*

Hızla arkamı döndüm. Karanlık... Sadece karanlık vardı. Kimse yoktu. Ne bir gölge ne bir nefes ne de bir iz. Sadece rüzgârın iniltileri ve kendi kalp atışımın sesi.

Ellerimi soğuk duvara yaslamıştım, geri çektim. Buraya kadar geldiğim noktadan geri dönmeyecektim. Karanlık sonuna kadar karanlıksa bile içine girmeliydim. Yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma battı. Kendi bedenimi acıtarak cesaret bulmaya çalıştım.

Adımlarım ürkekti. Ama aynı zamanda cesurdum da. Eski Yeliz olsa bunu bile yapamazdı. Tüm yaşananlar beni bambaşka birine dönüştürmüştü. Çıkmaz, karanlık bir sokakta ne olduğunu bilmediğim bir varlığın peşinden gidebilen birine.

Ne dev adam ne de başka biri vardı. Kanımı donduran soğuktan başka hiçbir şey yoktu. Bir karanlık gölgem vardı. Tam önüme, yere düşüyordu.

O sırada bir ses duydum. Sağ yanımdan, geldiğim yerden. İçgüdüsel olarak başımı çevirdim.

“Kim var orada?” diye sordum. Gözlerim karanlığa alışmıştı. Ama kimseyi göremiyordum. Güvende olma ihtiyacıyla sırtımı duvara yasladım. “Kimsen ortaya çık! Senden korkmuyorum!” diye bağırdım. Soğuktan dudaklarım uyuşmaya başlamıştı. Burada daha fazla durmamam gerekiyordu.

Üşüyen parmak uçlarımı nefesimle ısıtmaya çalıştım. Duvardan ayrılırken bir kez daha gölgeme baktım. Her zamanki gibi oradaydı, benden başka kimsesi olmayan tek sadık arkadaşım gibi önümde uzanıyordu.

Ama sonra bir şey değişti.

Adımımı atmak üzereyken gölgeme doğru bir el uzandı. Karanlık, gölgemin içinden şekillendi. Uzun, ince, neredeyse iskelet gibi bir el.

Bağırdım. Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Sesim sokağın taş duvarlarına çarpıp yankılandı. Çığlığım, karanlığın kalbine saplanan bir bıçak gibi dağıldı. Ama o el... hâlâ gölgemin içindeydi. Ve yaklaşıyordu.

Ecelin soğuk nefesi ensemdeydi. Sanki biri kara bir örtü gibi karanlığı sırtıma geçirmiş de onun ağırlığını taşıyamaz olmuşum gibi deli gibi kaçıyordum. Ayaklarımın altındaki taşlar kayıyor, hava ciğerlerimi bıçak gibi kesiyordu. Gözüm kararmıştı, nefesim yetmiyordu ama durursam yok olacağımı biliyordum.

Bir an, aklımın bir köşesindeki inatçı dürtüyle başımı arkaya çevirdim. Karanlık, her zamanki gibi sırlı ve sessizdi. Kimse yoktu. Ama tam önüme döndüğümde, bir el kolumdan yakalayıp olduğu yerden beni savurdu.

Havada bir an süzüldüm, sonra sendeleyerek durdum. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

“Yeliz?!” dedi dehşet içinde. “Neler oluyor? Neden koşuyorsun? Bir yerine bir şey mi oldu?” Ateş Bey beni hızlıca kontrol etti. Sokağa baktı. “Bembeyaz olmuştun. Ne oldu sana?! Biri bir şey mi yaptı? Konuş!”

Kekeleyerek, “D-Dev adam,” dedim.

Ateş Bey kaşlarını çattı. Sokağın sonuna göz gezdirdi ama gece sır gibi her şeyi örtüyordu.

“Ne? Onun peşinden mi gittin? Neden aniden çılgılık atın? Ne gördün? Sana bir şey mi yaptı?” diye ardı ardına sordu. Hızla inip kalkan göğsümden de anlayacağı gibi cevap verebilecek bir hâlde değildim. Beni kolunun altına aldı. “Buz gibi olmuştun. Neden bana söylemedin? Gözlerinden anlamasam ve peşinden gelmesem ne olacaktı? Bu şekilde koşmaya devam edecektin muhtemelen. Burası ne kadar işlek bir cadde, farkında mısın? Bir arabanın altında kalmadan kurtulman mucize

olurdu.” Yürümeme yardımcı oldu, adımlarken ona tutundum. “Seni eve götüreceğim. Ve besbelli ki tedavi için daha erken başlamamız gerekecek.”

Bedenim titriyordu. Fakat titreyişimin sebebi artık sadece soğuk değildi. Hâlâ o gölgenin içinden uzanan eli hissediyordum, hâlâ avuç içlerimden tırnaklarımın acısı geçmemişti.

Yavaşça ilerlerken gökyüzüne baktım. Ay, kara bulutların arkasına gizlenmişti. Sanki o bile bu gecede benim yüzüme bakmak istemiyordu.

İçimde biri daha var,
Düşüncelerim bana ait değil.

BİRLİKTE AMA UZAK

“**B**ana böyle bakmaya devam mı edeceksin, Yeliz? Üzülmeye başlıyorum artık.”

Salonun loş ışığında yüzüme bakan Serhan’ın sesi, kırılgan bir cam gibi çatladı.

Ona hâlâ aynı şeyleri hissettiğimi biliyordum. Ama o gece, gözlerinde gördüğüm karanlık, içime sinmişti. Serhan karşımdaydı ama gözlerini her yakaladığımda sanki başka bir varlığın gölgeleri bakıyordu içime.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Özür dilerim. Bilerek yapmıyorum. Sadece o an aklımdan çıkmıyor. Gözlerin...” dedim aklıma gelenle. “Neyse bundan bahsetmeyelim.”

Elimi avuçları arasına aldı. “Bana bakar mısın, lütfen? Bu şekilde çözemeyiz. Yaşadığın şeyi anlıyorum. Ama yine de bana bu şekilde bakıyor olmanı kaldıramıyorum.” Çenemden tutup göz göze gelmemizi sağladı. Yavaşça fısıldadı: “Ben bana sevgiyle bakan o kadını görmek istiyorum.”

Yakın olmamızın etkisiyle elimde olmadan bocaladım. “Hak veriyorum sana gerçekten. Düzelteceğim,” deyip ondan yavaşça uzaklaştım. “Fakat bana biraz zaman tanınmalısın. Ne kadar gerçekçi olduğunu anlamıyorsun.”

“Anlıyorum ama... Tamam, dediğin gibi olsun.” Sesindeki kırgınlık için bir şey yapamazdım. O da ısrar etmedi, uzaklaşıp

arkasına yaslandı. “Ayak bileğin nasıl? Kremlerini sürmeyi ihmal etmiyorsun, değil mi?”

Kafamı *evet* dercesine salladım. “Üstüne basarken biraz sızlıyor, o kadar.”

Serhan’ın evinin salonunda oturuyorduk. Onu birkaç gün görmeyince özlemiştim. Tedirginliğim bile özlemimi bastırmıyordu. Ama ona yakın olmaktan çekiniyordum. Her an yine aynı şeyleri yaşayacakmışım gibi geliyordu.

Serhan telefonunu hoparlöre bağladı. Salonun içinde cılız bir müzik yayılmaya başladı. Pencereden giren rüzgârla tül perde kıpırdıyor, odanın köşelerinde hayalet gibi gölgeler oynuyordu.

“Ateş Bey’in bahsettiği tedavi ne zaman olacakmış? Tedavi sırasında seni göremeyecek miyim gerçekten? Ne kadar süreceğini de bilmediğini söylüyorsun.”

“Ne kadar süreceğini de ne yapacağımızı da bilmiyorum. Çok tedirginim. Ya işin sonunda başıma kötü bir şey...”

“Böyle düşünme,” diyerek sözümü kesti. “İyi düşüneceğiz demiştik ya? Hep olumlu olacağız. Evrene güzel enerji vereceğiz.” Enerji dediğinde göz devirdiğim için kaşlarını kaldırdı. “Yeliz, lütfen ama. Herkes sana güveniyor. Üstesinden gelecek sin. Bense seni burada bekliyor olacağım. Anlaştık mı?”

“Başka şansım yok zaten.”

Enerji kelimesinden nefret ediyordum. Etrafımda daima bir enerji vardı. Bir varlık. Hiçbir zaman yalnız değildim. Odanın köşelerinde, loş ışığın uzanamadığı gölgelerde sanki bir çift göz saklanıyor gibiydi.

Artık bitsin istiyordum. Birkaç ayda neredeyse yirmi kilo vermiştim. Öncesinde kilom fazla olduğundan şu an ideal kilomun çok aşağısında değildim. Ama hızlı ve dengesiz verdiğimden olsa gerek yüzüm çökmüş, derilerim sarkmış, solmuştum. Hastalıklı görünüyordum. Gözümün feri kalmamıştı. Canlı bir cenaze gibiydim.

“Bu karamsarlığın...” dedi bıkmış bir sesle. “Ateş Bey’in söylediklerinden bahseder misin tekrar? Neden son yaşananların ilaçlarla bağlantısı olduğunu düşündü ki? Anlam veremedim ona.”

“İlaçların yan etkisi olduğunu düşünmüş. Öncesinde bir şeyler yaşamamışım gibi... Ve normale göre şüpheliydi. Sanki son yaşadığım şeyler diğerlerine göre anormalmiş gibi davranmış.”

Serhan’ın kaşları çatıldı. “Neden ama? Katlanarak artan bir şey yaşıyorsun sadece. Benim uzaktan yorumum bu. Sence son yaşadıklarının ilk olanlardan bir farkı var mı?” Omuz silktim. Bunun cevabını ben de bilmiyordum. “Atlatacaksın. Biliyorsun, değil mi? Bunların hepsi geçecek. İleride bir anı olarak konuşacağız.”

“İleride de yanımda olacak mısın?” diye saf bir şekilde sordum.

Bana içimi eriten bir tebessüm gösterdi. “Her zaman yanımda olacağım,” dedi söz verir gibi.

Kalbim usulca dua etmeye başladı. Ne bir yaratıcıya ne bir meleğe, sadece evrene yalvardım.

O, bu sözü tutabilsin diye.

Dışarıda hava keskin bir bıçak gibi teni kesen bir soğukla doluydu sanki. Evin içinde de sanki o bıçak duvarlardan sızıyor, iliklerime kadar iniyordu. Kalın hırkamın ve kazağımın dokusu tenime ulaşmadan donmuş gibiydi. Üstelik Tülay abla, incecik tişörtüyle hâlâ rahatça dolaşıyordu. Bu mevsimde, normal insanlar gibi.

“Yeliz, kızım,” diye seslendi Tülay abla. “Bugün biraz geç çıkacağım. Daha vaktim var anlayacağın. Sana o çok sevdiğin sıcak çikolatadan yapayım mı?”

Yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. Daha içmeden de kalbimde ince bir sıcaklık.

Canım istememesine rağmen, “Çok iyi olur,” dedim.

Reddetmemem onu oldukça sevindirdi, yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “O zaman ben hemen yapıp getireyim. Yanına da tarçınlı kurabiyeden koyayım mı?”

“Olur.”

Koşar adım mutfığa geçti. Ben ise üzerime örttüğüm ince pikeyi ayaklarıma doğru sıkıca çektim. Kalın çoraplarımdan içindeyken bile parmak uçlarımdan buz kesmiş olduğunu hissettim.

Kucağımda Vızıldak vardı. O gece beni ürperten, korkutan o varlık gibi hissettirse de onu yanımdan ayırmamıştım. Tanıdık bir şeye, bir çocukluk hatırasına sarılmaya ihtiyacım vardı.

Biraz sonra, “Burada mıydın? Ben de seni odanda arıyorum,” diyen eniştem koltuğun diğer ucuna oturdu. “Ne o? Çocukluk yıllarına geri mi döndün?” dedi yarı alay yarı ciddi bir şekilde. “Şu bebeği elinden asla bırakmazdın. Banyoya bile onunla girerdin. Vızıl vızıl konuşur, beni deli ederdi. Bir gün gelip, *Vızıldak ayağını kırdı, hastaneye gidelim!* diye başımızın etini yemiştin, hatırlıyor musun? Seni ikna edene kadar sabah olmuştu. Salonda yan yana uyuyakalmıştık. Ne belim tutulmuştu ya o gün... Bir hafta ağrısını çekmiştim,” diye sızlandı.

Vızıldak’ın bandajlanmış bacağını okşadım. “Merdivenlerden yuvarlanmıştı! Çok üzülmuştum onun için. Halam bandajla sarmasa asla ikna olmazdım. Beni çok fena kandırmıştınız.”

Eniştem kısa bir kahkaha attı. “Bir de demiştin ki, *Röntgen çekilmesi gerekmiyor mu?* Çocuk aklınla bizimle oynuyordun. Baş belasıydın gerçekten.”

Ben de gülümsedim. Hiçbir zaman kavga eden, sorun çıkartan bir çocuk olmamıştım. Bazı isteklerim olurdu ve bunlar için diretirdim. Ne istediğini bilen olgun bir çocuktum. Öyle olmak zorunda kalmıştım.

“Neşeniz bol olsun. Ne kaynatıyorsunuz bakalım?” Halam gülerek yanımıza gelip aramıza oturdu. “Sizi uzun zamandır böyle görmüyordum... Şaşırdım.”

Eniştem ona doğru iyice döndü. “Hatırlıyor musun, Yeliz bir keresinde sınıf başkanı olmak için vaatlerde bulunduğunu söylemişti?”

Halam kafasını salladı. “Hatırlamaz mıyım? Belediye başkanını getireceğim demiş. Günlerce başımızın etini yemişti. Sen daha on yaşındasın, getirsene şarkıcı, oyuncu? Yok illa belediye başkanı gelecek demiş.”

“Çünkü laf arasında belediye başkanını tanıdığınızı duymuştum. Babamın başkanla arasının iyi olduğunu söylemişsiniz. Onun hatırına bir dediğimizi ikiletmez gibi bir şey demişti eniştem. Onu aklımda tutup, kullanırım diye düşünmüştüm.”

İkisi de kahkaha attı.

“Çok cin bir çocuktun. Senin yanında bir şey konuşmaya korkar olmuştuk,” dedi eniştem. Gözü uzaklara dalar gibi oldu. “Güzel zamanlardı.”

Kahkahaları evin boş duvarlarında bir yankı gibi sekti. Ama ben o yankının içinde hep bir fazlalık gibi kalmıştım. Onların yanındaydım ama hiçbir zaman içlerinde değildim. Hiçbir meuniyetimde yanımda olmamışlardı. Bana hep geride bıraktıkları sofralar, yalnız geçirilen bayramlar, tek başıma kutladığım doğum günlerim eşlik etmişti. Fazlalık görürdüm kendimi. Hep onların başına kalmışım gibi hissederdim. Bunları hatırladıkça içimde bir yer daha karardı.

Ama şimdi, hastalıklı hâlimde bana hiç olmadıkları kadar yakındılar. Belki de zayıf düştüğüm için. Yine de bu sahte sıcaklık bile hoşuma gidiyordu. Çünkü başka hiçbir sıcaklık yoktu.

Tülay abla elinde tepsiyle geri döndüğünde, “Sesinizi duyunca size de yaptım. Umarım beğenirsiniz,” diyerek sıcak çikolatalarla kurabiyeleri sehpanın üstüne bıraktı. “Ben bir saat

sonra çıksam olur mu? Yeğenim almaya gelecek de, biraz gecikmiş.”

“Olur tabii,” dedi halam. Kupalardan birini alıp sıcak çikolatadan içti. “Uzun zamandır içmiyordum. Çok güzel geldi. Gençlik yıllarıma dönmüşüm gibi hissettirdi bu tat. Eline sağlık, Tülay.”

Eniştemle ben de birer yudum alıp Tülay ablaya teşekkür ettik. O gidince ikisinin gözleri yine bana döndü.

“Hazır mısın?” dedi eniştem. *Neye* der gibi baktım ona. “Ateş Bey’le olan seansı kastediyorum.”

Halam lafa girdi: “Sadece Ateş Bey olmayacakmış. Bugün konuştum da. Yanında güvendiği, alanında uzman bir arkadaşının daha olacağını söyledi. Ve sanırım uzun sürecekmiş?”

Bu konudan bahsedince karnıma ağrı saplandı. Onlara belli etmemeye çalıştım.

“On gün kadar sürer diye tahmin ediyorum. Ama neler olacağını ben de bilmiyorum,” dedim.

Halamın bana merhametle baktığını gördüm. “Geçecek, Yeliz. Sen güçlü bir kızsın. Hepsini atlatacaksın.” Kurabiye tabağını bana doğru uzattı. Bir tane alıp yemeye başladım. “Bugün bayağı meşguldüm. Ercüment Bey’le de konuştum. Senin de imzanın olması gereken belgeler olduğunu söyledi.”

Eniştem kızarak, “Şu an acelesi mi var, canım? Kızın durumunu bilmiyor mu?” dedi.

Halam *bilmem* dercesine dudaklarını büzdü. “Biliyor da ısrar etti işte. Her ne kadar beklemesini söylesem de aylardır onu görmezden geldiğimi söyleyerek beni suçladı. Bilerek yapıyor-muşum gibi. Zaten o adamla bir türlü uyuşamadık. Ne desem ters anlıyor.”

Yerimde doğruldum. “Geçenlerde aramıştı beni ama geri dönebilecek durumda değildim. Fabrikanın işlerini çok mu aksatmış oldum?”

Halam, “Saçmalama, Yeliz,” dedi azarlayarak. “Fabrika mı önemli şu an? İşin içinden çıkamadığı çok mühim bir konu olsaydı bir şekilde çözmeye çalışırdı. Demek ki her şey yolunda. Sen içini rahat tut.”

Fabrikanın başına geçmek en büyük hayalimdi. Annemle babamın emek verdiği yeri daha iyi yerlere getirmeyi hedeflemiştim. Şimdi ise onu unutmuştum. Aylardır aklıma bile gelmemişti. Kendimi çok kötü hissettim.

“İzin verirsiniz ben bir Ercüment abiyi arayabilir miyim?” diye ikisine bakarak sordum.

“Şimdi mi?” dedi eniştem. Kafamı salladım. “Peki madem,” deyip ayağa kalktı. Halam da ona eşlik etti. “Ama bunları kendine dert edeceksen seanstan sonraya bırak. Toparlanmana az kaldı zaten.”

“Enişten haklı. Kendini yormamalısın.”

“Sorun yok. Teşekkür ederim yine de,” deyince, bana son bir kez baktılar ve beni yalnız bıraktılar.

Hiç beklemeden Ercüment abiyi aradım. İkinci defa çalmaya kalmadan açtı.

“Yelizciğim, merhabalar. Nasılsın?” dedi candan bir sesle.

“Merhaba, Ercüment abi. Kusura bakma, sana hemen dö-nemedim. Birtakım olaylar oldu. Fabrikayı çok ihmal etmiş oldum... Ama çok yakında döneceğim. Elimden ne gelirse o zaman yapmaya hazırım.”

“Sana bunu sormamıştım ama ben, *nasılsın* demiştim. Ona cevap verirken çok sevinirim,” dedi nazik bir sesle. Fabrikada olduğunu arkadan gelen seslerden anladım. Bir kapıyı kapattığını duydum ve sesler kesildi. “Konuşmayalı uzun zaman oldu. Seni merak ettim. Her şey yolunda mı?”

Derin bir nefes verdim. “Pek değil. Ne kadarını biliyorsun, bilmiyorum ama buhranlı bir süreçten geçiyorum. Bu yüzden hiçbir şeyle ilgilenemedim.” Gözlerim doldu. “Sınava dahi gi-remedim.”

“Ya...” dedi inanamayarak. “Bir şeyler duymuştum ama sınava giremeyecek kadar olduğunu bilmiyordum. Ne olursa olsun, hiçbir şey senden önemli değil. Sınav her sene yapılıyor. Fabrika da yerinde durmaya devam ediyor. Önce sağlık, Yeliz. Sağlığın yerinde olduğu sürece her şeyin üstesinden gelirsin. Bunları problem etmeye bile değmez.”

“Öyle tabii. Ama insan ister istemez üzülüyor. Biraz önce halam bana ulaşmak istediğini söyleyince hemen aradım. Umarım bir problem yoktur,” dedim endişeyle.

“Hayır, hiçbir problem yok. Sadece çözmemiz gereken birkaç bir şey var.” Kâğıt sesleri duydum. Konuşmadan önce es verdi. “Ama bunları konuşmanın yeri ve zamanı mı? Olanlardan bahsetmek ister misin?”

İsterdim aslında. Onun fikirlerine çok kıymet veriyordum. Ama öyle şeyler yaşamıştım ki nasıl anlatacağımı da bilmiyordum. Telefonda da anlatamazdım.

“Yakın bir zamanda iyileşip yanına geleceğim, abi. Bir ay sonra sana her şeyi anlatacağım. O zamana kadar arkamı toplamaya devam edebilir misin?”

“Arkanı toparlamıyorum, işimi yapıyorum. Benim görevim bu. Senin arkanın toparlanmasına ihtiyacın yok,” dedi kati bir sesle. “Sadece Yunanlarla yapacağımız anlaşma için senin de imzan gerekiyor. Haftalardır geciktiriyorum. Mallar hazır, tırlar hazır ama imzan olmadan çıkışını sağlayamıyorum.”

“Biriyle göndertebilirsen imzala...”

“Yeliz,” diyerek, cümlemi tamamlamama engel oldu. “Malesef bunu yapamam.”

“Neden?”

“Halanla konuşmamızda bana kısaca durumundan bahsetti. İlknur Hanım’la pek anlaşılamam, bilirsin. Hiçbir şekilde ortak paydada buluşamayız. Ama bu söylediğinde ona hak verdim. Şu an sağlıklı kararlar veremediğin bir dönemden geçtiğini öğrendim... Ve bu sanırım pek çok insan tarafından duyulmuş.

Şu an böyle büyük bir anlaşmanın altına imza atarsan bu imza rakiplerimiz tarafından sorgulanabilir. İsterlerse anlaşmayı hukuki yönden yok saydırıp bize cezai işlem uygulatabilirler. Bu yüzden anlayışına sığınarak bunu yapamayacağımı söylemek istiyorum.”

Cezai ehliyetim yok muydu artık? İmzamın geçersiz sayılacağı duruma mı düşmüştüm? En büyük hayalim ailemin emneti olan fabrikanın başına geçmekken, şimdi ondaki hakkımı bile kullanamayacağım noktaya gelmiştim. Ne acıydı.

Tüm üzüntümü yuttum, boğazıma cam kırıkları gibi batsa da.

“Fabrikanın çıkarına yönelik bir şey olsun istemem,” dedim direkt. Bunu hazmetmem zor olacak olsa da elimden başka bir şey gelmiyordu. “Anlaşma olmayacak mı o zaman?”

“Anlaşmanın olması gerek. Çok fazla yatırım yaptık. İptal olursa, bu bizi maddi olarak epey hırpalar. Senin içinde uygunsa yarın avukatımız Cihat Bey’i yanına göndereceğim. O sana daha doğru bir açıklama yapar.”

“Ama anlayamadım. Fabrikadaki haklarımdan mı feragat etmem gerek?”

“Hayır hayır, asla” dedi hızlıca. “Buna izin vermeyeceğimi bilmen gerekir. Buradaki her bir toz bile senin. Ne demek hakkindan feragat etmek? Sadece bir süreliğine kendi başına karar alamayacağın için ve bazı işlerin aksamaması için sana vasi atanması gerekecek. O kişi senin adına karar verecek.” Sesi daha da ciddileşti. “Bu alelade bir karar değil, Yeliz. Normalinde bu kararı senin öncesinde vermiş olman gerekirdi. Ama işlerin böyle bir noktaya geleceğini kimse öngöremezdi. Kararı kendin vermen gerek. Senin en doğrusunu seçeceğini biliyorum.”

Fakat ben bundan pek emin değildim.

~~-----~~

--- benim elim değildi.

Ama kalem benim elimdeydi.

GİDECEK YER YOK

Uzun zamandır evden bu kadar ayrı kalacağım bir zaman olmamıştı. Belki on gün belki iki hafta başka bir yerde yaşamam gerekecekti. Bavula ne koyacağıma karar vermekte zorlanmıştım.

Bugün evden ayrılıyordum. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Yarım saat kadar sonra Ateş Bey'in ofisine beni Serhan bırakacaktı. Halamlarla evde vedalaşacaktım.

Çok gergindim. Ellerimin titremesine engel olamıyordum. Avuç içlerim, defalarca silmeme rağmen terdem yeniden ıslanıyordu. Kalbim düzensiz attığından her an panikatak geçirecekmiş hissiyle doluyordum.

Bulut gideceğimi anlamış gibi ayak ucumdan ayrılmıyordu. Ben odanın içinde hareket ettikçe o da peşimden geliyordu. Kendini sevdiren bir kedi olsaydı ona sıkıca sarılır, geri döneceğimi söylemek isterdim.

Çoraplarımı da koyduktan sonra bavulun fermuarını kapatacağım sırada ışıklar birdenbire titredi. Saniyelik bir kararma. Ama o an... o kısacık an... sırtımda biri nefes aldı. Sıcak bir nefes değildi bu. Mezardan sürünerek çıkmış bir ölünün ciğerrinden gelen, bayat, küf kokan bir soluktu.

Panikledim. Olduğum yerde hareket etmeden masaya doğru ağır hareketlerle uzandım. Masanın üstündeki kalemi elime

aldım ve sıkıca kavradım. Hiç beklemeden arkamı döndüm ve kalemi ileriye doğru savurdum.

Kimse yoktu.

Ama havada hâlâ bana dokunan nefesin nemi asılı kalmış gibiydi.

Korkunun sesi yoktur ama kendini iyi tanıtır; içini yakar, mideni bulandırır, terli tenine soğuğu üfler. Ve bilirsin ki yalnız değildir.

“Sakin ol, Yeliz. Basit bir elektrik arızasıydı sadece. Sakin ol,” diye teskin ettim kendimi. Ama benim hayatımda *basit* diye bir şeye yer kalmamıştı.

Elimde kalemle odanın ortasında kıpırdamadan duruyordum. Aynı nefesi bir daha hisseder gibi olunca odada kalmak istemedim, koridora çıktım.

Bulut peşimden geldi ama hemen önümden koşarak uzaklaştı. Yanımda bile kalamadı. O anda yalnızlığımın ağırlığı omuzlarıma çöktü.

Temkinli bir şekilde adımlarken kötü bir şey olacaktı hissiyle dolmaya başladım. Telefonun flaşını açtım. Koridorun lambaları cızırtılı bir iniltiyle yanıp sönüyordu. Her adımda gölgem eğilip bükülüyordu.

Günlerdir beni terk etmeyen bir soğukla baş ediyordum. Bu yüzden evin içinde herkes tişörtlerle gezerken ben kalın eşofmanlar giyiyordum. Ellerim buz gibiydi. Kıyafetlerim ne kadar kalın olsa da beni ısıtmaya yetmiyordu. Sırtımdan aşağı soğuk terler akıyordu. Üşüyordum ama terliyordum da.

Bugün evden ayrılacak ve bu yaşadıklarına son verecektim. Her ne kadar göğsümdeki daralma bunun son bulmayacağını söylese de... inanmak istemiyordum. Tutunacak başka bir şeyim kalmamıştı. Bu son kalan umudumdu.

Daha on adım atmış, koridoru yarıl原因amamıştım bile. Salondan halamların sesi geliyordu. Biraz hızlansam onların yanına varmam saniyeler sürmeyecekti.

Telefonu sol elime alıp sağ elimi duvara yasladığım anda koridordaki ışıklar yüksek sesli cızırtıyla yanıp sönmeye başladı. Telefonu yeniden sağ elime almak isterken elim titrediği için telefonu yere düşürdüm. Eğilip hızlıca aldım. Fakat doğrulduğumda telefonun kapandığını fark ettim. Açmak için güç tuşuna bastım ama ekran simsiyah kaldı.

“Hay aksi! Tam sırasıydı!”

Birkaç saniye boyunca sadece ışıkların boğuk cızırtısı duyuldu. Bu sesin frekansı tuhaf şekilde kulağımın içine işliyor gibiydi. Bir yerden sonra uğultuya dönüştü. Gözüm ışıkların yanıp sönmeye takılı kaldı.

Ve o an... ışıkların titreşiminde onu gördüm.

Koridorun sonunda.

Bir silüet.

Her yanıp sönüş arasında sanki koridorun ucunda bir silüet belirip kayboluyordu. Önce gözlerimin beni yanılttığını düşündüm. Ama sonra... bir şey değişti. Cızırtı sesi kesildi. Işıklar sabit kaldı. Koridor aydınlandı. Ve o silüet gitmedi.

Başını hafif yana eğmiş, omuzları geniş, kıpırtısızdı.

Bir... iki... üç yanıp sönmeye... her birinde biraz daha belirginleşti. Gözümü ovuşturdum. Yok olmadı. Hâlâ oradaydı.

Orada, koridorun tam sonunda... duruyordu.

Korku bedenimi ele geçirdi. Yeniden. En derinden.

Kapalı telefonum aniden titreyince gözlerimi silüetten zorlukla çekebildim. Ekran, hiçbir uygulama açık değilken kendi kendine açıldı. Arka plan tamamen karanlıktı. Siyah arka plan üzerinde beyaz renkte sadece tek bir şey yazıyordu:

“YAKINDA.”

Beynimde tehlike çanları çalmaya başladı. Bütün sinir sistemimde alarm verildi. Parmaklarım uyuştı. Başparmağımı ekranın üzerine götürdüm ama dokunmatik ekran çalışmıyordu.

O an, koridorun ucundaki figür başını daha da yana eğdi. Boynu neredeyse yatay hâle gelmişti. Bu bir insanın durabileceği bir hâl değildi.

O, insan değildi.

Koşmak istedim ama bacaklarım hareket etmiyordu. Sanki zemin, ayaklarımı emiyor gibiydi.

Telefon bir kez daha titredi. Bu kez sesli, yankılı, robotik bir sesle haykırdı. Ses evin içinde eko yaparak yankılandı:

“Yalnız değilsin.”

Telefonun ekranı aniden kendiliğinden kapandı. Karanlık, bir anlığına her yeri yuttu. Ardından ışıklar yeniden yanıp söndü ama bu sefer patlamaya benzer bir sesle. Koridorun ucundaki ampul, tiz bir çatırtıyla patladı. Cam parçaları etrafa saçıldı ve sonra zemine döküldü. Biri cam kırıklarının üstünde yürüyormuş gibi bir ses yankılandı.

Ayak sesi.

Yaklaşıyordu.

Bana doğru yaklaşıyordu.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi çarpıyordu. Geri çekilmek istedim ama ayaklarım hâlâ yerinden kalkmıyordu. Bacaklarım kilitlenmiş gibiydi. Sanki görünmeyen bir ağırlık, dizlerime bastırıyordu.

Koridorun sonunda duran o şey, bir adım daha attı.

Ampuller bir anda sırayla patlamaya başladı.

Işık, koridorda hızla üzerime doğru ilerleyen bir karanlık tüneline dönüştü. Sadece önümdeki son ampul sağlamdı.

Göz göze gelmedik ama gözü var mıydı, onu da bilmiyordum.

Fakat hissettim. Bana baktı. İçime, en derinime ulaştı. Bir yılan gibi, bir sır gibi, bir ihanet gibi.

Birden sırtımdan aşağı buz gibi bir şey aktığında donakaldım. Gerçek anlamda ıslaktı. Refleksle sırtıma dokundum. Elim ıslanmıştı. Parmağımı kaldırdım: koyu gri bir sıvı. Ne su

ne ter. Ağır ve soğuk. Burnuma eski, küflü bir bodrum kokusu geldi.

O an yere çömeldim. Telefonu açmayı denedim, çalışmıyordu. Bu sırada yukarıda, tavanda bir varlık hissettim. Bana ulaşmaya çalışan, bir nefes uzağımda olan bir varlık. Dizlerim çökmüşken başımı kaldırdım. Tavanda bir şey göremedim.

Yanlış hissetmemiştim. Tavanda bir nefes sesi vardı. Sanki biri baş aşağı oraya tutunmuştu. Nefes alıyordu. Sessiz, ağır, ıslak bir solukla.

Bir damla yukarıdan alnıma düştü.

İrkilip elimle damlayı sildim. Parmağıma aynı koyu gri sıvı geldi.

Aklımı yitirmek üzereydim. Panikatak elimi tutmaya hazırlanırken mantıklı düşünemiyordum. Zihnimdeki alarmlar bana *kaç!* diye haykırınca kendime geldim. Fakat tam doğrulmak üzereyken, sağımdaki duvar içeriye doğru nabız gibi atmaya başladı.

Gerçekten attı. Bir kalp gibi.

Gözlerime inanamadım. Gerçeklik algımı yitirdim. Her şey kurmaca bir dünyanın izleri gibi geliyordu.

Duvarın içinden bir şey vurmaya başladı.

Tak. Tak. TAK TAK TAK.

Bu... Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Duvarın içinden öfkeyle, haykırır gibi atıyordu. Bana ulaşmaya çalışır gibi.

Ona bakmamaya çalıştım. Her attığında beni içine çekecek gibiydi. Koridorun ucunda yanan ampule değdi bakışlarım. Onun altında salon görünüyordu. Orada, halam ve eniştem duruyordu.

İkisi de bana bakıyordu.

Ama...

Yanlış bir şey vardı.

Duruyorlardı ama hareket etmiyorlardı.

Göz kırpmıyorlardı.

İçimde bir ses çığlık atıyordu:

Koş. Ama geçerken arkana bakma.

Zorlukla ayağa kalktım. Ayak bileklerim hâlâ titrekti. Dizlerimin arasına kadar gelen bir soğukluk vardı, sanki yerde bir şey sürünerek geçiyordu. Her adımda koridor biraz daha uzuyormuş gibi hissettim.

Işıklar her sönüşten sonra daha hızlı yanıyor, daha tiz cızırtılar çıkarıyordu.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, nefesim boğazımda kesiliyordu.

Koşmaya başladım.

Bir şey beni takip ediyordu.

Ama arkamı dönmedim.

Ayaklarım yumuşak zemine basıyormuş gibi hissettirdi. Halı yoktu ama yer... canlı gibiydi. Attığım her adımda zemin hafifçe içeri göçüyordu.

Salona bir adım kala arkamdan soğuk bir el bileğime dokundu.

Donakaldım.

Yüzümü döndürmedim.

Sadece elimle o eli ittim ve son gücümle ileri atıldım.

Nefes nefeseydim. Salonun içine girdiğimde her şey normal görünüyordu. Hemen ardından fark ettim. Halamla eniştem ileride duruyordu ama nefes almıyorlardı. Hareket etmiyorlardı. Ayakta duruyorlardı. Gözleri bana dönükrü. Ama göz bebekleri yoktu.

Halamın ağzı hafif aralıktı. Ve o an... gözlerinden yaş değil, koyu gri bir sıvı damlamaya başladı.

Aynı sıvı, alnıma düşenle aynı sıvıydı bu.

“Geldin...” dedi halamın sesiyle biri.

Ama halamın ağzı oynamadı.

Eniştemin boynu yavaşça sola doğru kıvrıldı, kemik sesi duyuldu.

Sonra onun sesi geldi:

“Gidecek yerin kalmadı.”

Ne yapacağımı bilmeden onlara irileşmiş gözlerimle bakıyordum. Salondaki televizyon kendi kendine açıldığında daha çok korkup irkildim.

Ekranda ben vardım. Ama gözlerimden biri yoktu. Ve ekrandaki “ben” dudaklarını oynatıyordu:

“Sen burada kalacaksın,” diye fısıldadı. “Herkes gidecek ama sen burada tutsak kalacaksın.”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. Atak geçirmenin eşiğindeydim. Şiddetle atan kalbim, sanki bana ihanet edip kurgularımı kıracak, dışarı çıkacaktı.

Halam ve eniştem hâlâ bana bakıyordu, hiç kıpırdamadan. Gözlerinden damlayan gri sıvı yere ulaştığında parke zeminde buharlaşır gibi kayboluyordu.

Dayanamadım. Çığlık attım. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Bir tane daha.

Avazım çıktığı kadar, belki de canım çıkana kadar, haykırdım:

“YARDIM EDİN! LÜTFEN! BİRİ YARDIM ETSİN! BİRİ BANA YARDIM ETSİN!!!!”

Ayaklarım geri geri hareket etti. Sonra kendiliğinden döndüm ve koşmaya başladım. Varımla yoğunla, ruhumla. Ama geçtiğim kapı... Koridor artık orada değildi.

Arkama baktım, salon bir sisin içine gömülmüş gibiydi. Kapının çerçevesi şekil değiştirmişti. Ev kendi kendine yeniden tasarlanıyordu. Yatak odasına açılması gereken kapı, bir taş duvara dönüşmüştü. Mutfak kapısı ise... sonsuz karanlığa açılıyordu.

Koşarken odalardan birinin ışığı yanıp söndüğünü gördüm. İçeriden tanıdık bir ses geldi:

“Yeliz, ben buradayım... sakın ol!”

Durakladım.

Kalbim bir anda hem durdu hem çarptı.

Serhan.

Belki de yapmamalı, gitmemeliydim ama hiç düşünmeden koşar adım içeri daldım. Oturma odasıydık. Her şey olması gerektiği gibiydi. Ve o, orada koltukta oturuyordu. Serhan gülümseyerek bana bakıyordu. Sanki içeride kıyamet kopmuyormuş, kötü ruhlar beni esir etmeye çalışmıyormuş gibi.

“Ne oldu sana? Yüzün bembeyaz...”

Gözyaşlarımı fark etti. Ellerimle yüzümü sildim. Ona doğru yürüdüm. Bu, Serhan'dı. Benim Serhan'ımdı. Öyle olmalıydı. Olmak zorundaydı. Tam ona sarılmak üzereydim ki... Omzunun altından bir şey hareket etti.

Bir şey... fazladan bir kol gibi.

Kısa ve siyah. Sanki onun vücudundan dışarı çıkmaya çalışıyor gibiydi.

Gözlerim istemsiz bir şekilde o noktaya kaydı.

Serhan gülümsüyordu ama gözleriyle gülmüyordu.

Bakışları... boştu.

İkna etmek ister gibi baktı bana. “Sana bir şey yapmama izin ver. Acımayacak.” dedi, kendi sesiyle. Ama sesi metalikti, yankılıydı.

Ve sonra birden yüzü çözüldü. Resmen yüzü kaydı. Derisi, tavan boyası gibi soyulmaya başladı. Altında... simsiyah, damarsız, dudaksız bir şey vardı.

Avazım çıktığı kadar haykırdım. Boğazım yırtıldı, belki de kanadı.

Geriye doğru sendeledim ama ayağım bir şeye takıldı. Serhan olmayan şey, koltuğun üzerinden ayağa kalkmadı. Yukarı süzüldü. Tavanda durdu. Beni baş aşağı izlemeye başladı. Fazlalık olan uzvu aşağı doğru uzanıyordu. Her an bana ulaşacak, tek hamlede soluğumu kesecek gibiydi.

Bu, kâbus olamayacak kadar kötüydü.

Tam bu anda odanın camı patladı. Soğuk bir rüzgâr içeri doldu. O varlık üzerime atılmak üzereydi. Ama o an yer ayağımın altından çöktü. Gerçek anlamda, zemin kırıldı. Karanlığın içine tepetaklak düşmeye başladım.

Serhan'ın sesi hâlâ kulaklarımdaydı:

“Benimle kalırsan hiç bitmeyecek!”

Karşı konulmaz bir hızla karanlığa doğru düşüyordum. Nereye ineceğimi bilmiyordum. Korkum öyle baskındı ki buna endişe edemiyordum.

Yerle bir olduğumda canımın acısını bile düşünemedim. Elimle yeri yokladım. Zemin yumuşaktı sanki çimen gibi. Öyle kokuyordu. Gözlerimi yavaşça açtım. Tepemde gökyüzü vardı. Açık maviydi. Sıcak bir yaz günü gibi parlıyordu. Etraf sessizdi. Ne cızırtılar ne korkunç sesler ne de başka biri vardı.

Sonra bir ses duydum: “Yeliz?”

Başım hızla sese döndü. Bu sesi tanıyordum. Yıllardır duymadığım bu ses annemin sesiydi.

Orada duruyordu, biraz ilerimde. Yanında da babam vardı. Kazadan bir gün önceki hâllerıyla. Genç, sağlıklı, gülümseyen... Annemin karnı yuvarlaktı. Hamileydi.

Dizlerim titredi. Bir çocuk gibi yürüdüm onlara doğru. Çölün ortasında susuz kalmış gibi hasretle yürüdüm. Gözlerim yaşla doldu. Annemle babam bana kollarını açtı.

“Ah, kuzum... Sensin, değil mi?” dedi annem.

Babam hasretle seslendi. “Canım kızım, seni çok özledik.”

Hıçkırıklar boğazıma yapıştı. Bırakmak istemeyerek sarıldım onlara. Babam saçlarımdan öptü. Annem sımsıkı sarıldı, karnını göğsüme dayandı.

Varımla yoğumla ağlarken, “Benim yüzümden...” dedim. “O gün ağladım. Baba, sen dönüp bana baktın... Sizin yüzünüzü en son o zaman gördüm... Ben yaptım... Ben...”

Annem iki eliyle yüzümü tuttu. “Hayır. Sen bir çocuktun. Bu senin suçun değildi.”

Babam şefkatle yanağımı okşadı. "Biz seni hep korumaya çalıştık. Hâlâ da koruyoruz."

Yumuşak bir sıcaklık hissettim. İçimden bir düğüm çözülüyordu sanki. İlk kez affedildiğimi, bunun bittiğini düşündüm.

Ama...

Ama yeni dünyamda bu imkânsızdı. İmkânsızdan bile öteydi.

Arkamızda bir hışırtı duydum. Yaprak sesi gibi. Tırnak sesi gibi. Toprak sürtünmesi gibi.

Korkuyla döndüm arkamı. Küçük bir kız çocuğunun ayakta durduğunu gördüm. 5 yaşında görünüyordu ama cilt tonu ölü gibi soluktu. Gözleri... tamamen siyahtı. İris yoktu. Beyaz yoktu. Göz bebekleri tüm alanı kaplıyordu.

Anneme baktım. "Anne, bu kim?" diye sordum. Sesim titriyordu.

Annem birden sararmaya başladı. Babam korkuyla geri adım attı.

Küçük kız konuştu:

"Ben..." dedi. Sesinde lanetin izleri vardı. "Ben onun içinde olanım. Hiç doğamayanım." Gözleri bana döndü. "Ben senin yüzünden hiç nefes alamayanım."

Annemin ağzı birden açıldı. Boğazından boğuk bir hırıltı geldi. Elleri göğsünü tutuyordu. Babam çığlık atmadan önce dizlerinin üstüne çöktü. İkisi de boğuluyor gibiydi. Görünmez bir el onları öldürüyordu. Bunları yapan oydu, kardeşimdi. Ellerini onlara doğru uzattı. Avuçlarından simsiyah dumanlar çıktı. Duman annemle babama uzandı.

Onlar acı içinde bakarken ben donup kalmıştım. Histerik kriz ânındaymış gibi, "Ben yapmadım... ben yapmadım..." diye mırıldanmaya başladım. Ama küçük kız yürüyerek bana doğru yaklaştı. O adım attıkça yerdeki çimenler ayaklarının altında kararıyordu.

284 ŞENİN YÜZÜNDEN

Annem yere düştü. Babam, gözleri açık bir şekilde yavaşça yana devrildi.

Küçük kız diz çökerek yüzüme doğru yaklaştı. Şeytani bir merhametle avucunu yanağıma yasladı. Ölümün nefesini yüzüme üfledi.

“Onları ben değıl... Sen öldürdün. Ve şimdi sıra sende.”

Uyardım yotakta bir vandı.
Ben uyurınca gitti.
Rüya değildi.

Ninova

FISILTI

Gözlerim ışığa alışamıyordu. Loş ışık bile canımı yakıyordu. Ateş Bey odada değildi. Kalkmaya hâlim olsa ışığı kapatacaktım ama kolumu bile kıpırdatamıyordum. Bedenim iflas etmiş gibiydi. Uzandığım bu yataktan bir daha kalkamayacak hissiyle dolmuştum.

Planladığımız gibi beni buraya Serhan getirmişti. Ama gelişim pek normal şartlar altında olmamıştı.

Halamlar beni evin aşağısındaki kilerde, zeminde uzanırken bulmuşlardı. Oraya nasıl gittiğimi bilmiyorlardı. Saatlerce baygın yattığımı ve nabzımın zayıf olduğunu söylemişlerdi. Hemen Serhan'a haber verip beni odama taşıdıklarını, kendime gelince apar topar Ateş Bey'in yanına getirdiklerinden bahsetmişlerdi. Yolda ara ara uyandığımı ve sayıkladığımı söylemişler, bunun sebebini yüksek ateşime bağlamışlardı.

Ama ben böyle olmadığını biliyordum. Yaşadığım şeyler ruhum gibi bedenimi de ele geçirip organlarımı iflas ettirmeye başlamıştı. Doğru düzgün beslenmediğimden bağışıklık sistemim çökmek üzereydi. Kısacası tükenmenin eşiğindeydim.

Ve bunun farkındaydım. Ama değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordum.

"Uyanmışsın. Daha doğrusu, ayılmışsın mı demeliyim? Nasıl hissediyorsun?" Ateş Bey'in sesi derinden, yankılı geliyor gibiydi. Başımın ağrısı, onun konuşmasıyla şiddetini arttırdı.

Yüzümü buruşturduğumu fark etmiş olmalı ki, “Işığa, sese duyarlılığın var,” dedi. Yanıma gelip ateşölçeri alnıma yaklaştırdı. “Ateşin hâlâ normale gelmedi. Kendine gelene kadar bekleyeceğim. Sen sadece dinlenmene bak.” Beni doğrulttu ve getirdiği iki hapi içmem için yardım etti. “Bunlar seni iyi edecek. Sadece uyu ve iyileşmeye çalış. Gözlerini açtığında burada olacağım. Her şey düzelecek.”

Ağzımda iğrenç bir tat vardı. Gözlerimi açmadan zorlukla yutkunmaya çalıştım. Boğazımdaki ağrı yüzünden bunu başaramadım.

Göz kapaklarımı yavaşça araladım. Saat kaçtı, bilmiyordum. Ne kadar süredir uyuduğumdan da emin değildim. Hava kararmak üzereydi. Buraya geleli ne kadar olmuştu?

Doğrulmadan önce, “Kimse var mı?” diye seslendim. Cevap gelmedi. “Ateş Bey?”

Sessizlik.

Buraya geldiğim hâlime göre çok iyiydim. Zor da olsa doğrulabildim. Çıplak ayaklarımla zemine bastım, soğuğu hissettim. En azından kendi başıma ayağa kalkabiliyordum. Önce kimse var mı diye etrafa bakındım. Kimseyi göremedim. Beni yatırdıkları odayı ilk defa görüyordum. Burası Ateş Bey’le çalışma yaptığımız salonun yanındaydı. Sedyeye benzer bir yatak ve üstünde ilaçların olduğu küçük bir sehpadan başka bir şey yoktu.

Midemden gelen gurultuyu duyunca ne kadar aç olduğumu fark ettim. En son ne zaman bir şey yediğimi hatırlamıyordum. Kolumda iğne izi vardı. Serum takmış olmalıydılar. Açlığın aniden bastırmasıyla başımın döndüğünü hissettim. Yatağın üstüne oturdum. Kapının arkasında duran bavulumu yeni fark ediyordum.

Ateş Bey'in gelmesini beklemeye başladım. Zaman geçmek bilmiyordu. Hem yalnız kalmanın korkusu hem de şiddetli açlık başımın ağrımına sebep olmuştu. Salonda midemden gelen gurultulardan başka ses yoktu.

Yalnız kalmanın telaşıyla Bulut'u hatırladım. Hemen ayağa kalktım. Dönen başımı umursamadan etrafa bakmaya başladım. Ateş Bey, güvende hissetmemi sağlayan bir şeyi her zaman yanımda taşımam gerektiğini söylemişti. Bulut, o şey'di.

Hayır, o yoktu. Kimsenin aklına da onu getirmek gelmemişti.

"Sakin ol, Yeliz. Bir şey olmayacak. Ateş Bey birazdan gelecek. Sakinleş."

Daha kendimi sakinleştirmeye çalışırken içeriden bir ses geldi. Sert bir cismin yere düşmesinin sesiydi bu.

Orada sinsi bir düşmanın varlığını hissettim. Metrelerce ötemdeydi ama şah damarım kadar yakındı da.

Burada tek başıma kalamayacağımı fark ettim. Ateş Bey gelene kadar eve gidip Bulut'u alır, karnımı doyurur, geri dönerdim. Hem Serhan'la doğru düzgün vedalaşamamıştım bile. Ona sarılmak, her şeyin iyi olacağını ondan duymak istiyordum.

Kapının önündeki ayakkabılarımı çorapsız bir şekilde giydim. Ardıma bakmadan kapıyı çekip çıktım. Dışarısı soğuk olmasa da ben üşüyordum. Üstümde doğru dürüst bir şey yoktu. Beyaz, uzun, tül bir elbise giymiştim. Üşümek elde değildi.

İşlek caddede beklemeye başladım. Önümde duran taksiye, inen yolcudan sonra hiç beklemeden bindim. Evin adresini söyledim. Üzerimde hiç para yoktu ama halamlardan ödemesini isteyebilirdim.

"Klimayı açabilir misiniz?" Taksici hiç konuşmadan klimayı açtı. "Biraz hızlı gitme şansımız var mı? Eve varmam gerekiyor." Sadece *olur* der gibi kafasını salladı ve hızlandı.

Taksinin arka koltuğunda camdan dışarı bakarken içimde büyük bir huzursuzluk vardı. Dış dünyadaki her şey fazla sessiz ve düzenli görünüyordu. Sanki birileri kaldırım taşlarını özellikle hizalamış, ağaçları özellikle dizmiş, gökyüzünü bile kurgulamış gibiydi. Her şey olması gerekenden fazla düzgündü. Huzursuzluğumun sebebi buydu.

Midemin kıyısında dolaşan hafif ama tanıdık bir ağrı vardı. Taksi ilerledikçe bu his katlanarak artıyordu. Bir tür önsezi ya da adı konmamış bir tehdit gibiydi. Her şey yolundaymış gibi görünmesine rağmen içimdeki o titreşim beni çıkmaza sürük-lüyordu.

Eve doğru gidiyordum ama sanki tanıdığım o ev olmayacaktı. Orada beni bekleyen bir kıyamete doğru gidiyor gibiydim. Ve tüm dünya bunun için bana yardım ediyordu sanki.

Vardığımızda taksiciye, “Biraz beklerseniz hemen parayı gereceğim,” dedim. Adam hiçbir şekilde tepki vermedi. İndikten sonra taksinin kapısını kapatmamla hızla uzaklaşması bir oldu. Tekerleklerin acı sesi sokakta yankılandı. “Bu da neydi şimdi?”

Kollarımı bedenime doladım, havadaki serinlik tenime çarptı. Hafif bir rüzgâr vardı ama beni asıl ürperten o değildi. Evin önünde durdum. Kapıya baktım. Bu evde büyümüştüm. Bu kapının gıcirtısını, halamın perdeyi aralayışını, eniştemin ayakkabılarının çıkardığı sesi... hepsini ezbere bilirdim. Ama şimdi bu kapı bana yabancı geliyordu.

Titreyen elimle zile bastım. Bir kez. Sonra bir kez daha. Hiçbir ses gelmedi. Ne ayak sesi ne perde hışırtısı.

Hiç.

Sanki evde kimse yaşamıyor, hiç yaşamamış gibiydi.

Yüzümdeki kaslar gerildi. İçimdeki huzursuzluk artık bir karın ağrısına döndü.

Bir şey vardı.

Bir şey saklanıyordu.

İçeriye doğru bakınarak evin yanından arka tarafa geçmeye başladım. Parmak uçlarıma kadar gergindim. Adımlarımı sessizce attım. Kış bahçesinin camlarına vardım.

İçeride ışık yanıyordu. Halamlar günlerce burayı yeniden dekore etmek için uğraşmışlardı. O kadar uğraştan sonra burada oturmayı tercih etmiş olmalıydılar.

Sessizliğimi korudum. Pat diye cama vurarak onları korkutmak istemiyordum. Perdenin kenarından baktım ve biraz sonra onları gördüm.

Ateş Bey buradaydı. Halamla yan yana oturuyorlardı.

O neden buradaydı? Kötü bir şey olmasa eve kadar gelmezdi. Demek ki çıkmaz sokak hiç beklemediğim kadar yakındı.

Bu konuşmayı dinlemeliydim. İyiliğim için benden bir şey gizliyor olabilirlerdi. Beni göremeyecekleri ama onları duyacağım bir noktaya geçtim.

Camın arkasında durduğumda içimdeki her şey susmuş gibiydi. Ne kalp atışımı duydum ne de nefesimi. Sanki bedenim oradaydı ama ruhum çoktan o salonun ortasında, onların arasındaydı.

Kış bahçesinin buğulanmış camına yaklaştım.

“...tahmin ettiğimiz gibi olmadı. Böyle fenalaşacağını nereden bilebilirdim? Bir noktada iş artık benden çıktı ama siz görmek istemediniz,” dedi Ateş Bey.

Eniştemin kızgın sesini duydum: “Suçu bize mi atıyorsun sen? Bu sıradan bir şey mi? Sanki bu konuda usta olan biziz! Senden yardım istedik ama *benim iş tanımıma girmiyor* diyerek sıyrılmaya çalıştın. Şu noktada iş tanımı mı kaldı?”

“Sakin ol, Atilla,” dedi halam. O, enişteme göre daha sakin-di. “Bir şey olduğu yok. Kimse galeyana gelmesin. Birkaç gün yatsa sakinleşir. Hem ne zamandır müdahale etmiyoruz. Bir ay oldu mu?”

“Bugün tam otuz iki gün oldu. Otuz iki gündür bizden yana hiçbir şey olmadı. Ne bir doz ne de herhangi bir olay. Fakat durumu tahmin ettiğimiz dışarda ilerliyor.”

Bu onun sesiydi.

Sevdiğim adamın.

Serhan'ın sesi.

Onun burada ne işi vardı?

Hem ne dozu ne tahmin etmesi? Benden gizli bana yardım mı ediyordu?

“Normal değil artık kız. Kimse bunun farkında değil mi? Bizim görmediğimiz şeyler görüyor. Geçen gün yaptığı neydi, Allah aşkına?” diye sordu eniştem.

“Ben bayağıdır görmüyorum onu. Beni bilgilendiren de pek olmuyor...” diye laf sokar gibi konuşan bu sesi tanıyordum. “Nesi var ki?” dedi umursamaz bir şekilde.

“Bu noktada gerçekten iyi değil. O eski tanıdığın Yeliz değil artık, Şevval.”

Şevval.

En yakın arkadaşım.

Ondan da mı yardım istemişlerdi? Neler oluyordu? İdrak etmekte zorlanıyordum.

Sadece halamla Ateş Bey'in yüzünü görüyordum. İkisi de çok telaşlıydı. Bir suç işlemiş gibiydiler sanki. Onların bir suçu yoktu ki. Ellerinden geleni, hatta fazlasını yapmışlardı.

Bir süre sessizlik oldu. Diğerlerini görebilmek için biraz daha yaklaştım. Şimdi eniştemin sol profilini ve Serhan'ı da görebiliyordum. Acaba içeri girse miydim? Onları böyle dinlemek doğru gelmiyordu.

“Bundan sonrası peki? Ercüment dediğiniz adam soru sormaya devam ederse ne olacak? Ben böyle bir riske giremem,” diye telaşla konuşan, Ateş Bey'di. “Bana böyle bir şeyden bahsetmemiştiniz! İşimi yapıp paramı alacak ve kaybolacaktım!”

“Kimseye bahsetmediler,” dedi Serhan. Gözlerini tam net göremiyordum ama beden dilinden sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

“Sakin olun!” diyordu eniştem ama Ateş Bey de Serhan da sinirliydi.

Ateş Bey, “O aşamayı çoktan geçtik, Atilla Bey! Şu an ihtiyacımız olan şey sakın olmak değil!” derken onun cümlesini Serhan devam ettirdi:

“Bir kaçış noktası bulmak!”

Anlamaya çalışarak gözlerimi defalarca kırptım. Neden bahsediyorlardı? Benden kaçmaktan mı? Onlara zarar vereceğimi mi düşünüyorlardı? Bunu yapmazdım. Yapacağımı hissettiğim anda kaçan kişi ben olurdum.

Rüzgâr şiddetini artırıncaya titremem de arttı. İçimden bir ses, dinlemeye devam etmemi söylüyordu. Bu sesin bana ait olmadığını biliyordum. Ama o kadar ikna ediciydi ki yerimden kıpırdıyamıyordum.

Eniştem yüksek sesle konuşarak ayağa kalktı. “Her şeyi en başından ayarlamadık mı? Ne bu gerginliğiniz? Sanki bile isteye bu işe girişmemişsiniz gibi davranmayın. Bir şey halledeceğiz diyorsak sorgulamayın.” Sırtı bana dönüktü. Serhan’ın tam önünde duruyordu. “İşin oynamaktı, oynadın bitti. Artık şu büyük büyük rollere girme, hoş olmuyor.”

Serhan, “Oyuncu olmaman sizin gözünüzde değersiz olduğunu defalarca belli ettiniz. Ama o oynamam sayesinde işi sona erdirdik. Bunu unutmayın isterseniz... Hem bu rol, düşündüğümünden çok daha gerçekçi oldu,” dediğinde nefes almayı unuttum. “O beni gerçekten sevdi. Ben... ben bu kadar ileriye gideceğini düşünmemiştim. Bunu hiç istemezdim. Ama işin başında neye imza attığımızı unutmamamız gerek. Hepimiz biliyoruz artık, Yeliz bu yükü taşıyamaz. Ve o adam bulanık suya elini bir kere daldırdı. Oyun oynadığımızı anlayabilir.”

Karnıma yumruk yemiş gibi geriye doğru savruldum.

Duyduklarım doğru olamazdı.

O beni gerçekten sevdi.

Oyun oynadığımızı anlayabilir.

“Cin gibidir o adam. Yıllardır bizi az süründürmedi. Allah’tan Yeliz haklarını bize devredecek, yoksa ondan bir kuruş kopartamazdık,” dedi halam.

“Buna mecbur muydunuz?” diye sordu Ateş Bey. “Kızın girdiği hâli gördüğümünden beri sorguluyorum bunu. Ona yaşattığımız onca şeye değdi mi gerçekten? Ve başımıza gelme ihtimali olan olaylara...”

Avucumu cama yasladım. Dizlerim titriyordu. Yere düşmek üzereydim. Bu duyduklarım gerçek olamazdı. Kâbus olmalıydı. Şimdiye kadar yaşadığım şeylerden bile daha beter olan bir kâbus. Yine gerçek olduğunu sandığım o uykulardan birine yatmış olmalıydım. Birazdan bu iğrenç rüyadan uyanacaktım.

Nefes al.

Bitecek, nefes al.

Gerçekten delirmiş olmayı diledim. Gerçekten delirmiştım ben. Onlar bana oyun oynamamıştı. Bu gerçek değildi.

Eniştem, “Aaa, yeter ama artık! Paranı alınca değdi mi değmedi mi konuşursun!” diye bağırdı. “Keyfimizden mi yaptık sanıyorsunuz, ha? Yeliz bize bir kuruş vermezdi! Yıllarca her batacak gibi olduğumuzda zar zor yardım etti. Bunca borç olduğunu öğrenince şirketle bağımız olmasına izin verir miydi sanıyorsunuz? Mecburduk! Yoksa şu an içerideydik! Sakın süren çıkmış ak kaşıkmiş gibi davranmayın! Hepiniz para için yaptınız! Hele sen! Sen arkadaşını sattın!”

Göğsüme bir el baskı yapıyordu. Nefes alamıyordum. İçimde bir uğultu vardı. Önce boğazımda başladı, sonra mide yayıldı, şimdi de kalbime saplandı. İyiye ve güzele dair ne varsa söktü aldı.

“Ben de mecburdum!” dedi Şevval, kendini aklamaya çalışır gibi. “Babam annemi beş parasız bırakıp başka bir kadınla

gitti! Eğer yapmasaydım ne yurt dışında okuma hayalim gerçek olurdu ne de kirasını veremediğimiz o evde oturabilirdik! Ben ister miydim böyle olmasını? Neden benim üstüme geliyorsunuz şimdi?”

“Herkes sakinleşsin!” dedi Serhan. Ondan içimi rahatlatacak bir şey duymayı bekledim. İçimdeki bu acıyı dindirecek bir şey. Bunca yalanın, ihanetin arasında bana merhem olacak bir şey. “Hepimiz vicdan azabı çekiyoruz. Bunu yarıştırmayalım. Ve lütfen kimse kimseyi suçlamasın. Ben de mutlu değilim. Gözünün içine baka baka kandırdım onu. Ona o kadar acıdım ki bir noktada ona gülümserken kahroldum. Karıma bile yalan söyledim ben. En yakınımından bile böyle bir olayı gizledim. Genç bir kıza yaptıklarımızı öğrense beni asla affetmez. Eğer ki Ercüment denilen adam bu işi araştırmaya başlarsa, beni arsanız da hiçbir yerde bulamazsınız. Ailemin dağılmasına izin vermem.”

Bilmiyordum, hangi kelimesi daha çok yaralıyordu beni. Sapladığı bıçak darbeleri ardı ardına geliyordu. Hangi darbesinde yaşattığı acının sancısı daha ağırdı, bilmiyordum.

Onu dinlemek... canımı en çok o acıttı.

Benim sandığım, güvendiğim, sevdiğim...

Hiçbiri yoktu.

Sakin ol.

Sakin ol.

Sakin ol.

Kalbim göğüs kafesime baskı yapıyordu. Bedenimi şiddetli bir titreme aldı. Soğuk soğuk terliyordum. Karanlığın kıyısına yaklaşmıştım. Sonum en sevdiklerimin elleriyle yazılıyordu.

“Yaptığınız bazı şeyler fazlaydı,” dedi Şevval. Titreyen elimi kalbime koydum. Şiddetli bir ağrı vardı. Kalp spazmı geçiriyor olmalıydım. Nefesim ciğerlerime ulaşmıyordu. “Yatağının altına hoparlör koyabilirsiniz, içeri gizlice girip kapısına kanla yazı yazabilirsiniz, onu delirtmek için saçma sapan yüz ifadeleri

yapabilirsiniz... tamam ama o yaşlı kadın işin dozunu artırdı. Oyun olduğunu bilmeme rağmen ben bile korktum o kadından!”

“Yeliz salak bir kız değildi. Dikkatli ve gerçekçi bir şekilde ilerlememiz gerekiyordu. Bazı noktalarda ben de durmamız gerektiğini fark ettim ama... iş işten geçmişti,” dedi eniştem.

Hayır hayır, Yeliz salaktı. Yeliz bu dünyada onu seven bir insan olduğuna inanacak kadar salaktı hem de. Mahvoluşunun eserini onlara güvenerek kendisi yazmıştı.

“Şimdi ne olacak peki?” dedi halam. Aynı kandan olamazdık biz. Babamın kardeşi olamazdı o. “Ne zaman toparlanır? Uzun sürer mi? Bana böyle bakmayın! Her ne kadar böyle bir oyun oynayıp onu delirmiş gibi göstersek de o benim yeğenim. Abimin emaneti. İyileşsin, kendine gelsin istiyorum elbette.”

“Konuşmanın başında söylediğim gibi. Geldiğimiz noktada benim bir yetkinliğim yok. İşin uzmanından yardım almaya başlayacak yarın. Umarım en kısa zamanda kendine gelir. Son yaşadığı şeyler beni de korkuttu. Otuz iki gün oldu, Serhan’ın dediği gibi. Günlerdir ona hiçbir doz vermiyoruz. Sadece onu gözlemliyoruz. Kısa bir süre içerisinde toparlanır, yaşadıklarının etkisinden çıkar.”

Daha fazla dinleyemedim, katlanamadım. Duyduğum her bir cümle tenime saplanan ok gibiydi. Bu acıya karşı bağışıklığım yoktu. Uzaklaşmalıyım. Yoksa kalbim bu olanları kaldıramayacak ve infilak edecekti.

Ayağa kalktım ama sanki kendi bedenim değildi hareket eden. Dizlerim titredi, bir adım atmadan önce yere kök salmış gibi direndi ayaklarım. İçimden bir his, yürümememi, olduğum yerde çöküp kalmamı istiyordu. Ama yürüdüm. Açık kapıdan içeri sızana kadar o kısa koridor, gözümde sonsuz bir tünel gibi uzadı. Her adımda iç organlarım sarsılıyor gibiydi. Boğazıma bir yumru oturmuştu, yutkundukça büyüyordu. Midem

kasıldı, ellerim terledi. Kalbim, göğüs kafesimden dışarı fırlayacakmış gibi çırpınıyordu.

Onların sesleri artık uğultuya dönüşmüştü, kelimeler yoktu artık, sadece yankı vardı. Ve ben giderken arkamı dönüp hiçbirine bakmadım. Ne göz teması kuracak cesaretim vardı ne de onlarda göreceğim ifadeyi kaldıracak bir hâlim.

Kendi odama geldim. Artık bana yabancı olan yere. İçeri girer girmez kapıyı kapattım, arkamdan kilitledim. Anahtar dönünce çıkan o küçük *tık* sesi... o kadar sessizliğin içinde öyle yankılandı ki, sanki içimde bir şey mühürlenmişti.

Aynanın karşısına geçemedim. Yüzümdeki ifade beni korkutuyordu. Çaresiz bir Yeliz. Beş yaşındaki duyguları hâlâ değişmemişti. Hâlâ kimsesiz ve bir başınaydı.

Duvara yaslandım. Ayaklarım beni taşıyamadı, yere çöktüm. Çaresizlik, bedenin ağırlığına da çöker bazen. Sadece düşüncelerim değil, kaslarım bile çökmüştü. Bütün dünya sessizdi artık ve ben... hiçbir şey duymak istemiyordum.

İçimde bir şey yerle bir oldu. Öyle yavaş yavaş değil, yerinden sökülerek kökleriyle birlikte, gürültüsüzce ve derinden. Bir anda değil, bir ömür gibi yıkıldı her şey. Aklım, kalbim, hatıralarım... Hepsi yerinden kaydı. Güvendiğim insanlar; halam, eniştem, çocukluğumda bana gülümseyen yüzler, en zor anımda yanımda sandığım Serhan, her sırrımı paylaştığım Şevval...

Hepsi bir oyunun parçasıymış. Bir planın. Bir senaryonun. Ben oyuncu değilmişim, ben kurbanmışım.

Her *merak etme*, her *biz sizin yanındayız* diyen ses şimdi kulaklarımda yankılanan birer alaydan ibaretti.

Midemin ortasında bir boşluk vardı. Ne açlık ne ağrıydı adı. Sadece... bir yokluk. Hayal kırıklığı bazen bir his değildir. Bazen... kendi varlığının anlamını yitirmen demektir. Ve ben şimdi... neye tutunacağımı bilmiyordum.

Dizlerimin üzerine çökmüş, kollarımla kendimi sarmıştım, sanki orada kaybolmazsam hâlâ bir parçamı tutabilirmişim gibi. Ağlıyordum. Kontrolsüzce. İçimden çıkan sesler boğuktu, boğazımı yırtıyordu. Sanki ciğerlerim ağlıyordu da ben sadece buna aracılık ediyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kaçacak bir yer, sığınacak bir kişi, tutunacak tek bir doğru kalmamıştı. Sanki herkes gitmişti ve ben... bir çölün ortasında, sonsuz bir yalnızlığın tam kalbinde kalmıştım.

Her şey kuruyordu içimde. Umut, güven, anılar...Sanki içimde bir kuraklık başlamıştı ve ben gözyaşlarımla o kurumuş toprağı sulamaya çalışıyordum. Ama faydasızdı.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Bastırdıkça içimdeki acıyı durdurabileceğimi sandım. Ama acı sadece kalbimde değildi. Beynimde büyüyen bir ur gibiydi. İnce, sinsice, sessizce... Ben fark etmeden büyümüştü.

Kalbim amansızca çırpınıyordu. Göğüs kafesime vurduğu her darbeye sarsılıyordum. Oturduğum yerden kalkıp camın önüne gelmem saniyeler sürdü. Nefes alamıyordum. Soluğum ciğerlerime ulaşmadan dışarı çıkıyordu. Ölüm etrafımda kol geziyordu. Her an beni kolumdan yakalayacak ve karanlığa esir edecekti sanki. Soğukluğunu hissediyordum.

Dizlerimin bağı çözülmeden hemen önce kendimi aynanın önündeki pufa bıraktım. Yıkılır gibi.

Başımı yavaşça kaldırdım. Aynaya baktım.

“Bana oyun oynamışlar...” dedim yakarır gibi. Sesim kendi kulağıma bile yabancıydı. Bir hırıltıyla çıkıyordu. “Hepsi... beni delirtmek istemiş.”

Ağladım yeniden. Bu defa bir çocuk gibi değil. Sanki doğduğumdan beri içimde biriken her bir gözyaşı şimdi dışarı çıkmak ister gibi.

Aynadaki ben de ağlıyordu.

Önce benimle birlikte.

Aynı anda, aynı ifadeyle.

Sonra...

Sonra farklı bir ifadeyle.

Gülümsedi.

Ben kendimi kaybetmişçesine ağlarken aynadaki yansımam gülümsüyordu.

Donakaldım. Gözlerim aynaya mihlanmıştı ama bedenim yerinden kıpırdıyamıyordu. Ben hâlâ aynıydim. Hâlâ çökmüş, hâlâ ağlıyordum. Ama o... O, ben değildi.

O gülümseme, benden çalınmış bir şey gibiydi. Bana ait olmayan ama bana aitmiş gibi duran. Soğuk, içi boş ve karanlıktı.

Kalbim göğüs kafesime sığmadı o an.

Sanki zaman aynanın içinde başka bir akıştaydı. Ben ağlarken o gülüyordu. Ben çöküyordum, o dimdik duruyordu. Ben yalnızdım... ama o asla yalnız kalmamış gibiydi.

Ben ne olduğunu anlayamazken o daha da ürkütücü bir hâle büründü.

Başını hafifçe yana eğdi.

Beni izliyordu.

Sanki beni inceliyor gibiydi.

Sanki içimdeki bir şeyin uyanışını ilk kez görüyordu.

Yargılamıyordu. Acımı paylaşmıyordu. Sadece izliyordu. Tüm çıplaklığım, deliliğimle, inkârlarımla.

Gözlerimi ardı ardına kırptım. Bu gördüğüm gerçek olamazdı. Onlar bana oyun oynamıştı. Hepsi oyundu. Bu gördüğüm gerçek değildi.

"Kendine gel, Yeliz!" diye fısıldadım. Elimi kalbime götürdüm, sakinleşmeyi denedim.

Ama aynadaki yansımam hareket etmedi. Dudakları kıpırdamadı, eli oynamadı. Aynı şekilde o şeytani sırışıyla bakmaya devam etti.

İçimde bir kıpırtı oldu o an. İsmini bilmediğim bir varlık derinlerde, sessiz ama kararlı bir şekilde kendine yer bulmuştu.

Derimin altından zihnime doğru sürünen, beni bana yabancılaştıran bir şey.

Benim olmayan ama içimde büyüyen bir ben.

Aynadaki yansımam gözlerini kıstı. Bir adım daha atmadı ama bir adım daha yakınlaşmış gibiydi. Oyunlar bitmişti, ever. Ama kâbus... yeni başlıyordu.

Gölge hâlâ kapının ardında beklemişti. Sesler hâlâ geceleri yankılanmıştı. Hiç kimse dokunmadan bile benim içime bir şey dokunmuştu.

O, göz kırptı.

Ve ben gözyaşlarımın kesildiğini fark ettim.

Sanki o gülümsemenin altında kurumuştur her şey. O tek bakışla bütün duygularımın fişi çekilmişti. O andan itibaren artık hiçbir şey aynı değildi.

Aynadaki görüntü, bir yansıma değildi artık.

Bir uyarıydı.

Bir hatırlatmaydı.

Bir cezaydı belki de.

İçimde bir yerlerde bir gerçekliğin yankısını duydum. Kimin söylediği belli değildi. Belki aynadaki, belki içimdeki, belki de artık ikisi aynı kişiydi. Derimin altına duman gibi yayıldı, zihnime doldu. Yaşadığım gerçeklik yüzüme tokat gibi çarptı.

“Onlar oyunu kurdu... ama sen, ruhunu verdin.”

Onlar bana bir oyun oynamıştı. Ama oyun gerçek olmuştu. Onların yüzünden başlamıştı ama benim yüzümden büyümüştü. Öyle çok inanmıştım ki onları kendime çekmiştim. Kendimi inandırdığım her şey, sonunda gerçek olmuştu.

Oynadıkları oyun ruhuma dolmuş, beni karanlık ruhların esiri yapmıştı.

Dudaklarım aralandı. Nefes bile almadan bir yemin gibi döküldü.

“Benim yüzümden.”

Aynadaki ben daha da yaklaştı, başını bir yana yatırdı. Gülümsemesi büyüdü, büyüdü, büyüdü...

Dudağının bir kenarı şeytani bir sırıtışla kıvrıldı. Ve o an ayna çatlamaya başladı. İnce bir çizik gibi başlayan kırık, örümcek ağı gibi yayıldı. O, gülümsemeyi kesmedi. Tam aksine, son bir bakış attı.

Fısıltıya benzeyen bir sesle yılan gibi tısladı:

“Senin yüzünden.”

SENİN
YÜZÜNDEN

SON

